

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Their Love is Simply
IRREVOCABLE.

Irrevocable

THE ILLICIT LOVE SERIES: DOMANI

NICHOLE ROSE

Geri alınamaz

Kıvrımlı Kız Mafya Romantizmi

Nichole Rose

Copyright © 2024 by Nichole Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Cormar Covers'ta Yoly tarafından kapak

İçindekiler

İçerik Önerisi Kitap

Hakkında Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm

On İkinci Bölüm
On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci
Bölüm
Sonsöz Yazarın
Notu Yasak Aşk
Serisi
Mahvolmuş Seri
Nichole'u Takip Edin
Nichole'un Kitap
Güzelleri Instalove
Kitap Kulübü
Ayrıca Nichole Rose
Nichole Rose hakkında

İçerik Danışmanlığı

Irrevocable, cinayet, cinsel saldırı (FMC'nin değil, FMC'nin de değil) dahil olmak üzere karanlık temalar ve konularla ilgilenir.

sayfada) ve dubcon. Kendi takdirinize göre okuyun.

Kitap Hakkında

H Ona ait olmayanı aldı. Şimdi, onu elinde tutmak için her şeyi yakıp kül edecek.

Domani Brambilla

Tüm hayatımı elimde bir silahla ve sırtımı duvara dayayarak geçirdim.

Tam olarak iki şey öğrendim: Öldürmek ya da öldürülmek. Beni bekleyen kader bu. Bu benim kaderim.

Ta ki İrlandalı güzel bir tanrıçayı yatakta uyurken bulup bana ait olmayanı alana kadar.

Şimdi, kendi kaderimi çiziyor ve kendi kaderimi yazıyorum. Ve bunu Finley yanımdayken yapmaya niyetliyim.

Bunu yapmak için onun ve benim ailemin tüm üyelerini yok etmem gerekse bile.

O bana ait. Cehennemin kendisi bile onu benden alamaz artık.

Finley Brennan

Tüm hayatımı yüzümde bir gülümseme ve etrafımı saran camdan bir kafesle geçirdim.

Tam olarak iki şey biliyorum: Ailem tehlikeli ve ben buradan çıkmak istiyorum.

Ama bir mafya üyesi tarafından yatağımdan koparılmayı hiç beklemiyordum.

Ondan bu kadar etkileneceğimi de düşünmemiştim.

Domani tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

Elleri kana bulanmış ama bedenimdeyken nasıl bir canavar olduğu umurumda değil.

Ailemden bile daha tehlikeli olduğunu biliyorum ama bu da umurumda değil.

Onu istiyorum. Her şeyi riske atmak anlamına gelse bile. Ama bedelinin bu kadar yüksek olacağını hiç beklemiyordum.

Eğer aşk acı ise, bir ruhun bedeli nedir?

Birinci Bölüm

Domani

T Hayatımın en berbat geceleri hep aynı şekilde başlar. Valentino ailesinin danışmanı Mattia Agostino, elleri ceplerinde içeri giriyor ve ve aynı sözleri söyler.

Senin için bir işim var, Domani.

Bir zamanlar pek soru sormazdım. Valentino ailesi bana bunu yapmam için para ödemiordu. Neredeyse iki yıl önce Valentino kardeşler -Rafe, Luca ve Gabriel- bir süreliğine geri çekilmeye karar verdiklerinde ve biz -Mattia, Diego Butera, Coda Passero ve ben- ailenin yeni yüzleri olarak öne çıktığımızda bu durum değişti. O zamandan beri bitmek bilmeyen bir baş ağrısı oldu.

Ama bazı şeyler değişmiyor. Mattia benim için bir işi olduğunu söylediğinde, kaçınılmaz olarak ellerime kan bulaşıyor ya da güneş doğana kadar dikiş atılıyor.

Bu gece beni hangisinin beklediğini bilmiyorum ama ya biri ya da diğeri olacak.

Açıkçası, tam bir baş belası. Saat sabahın ikisi. Şu anda uyuyor olabilirdim.

Ama o söz neydi?

Oh, evet. Hayat bir sürtük, ve sonra ölüyorsun.

On sekiz yaşımdayken Rafe'le birlikte olmadan önce neye imza attığımı biliyordum. Beni yetiştiren adamın -babamın- bedelini ödemesini sağlamak için yapmam gerekeni yaptım.

Suçlar. Sonuç olarak ruhum kararırssa, bu ödenecek küçük bir bedeldir.

Ama bu gece Cillian Brennan'ın yerleşkesinde ölürsem, buna çok kızarım. İrlandalı bir gangster ve ailesi tarafından öldürölmek istediğim bir şey değil.

Yine de pantolonumu yırtmamaya dikkat ederek kendimi onun yerleşkesinin arka duvarına doğru kaldırıyorum.

Mölkünün arka tarafı gölgelere gömölmüş, yıkık dökük malikanede tek bir ışık bile yanmıyor. Ama sokak lambaları ve dolunay sayesinde yeterince görebiliyorum. Arabalar arka bahçeyi dolduruyor, bazıları blokların üzerinde, bazıları da çeşitli aşamalarda soyulmuş durumda. Çimlerin tamamı yok olmuş, geride çamur çukurlarından başka bir şey kalmamış.

Ağırlığınca altın değerinde bir orospu çocuğu için Cillian, Chicago'da dükkân açtığından beri burayı restore etmek için bir kuruş bile kullanmadı. Capo dei capi Rafe kadar değerli değilmiş gibi görünmeye çalışıyorsa bu iyi bir paravan, hakkını vereyim. Ne yazık ki onu tanıyan hiç kimse buna inanmıyor. İrlanda mafyasının cebi dolu ve Cillian bu şehirde çok güçleniyor.

Bu iş için kötü. Ama onu doğrudan öldüremeyiz. Bu istemediğimiz bir savaşa yol açar. Onun yerine, lanet evini dinliyorum. Cillian geldikleri kadar kirli. Operasyonlarını genişletmek için harcadığı zamanın çoğunu kendi adamlarını sikmek için harcıyor. İhtiyacımız olanı aldıktan sonra, bunu ona iletacağız ve adamlarının onu bizim için halletmesine izin vereceğiz. Bu hareket bize yakışmaz ama şehri sürökmekten çok daha iyidir.

savaşın eşiğine geri döndük. Son zamanlarda o noktaya çok sık geldik.

Kabul ediyorum, önce bu bok çukuruna girip çıkmam gerekiyor. Ama hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz ve tüm bu saçmalıklar.

Duvarı iterek arka bahçeye ayaklarımın üzerine düşüyorum. Gölgelelerin arasına çömelip uzun süre sesin evden birini çıkarıp çıkarmadığını görmek için bekliyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Hah. İlginç.

Sırtımın küçük kısmına bağlı silahı ve yan tarafımdaki kılıfta saklı olan diğer silahı kontrol ediyorum ve sonra bileğimdeki kılıfta bulunan bıçağı iki kez kontrol ediyorum. Bir diğeri ayak bileğimdeki kılıfta ve bir diğeri de kalçama bağlı.

Bir orospu çocuğı beni asla hazırlıksız yakalayamaz. O yollardan geçtim.

İşlerimin yolunda gittiğinden emin bir şekilde gölgelerin arasından sıyrılıp eve doğru yaklaşıyorum. Birkaç adımda bir durup kimsenin dışarı çıkmadığından ve gölgeler arasında başka kimsenin hareket etmediğinden emin oluyorum. Arka kapıya varmam on dakika kadar sürüyor. İçeride ve dışarıda hâlâ ölüm sessizliğı var.

Kameranın kapıya doğru yöneldiğini görüyorum ve hemen eve girmek için başka bir yol bulmaya karar veriyorum. Alt kattaki pencerelerin hiçbirisi kilitli değil ve lanet camı kırma riskini göze alamam ama ikinci katta evin yan tarafında ardına kadar açılmış bir pencere var.

Hayatımı sikeyim. Görünüşe göre tırmanıyorum.

Kendimi bir ağaçla evin arasına sıkıştırıyorum ve her ikisini de koca kıcımlı pencereye doğru çekmeye yardım etmek için kullanıyorum. Ağaca tırmanmam uzun sürmüyor ama ayağımı yanlış yere koyup aşağı düşeceğimden ya da üst kattaki odada kim varsa dikkatini çekeceğimden endişe ettiğim için tüm bu süre boyunca nefes almıyorum. Benim boyumdaki erkeklerin ağaca tırmanmamasının bir nedeni var. Altı dört yaşında ve iki yüz seksen kiloysanız, lanet olası bir ağaca tırmanmak kolay değildir.

Ama kendimi pencerenin kenarına çekmeyi ve diğer taraftaki yatak odasına bakmayı başarıyorum. Evin dışından farklı olarak yatak odası lüks içinde. Kadınsı mobilyalar ve pelüş halılar odayı dolduruyor.

Oda düşündüğüm gibi karanlık değil. Televizyon açık ama ekran koruyucuya geri dönmüş. Televizyonun ışığı sayvanlı yatağa vuruyor ve tam ortada uyuyan kadını aydınlatıyor.

Bakışlarım ona takıldığında nefes almayı bırakıyorum.

Uzun kızıl saçları dalga dalga yastıkların üzerine dökülüyor. Alabaster teni ve yumuşak pembe dudakları sikimi çeliğe çeviriyor. Yorganı sanki sıcaklamış gibi geriye itiyor ve bir kolunu yatağın kenarına atıyor. Meme uçları dar bluzuna baskı yapıyor. Göğüslerinin hemen altında bitiyor ve yuvarlak göbeğini açıkta bırakıyor. Şort giymiyor. Sadece masum bir çift pembe külot. İçinden amının dudaklarını görüyorum ve onu tatma dürtüsü çok güçlü.

Kalın, kıvrımlı vücudunun her santimi solgun ve pürüzsüz, yaklaşmam ve bana ait olmayanı almam için beni çağırıyor. Bunu yapmak için yanıp tutuşuyorum. Bu güzel küçük kraliçenin yanındaki yatağa girmek ve onu erkek erkeğe tanımak için.

Onu arzuluyorum. Dudaklarını. Göğüslerini. O küçücük tişörtün arkasına saklanmış sert, küçük meme uçlarını. İçime güneş ışığı gibi yayılan sıcaklık. Onun tadını çıkarmak, onu kendime mal etmek istiyorum.

Bir süredir Cillian'ın şehirde bir yerlerde saklı bir yeğeni olduğuna dair söylentiler duyuyorduk ama hiçbir zaman doğrulayamamıştık. Sanırım artık biliyoruz. O burada, tam önümde, uykusunda bile güneş gibi parlıyor.

Beni baştan çıkarıyor, dinlenirken bile.

Ağaca tırmanıp başka bir gece geri dönmeliyim ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Beni ona doğru zorluyor, bir siren gibi çağırıyor. Pencereden bir gölge gibi süzülüp yatağın yanına sessiz ayaklarımın üzerine iniyorum. Yanına çömelip izliyorum.

Kendime tek niyetimin bu olduğunu söylüyorum. Onu izlemek. Ama bileğindeki ip izlerini görmeden önce bile yalancı olduğumu biliyordum. Onsuz buradan ayrılmaya niyetim olmadığını biliyorum. Ama onları görür görmez içimi soğuk bir öfke kaplıyor ve daha önce olan her şeyin önemi kalmıyor. O orospu çocuğu onu yatağına bağlıyordu.

Bu iş burada ve şimdi bitiyor.

Bu kızı yatağından almaya hakkım yok. Ona ne olacağı beni ilgilendirmez. Ama içindeki canavar

Ben... kan, acı ve amcası gibi orospu çocuklarına çektirdiğim ızdırapla yaşıyan ben mi? O aynı fikirde değil. Sırf yapabildiğim için onu alacağım. Sırf amcasına bu şehirde ondan daha büyük canavarlar olduğunu hatırlatmak için.

Ve bu da kraliçesini seti.

O benim olacak. Bedeni ve ruhuyla. O olana kadar durmayacağım. Ne yaparsam yapayım, ne pahasına olursa olsun, bu kız bana ait olacak.

iğnenecek her yasayı iğnedim. Yalan söyledim, aldattım, soydum ve ldrdm. Asla bir kadını rızası dışında almadım. Hatta hiç yatağıma bile almadım. Ama bu kadın bu gece benimle buradan ayrılıyor.

Buraya bunun için gelmedim ama bu gece böyle bitecek. Peki ya yatağımda uyandığında?

O zaman bana ait olmanın ne demek olduğunu öğrenecek. Ama cehennemin kendisi onu buradan götürmeme engel olamayacak.

Rafe bundan hoşlanmayacak. Aslında, fkelenecek. Cillian'ın yeğenini almak mı? Son zamanlarda aynı hatayı kaç kez yaptık ve neredeyse her şeyimize mal oluyordu? Ben daha iyi biliyorum. Sadece umurumda değil.

Bunun Rafe, yeminim ya da La Cosa Nostra ile hiçbir ilgisi yok. Bu La Cosa Nostra'nın dışında var. Bu benim Rafe'e olan borcumdan daha büyük bir şey. Bu Cillian'la ve ona gözetimindeki kadınlara nasıl davranması gerektiğini öğretmekle ilgili. Onun gibi adamlar tanıdım. Biri beni büyüttü. Ve onun yüzünden annem öldü. O sevemezken beni seven kadın da yle.

Ve babam ona hiçbir şey bırakmadığı için vazgeçtiği kız kardeşini aramakla bir ömür geçirdim.

Onlar gibi adamlar nefes almaya devam etmeyi hak etmiyor. Ve benim gibi adamlar her günah için onları cezalandırmaktan zevk alır.

Yapmak için geldiğim şeyi yapmak üzere aşağıya inmek için kendimi kızın yatağından yeterince uzağa sürüklüyorum. Odasından dışarı adımımı attığımda kanım kaynıyor. Evin geri kalanı ölüm sessizliğindeydi. Cillian'ın nöbet tutması için bir muhafızı bile yok. Çok kibirli, evinde güvende olduğundan çok emin. O bir aptal.

Bu gece, yeğenini burnunun dibinden aldığımda kibrinin bedelini ödeyecek.

Dinleme cihazlarını evin her yerine saklıyorum, hızlı ve sessiz bir şekilde bir odadan diğerine geçiyorum. Cihazları bulan olursa, izini sürüp bize ulaşamazlar. FBI, DEA, ATF, Chicago Polisi ya da bizim gibi adamların hayatını zorlaştıran diğer kolluk kuvvetleri olduğunu düşünecekler.

Cihazlar yerleştirildikten sonra ön kapının kilidini açıyorum ve mutfığa dönüyorum. Orada masanın üzerinde bulduğum maskeyi alıp cebime sokuyorum. Ve sonra yukarı çıkıyorum.

Birkaç dakika içinde Cillian'ın yeğeninin yatak odasına geri döndüm ve evdeki hiç kimsenin orada olduğuma dair en ufak bir fikri bile yoktu. Eğer onu bu kadar iyi koruyorsa, o pislik onu kaybetmeyi hak ediyor. Koridorlarında dolaşan bir canavar var.

Yeğenim lanet yatağından kalkmış, o da koridorda uyuyor, habersiz.

Bilseydi beni durdurur muydu? Bilmiyorum ve sırf bunun farkına vardığım için onu öldürmek istiyorum. Ellerim, sefil boğazını kesmek için bıçaklarıma uzanmak için ağlıyor. Ama şimdilik bu arzuyu görmezden geliyorum ve ondan çaldığım maskeyi takıp yüzüme indiriyorum.

Dolaptan bir çanta alıyorum ve kıyafetleri olsun diye içine birkaç şey koyuyorum. Onu küçük geceliği ve külotuyla etrafta koşturmaya bırakmayacağım. En azından hareket halindeyken.

Birkaç şey aldıktan sonra çantayı koluma geçiriyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Onu kucağıma alıyorum, battaniye ve her şeyiyle. Kollarımda kıpırdanıyor, doğrudan sikime giden küçük bir sesle göğsüme sokuluyor.

Şu anda ona ne olduğunun farkında mı?

Hayır, tabii ki bilmiyor. Öyle olsaydı dehşet içinde çılgılık atardı, evler kadar güvendeymiş gibi bana sarılmazdı. Ama öyle. Bunu bilmiyor ya da buna inanmıyor olabilir. Uyandığında, söyleyeceğim tek bir kelimeye bile inanacağından şüpheliyim. Ama benimle her zaman güvende olacak.

Ona zarar vermek istemiyorum. Deneyen herkesi öldürürüm. Sadece onun ruhunu becermek ve her santimini fethetmek istiyorum. Benim olacak. Ne kadar sürerse sürsün, onun bedenine ve ruhuna sahip çıkacağım.

Mattia'yı güvenli bir hattan aramadan önce şehir dışına çıkmayı bekliyorum.

"Domani," diyor, soru sormadan. Nadiren sorar. Elimizdeki en güvenli hatlara bile güvenmememiz gerektiğini yeterince biliyoruz. Lanet federaller her zaman dinliyor, her zaman izliyor. Özellikle de Athena White birkaç ay önce gruptan ayrılıp Diego'yla evlendiğinden beri.

Kendi ajanlarından birini mafyaya kaptırmak mı? Onlar için yutulması zor bir hap olduğuna eminim. Umarım boğuluyorlardır.

"Birkaç günlüğüne dışarı çıkıyorum," diyorum gelişigüzel. "Ama çıkarken postaları bıraktım." Başka bir deyişle, cihazlar olmaları gereken yerde ve ben de siktir olup gidiyorum.

"Bildiğim iyi oldu," diyor. "Bir göz atacağım." Duraksıyor. "Çıkarken yeni arkadaşımızı gördün mü?"

"Kimseyi görmedim," diye yalan söylüyorum, yanımdaki yolcu koltuğunda uyuyan kadına bakıyorum. Hâlâ kıpırdamamıştı. Cillian ona ilaç mı verdi? Muhtemelen.

Onun varlığını ya da ne yaptığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Mattia kendimi nasıl eğlendirdiğimi biliyor, ama bu şimdiye kadar açıkça konuştuğumuz bir şey değildi. Buna hiç gerek olmadı. Öldürdüğüm adamlar ölmeyi hak ediyordu. Mattia'nın bilmesi gereken tek şey buydu.

Bu gece bir anormallik var. Cillian'ı ben öldürmedim. Yaraladığı yeğenini kaçırdım. Ve bu telefonda yapılacak bir konuşma değil.

O şehirdeyken benim de sahip olmak istediğim bir şey değil.

Eğer yeterince dikkatli olmazsam, Cillian'ın onu burnunun dibinden alan kişinin ben olduğumu öğrenmesi birkaç saat sürer. Kim olduğumu ve kimin için çalıştığımı biliyor. Onu aramak için nereye gideceğini çok iyi biliyor. Mattia da bizi ele vermekle savaşa girmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak. Aldığım riskin tamamen farkındayım.

Ama şehirde olmazsam, bu bize biraz zaman kazandırır. Buna ihtiyacım olacak çünkü onu amcasına geri vermeyeceğim. Mattia için değil. Rafe için değil. Hiç kimse için. Bileklerinde ip yanıkları var. Onu onların elinden kurtarmak için ailesindeki herkesi öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Peki ya kendim savaşmak zorunda kalırsam? Bu yapmaktan hoşlandığım bir şey değil. Ailem için her zaman on parmağımın ucunda oldum. Yeminlerimi her zaman tuttum, bunu yaparken dostumu düşmana çevirsem ve kuma zamanın bile silemeyeceği çizgiler çizsem bile. Ama onu geri vermeyeceğim.

"Teksas'a mı gidiyorsun?" Mattia soruyor.

"Hayır. Scarlett daha yeni doğum yaptı. Saçında bana ihtiyacı yok. Rockford'daki evime gidiyorum," diyorum. Yalan değil. Şu anda oraya gidiyorum. Orada uzun süre kalmaya niyetim yok. Ama Silver Spoon Falls'a beni arayan birini göndermesini istemiyorum. Hayatım boyunca aradığım kız kardeşim ve ailesi orada. İsteyeceğim son şey, kocası Finn'e asla olmayacağına dair söz vermişken bu pisliğin onun hayatına da sıçraması.

Tüm MC ve Arakas ailesi onu kolluyor, kasabada onu uzaktan koruyan adamdan bahsetmiyorum bile, ama yine de pisliğimi ondan olabildiğince uzak tutmaya niyetliyim. Bu onun hayatı değil ve böyle olmak zorunda da değil. O olduğu yerde mutlu ve başarılı. Bu bok mu? Sürekli saçmalık ve pislik? O bunun için yaratılmadı. O yumuşak, tatlı, masum. Onu bu şekilde tutmak istiyorum.

Bu kadarını annesi Silvia'ya borçluyum.

"Keyfini çıkar," diyor Mattia. "Seni yakında arayacağım."

"Sonra," diye kestirip attım, bir dahaki konuşmamızın aile içinde eşitler olarak yaptığımız son konuşma olabileceğinin tamamen farkındaydım. Yine de yatağımı hazırladım. İçinde yatmaktan korkmuyorum.

İkinci Bölüm

Finley

A Uyanır uyanmaz bir şeylerin farklı olduğunu anlıyorum. Gözlerim açık bile değil ve havadaki değişikliği hissediyorum. Her zamanki kadar ağır değil, sanki her nefese görünmez ağırlıklar bağlıymış gibi ciğerlerimi eziyor... ya da sanki hava tehlikeli bir şekilde incelmış gibi.

Havada başka bir şey daha var. Daha önce hiç koklamadığım erkeksi bir baharat. Amcamın kolonyası değil. Kuzenlerimden birinin kokusu da değil. Sarhoş edici bir koku, midemi titreten bir koku. Derin bir nefes alıp ciğerlerimin derinliklerine çekerken gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Uyanmışsın."

Gürleyen hırıltı içimi kaplarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gördüğüm en derin ela gözler odanın öbür ucundaki benimkilerle birleşiyor. Bir dakikalığına, diğer her şey odaktan düşüyor. Tek gördüğüm duvara yaslanmış, kollarını sıvamış, gözleri bana kilitlenmiş muhteşem dev. Vahşi, savaşçı bir tarzda çok güzel. Onunla ilgili her şey karanlık. Saçları, gözleri, çenesindeki kirli sakal. Gözlerindeki bakış bile, sanki karanlıktan doğmuş gibi.

Amcamın adamlarından biri değil. Kim olduğunu bilmiyorum. Ve benim odamda değiliz. Nerede olduğumuzu bilmiyorum.

Ama şu anda, muhtemelen büyük bir panik ve korku hissetmem gerekirken, bana çarpan ilk duygu

rahatlamadır. Bu mantıksız, mantıksız bir tepki. Ama tüm hayatımı camdan bir kafeste, canavarlarla çevrili olarak geçirdim.

Eğer bu adam da öyleyse, en azından artık o lanet evde değilim. En azından amcamın beni çevrelediği güzel yaldızlardan başka bir şeye bakarak öleceğim.

Cehennemde bir gün daha yaşamaktansa özgür ölmeyi tercih ederim.

"Benim adım Domani Brambilla. Sizi birkaç saat önce amcanızın yerleşkesinden aldım."

Domani Brambilla. Bu isim tanıdık geliyor. Daha önce amcamın ve kuzenlerimin bu ismi söylediğini duymuştum. Ama hala bu adamı tanımıyorum. Yine de bir şey biliyorum. O da en az onlar kadar tehlikeli. Belki de daha fazla. Çünkü onun adını söylediklerinde, sanki çok yüksek sesle söylemenin çağrıştıracaklarından korkuyorlarmış gibi fısıltıyla konuşuyorlar. O amcamın öcüsü.

Ve sanırım öcü adam her şeye rağmen var. Önümde duruyor, değil mi?

"Beni öldürecek misin?" Hissettiğimden çok daha sakin bir şekilde soruyorum. Kalbim göğüs kemiğime doğru sarsıcı gümbürtülerle çarpıyor, her biri kemiklerimi çınlatacak kadar sert. Korkudan mı yoksa gözlerini benden ayırmamasından mı bilmiyorum. Sadece bana bakıyor, bakışlarındaki açlık benim içimde de aynı tepkinin yüzeye çıkmasına neden oluyor.

Soğuk, kaynayan öfke ve umutsuzluk dışında bir şey hissetmeyeli ne kadar oldu? Hatırlayamıyorum. Cillian beni o lanet evde kilitli tuttuğundan beri.

neredeyse iki yıl önce beni Chicago'ya taşıdı. Yirmi bir yaşındayım ve bir tutsağım. Hayatım bana ait değil. Hiçbir zaman da olmadı. Dediğim gibi, etrafım canavarlarla çevrili.

Yüzüme gülümsemeleri ve kendilerine ailem demeleri dışında. Ve tam bunu kastettiklerini düşündüğüm anda, beni odama kilitliyorlar ya da orada tutmak için yatağa bağlıyorlar. Kendi hayatımda bir tutsağım, babamın beni hayatları pahasına korumaları için güvendiği adamlar tarafından rehin tutuluyorum. Sinsilikleri sapkınca ve bana çektiydikleri eziyetin her dakikasını seviyorlar.

"Hayır," diyor Domani, sanki bir yemin ediyormuş gibi hırlayarak. "Kimse seni öldürmeyecek, mio sole."

"O zaman neden..." Duruyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Bakışları dilimin izlediği yolu takip ediyor. "Beni neden aldın?"

"Sen oraya ait değilsin," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Açıklamıyor. Yakınından bile geçmiyor. "Senin adın ne?"

Ona yalan söylemeli miyim?

Muhtemelen. Söylemeli miyim? Hayır.

"Finley Brennan."

"Finley," diye tekrarlıyor, dilinin üzerinde yuvarlayarak. Dudaklarından günahkâr bir ses çıkıyor. Bir öpücük ve baştan çıkarıcı bir söz gibi. "Sana zarar vermeyeceğim, Finley. Ama gitmene de izin vermeyeceğim. Sen artık bana aitsin."

İşte orada. Ateş. Öfke. Kendi yatağımda uyuyakaldıktan sonra bir yabancıнын yatağında uyanmanın normal bir tepkisi. Gecikmiş olabilir. Ama sonuçta kırılmadım. Öfke

içime hücum ediyor, beni bir balon gibi dolduruyor.

"Ben kimseye ait değilim Domani," diyorum meydan okuyarak. Beni kaçırmış olabilir ama bu ona sahiplik hakkı vermez.

Ben. Amcam pek çok şey olabilir ama bir korkak yetiştirmedi. Bu adamla birlikte oynamayacağım ya da sırf o söyledi diye ona boyun eğmeyeceğim.

Hayatımın çoğunu kilit altında geçirmiş olabilirim ama ailemin benden asla alamadığı tek şey kendi özgür irademdi. Bu adam için ondan da vazgeçmeyeceğim. Ben kimseye ait değilim. Ruhum bana ait.

Nedense verdiğim yanıt onu eğlendiriyor. Dudakları bir sırtış benzetmesine dönüşüyor. Çok güzel bir canavar, akıldan çıkmayacak kadar. Bakışlarındaki karanlık büyüleyici. Onu geceleri uyanık tutan ne gördü ve ne yaptı? Her neyse, içini kemirse bile bunu iyi taşıyor.

"Hayır mı?" Duvardan uzaklaşıp yatağa doğru adım atıyor. Kaçmayı reddediyorum, korkudan titremeyi reddediyorum ya da bu adamın beni korkuttuğunu düşünmesine izin vermiyorum. Ailem ondan korkabilir ama ben korkmayacağım. Reddediyorum. "Yatak odana girdiğim ve seni yatağında gördüğüm anda ruhun benim olmuştu Finley. Amcan seni elinde tutmak istiyorsa, benim gibi bir orospu çocuğunun sana yaklaşmasına asla izin vermemeliydi." Yatağın yanına çömelip bana doğru uzanıyor.

Kaslarımı kilitliyorum, kaçmayı ya da sinmeyi reddediyorum. Korku göstermeyi reddediyorum.

Avuç içi sağ göğsümün üzerinde geziniyor, sonra başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu yuvarlıyor, gözleri görüntüye kilitlenmiş. Titriyorum, yüksek sesle inlememek için dişlerimi birbirine kenetliyorum. Bu şekilde sevmemeliydim

hissettiriyor. Ellerini üzerimde hissetmekten ve bana bakışından nefret etmeliyim.

Ben nefret etmiyorum. Nefret etmediğim için nefret ediyorum. İçimde bir şey ona tepki veriyor, kadın erkeğe. Elini vücudumda hissetmekten ve kendini durduramıyormuş gibi bana bakmasından hoşlanıyor. Beni o lanet yerden izinsiz alması ve bana sahip olabileceğini düşünmesi hoşuma gidiyor.

Ben kendimin en büyük düşmanıyım. Bunu biliyorum. Amcamın beni bu kadar uzun süre kilit altında tutmasının nedeni de buydu. Onun en kötü kabusu olmalıydım. Onun yerine, kendim oldum. Gülümsedim ve benim iyiliğim için yaptıklarına inandığımı düşünmelerine izin verdim ve her gün ruhumun bir parçası daha öldü. Ve tüm bu zaman boyunca hiçbir şey söylemedim. Sadece gülümsedim.

Neler yapabileceklerini biliyordum. Bunu defalarca yaptıklarına şahit oldum. Diğer kadınlara. Öldürdükleri erkeklere. Hiç pişmanlıkları yoktu. Ruhları yoktu. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Ama ruhum? Yol boyunca gururumdan daha fazlasını feda ettim.

Şimdi, bu adam beni yakaladı, bana dokunuyor... ve benim deli gibi savaşıyor olmam gerekirdi. Bunun yerine, yıllardır hissettiğim ilk insan dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Bu berbat bir şey. Ve ben buna bayılıyorum.

Kırık insanlar hakkında ne derler? Doğru ya. Tekrar bir araya getirilemezler. Ne kadar yapıştırıcı kullanırsanız kullanın, çatlaklar ve yarıklar kalır. Sanırım artık ben buyum. Onarılamayacak kadar kırılmış.

En azından iyi bir arkadaşım var. Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da bu adamdır.

"Her şekilde benim olacaksın, mio sole. Karşı koyabilirsin. Benden nefret edebilirsin. Sonunda, parçalar aynı şekilde hizalanacak." Bakışları yüzümde geziniyor. "Parmağında yüzüğüm olacak ve seni almayı düşünen herkesi öldüreceğim."

"Amcam mı?

Kuzenlerim?" "Herhangi biri," diye hırlıyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum, dokunuşuna doğru eğilerek. "Umarım canını yakarsın."

Taşa dönüşmeden önce gözlerinde ölümcül bir kötülük parlıyor. Meme ucumu tekrar çimdikliyor ve sonra elini yavaşça çekiyor. "Sana ne yaptılar Finley?"

Yavaşça doğruluyorum. Ancak o zaman dün gece yatarken giydiğim bluz ve külotun hâlâ üzerimde olduğunu fark ediyorum. Yatağımın mor battaniyesi odanın karşısındaki şezlongun üzerine örtülmüş, ama odanın geri kalanı siyah. Siyah çarşaflar, siyah yorgan, siyah mobilyalar. Pahalı ve zarif. Ve bu adamın ruhu gibi acımasızca karanlık.

Onun evindeyiz. Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum ama öyleyim işte. Ona uyuyor.

Vücudumu onun bakışlarından saklamak için yorgani üzerime çekmeyi düşünüyorum ama sonra boş ver diyorum. Zaten her şeyi gördü. Elini göğsüme koydu. Sinip saklanmayacağım. Parçalanıp dağılmayacağım. Ben hiçbir zaman bir anda ağlayan narin bir kız olmadım.

Bu büyük bir şapka ve muazzam bir düşüş, ama şimdi de ağlamayacağım. Bir yabancının yatağında yarı çıplak yatıyorum. Bu gecemin en garip kısmı bile değil.

"Anlat bana," diye homurdanarak ayağa kalkıyor.

"Benim sorularıma cevap verersen ben de senin sorularına cevap veririm," diye pazarlık yapıyorum. Amcamın bana öğrettiği tek şey buydu... Güçlü bir yer bul ve onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yap. Ben böyle büyüdüm. Hayatta öğrendiğim en büyük ders buydu. Bilgi güçtür. Şu anda ikisine de sahip değilim.

Sanki ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi yine eğlenmiş görünüyor. Ama bana ayak uyduruyor. "Peki. Sen kendi sorunu sor. Ben de benimkini soracağım, mio sole."

"Neden amcamın evindeydiniz?"

"Dinleme cihazları yerleştirmek için."

"Neden?"

"Bu iki soru, Finley."

"Hayır, bir tane. Sadece ilkinde eksik bir yanıt verdiniz."

Bu sefer verdiği gülümseme benzetme değil. Gerçek. "Yeterince adil. Amcan bizim için bir sorun. Bu şehir La Cosa Nostra'ya ait. O bunu unuttu. Sorunu biz hallediyoruz."

"Dinleme cihazları yerleştirerek."

"Evet."

"Ho-"

"Bu başka bir soru," diyerek sözümü kesti. "Sıra bende. Sana ne yaptılar?"

"Hiçbir şey." Bu tamamen yanlış değil. Mutlaka gerçek de değildir. Gerçek ile kurgu arasındaki o keskin çizgide dans eden kelime. Aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi söyleyen bir kelime.

"Yine de onları öldürmem umurunda değil." "Canavarlar canavardır, Domani."

Yatağa bir dizini koyuyor, yüzü aniden bir yılanın saldırısı gibi önümde beliriyor. Bir eli çenemin etrafında kıvrılıyor ve başımı hafifçe geriye doğru eğiyor. Gözlerinde biriken öfke meme uçlarımı camdan noktalara dönüştürüyor. "Bana yalan söyleme Finley. Sana ne yaptılar?"

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. "Bana hiçbir şey yapmadılar, Domani."

"Yine de bileklerinizde ip yanıkları ve gözlerinizde nefret var."

"O evde kaç kişiyi öldürdüklerini biliyor musun?" Dudaklarımı yalayarak soruyorum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, o kadar yakın ki gözlerindeki altın benekleri görebiliyorum. Nefesindeki naneli diş macununun kokusunu alıyorum. Ne kadar çılgınca olsa da beni öpmesini istiyorum. Amcamdan nefret ediyor, ben de öyle. O kötünün iyisi. Düşmanımın düşmanı. Ama tüm arzumun bu olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Öyle değil. Bunu temel düzeyde biliyorum.

Bu adamda olmaması gerektiği halde beni baştan çıkaran bir şey var. Onda, yapmamam gerektiği halde arzuladığım bir şey var. Bana sahip olmak istiyor... ve bir parçam ona izin vermek istiyor.

"Kaç kişinin hayatı için yalvardığını duydum biliyor musun Domani? Bodrumdaki yakma fırınından gelen yanık et kokusu evi doldururken kaç kez yatağa uzandım?"

"Cristo. Sen de orada mıydın?"

"Bir yıl, dokuz ay, on sekiz gün." "Neyi sayıyorsun, mio sole?"

"Chicago'ya geldiğimden beri ne kadar zaman geçti." Yutkunuyorum. "O evden ayrılalı ne kadar oldu."

Şok gözlerini açıyor, ardından öfke geliyor. "Bir yılı aşkın süredir o lanet evde kilitli miydin?"

"İrlandalı bir banphrionsa olarak hayata hoş geldiniz. Müdürlerinize imreniyorum. En azından onların özgürlüğü var. Benim yok. Hiç olmadı," diyorum sessizce. "Babamın öldürüldüğü ve Cillian'ın ailemizin başına geçtiği günden beri kendi hayatımda bir tutsağım, kafesteki bir fare gibi kapana kısılmış durumdayım."

"Kaç yaşındaydın?" "On bir."

"Seni ne zamandır yatağına bağlıyor?"

"Yıllardır ara ara. Ne zaman kaçmayı düşündüğüme karar verse." Keyifsizce homurdanıyorum. "Sanki ondan kaçabilirmişim gibi."

"Şimdi ondan kaçtın, Finley."

En azından şimdilik. Ama özgürlüğün bir bedeli vardır. Ve bu adamın ödememi istediğinden şüphelendiğim bedel, karşılayabileceğimden daha yüksek olabilir. Ama bunu ona söylemem.

"İtalyan mafyası için çalışan amcamı dinleme cihazları nasıl idare edecek?" Onun yerine ben soruyorum.

"O kirli," diyor, eli hâlâ boğazımda. Gerçekten umursamıyorum. Aslında hoş bir şey.

Beni rahatlatıyor, yıllanmış viski ve puro kokusu gibi. Babamın ofisi her zaman ikisinin de kokusunu taşırdı. Masasının altına kıvrılır ve bayılana kadar kitap okurdum, güvende olduğumu bilmekten tamamen memnundum. Şimdi de öyle hissediyorum. Bu delilik tabii ki. Bu adam beni kaçırdı. Bana sahip olmak istiyor. Ama bana güvende olduğumu söylüyor ve varlığımın her zerresi ona inanıyor.

Dediğim gibi, ben kendimin en büyük düşmanıyım.

"Bir savaş başlatmadan onu öldüremeyiz. Bizim için çöpü onun adamlarının atmasına izin vermeyi düşünüyoruz."

Aniden güldüm. "Pis işlerini senin için yapacaklarını sanıyorsan aptalsın Domani. Onun bir yılan olduğunu bilmediklerini mi sanıyorsun? Her zaman biliyorlardı. Cillian ve ailesi onun için herkesten ve her şeyden önce gelir. Kendini ve oğullarını her zaman her şeyin üstünde tutacaktır, yeminleri de dahil. Onu buraya gönderdiklerinde bunu biliyorlardı. Yine de gönderdiler."

"Neden?"

"Beni neden aldın?"

"Çünkü sen benimsin," diye hırılıyor. "Onu neden buraya gönderdiler?"

"Çünkü Chicago'dan bir parça istiyorlardı ve Valentino ailesinin elinden Chicago'yu alabilecek güce sahip tek kişi oydu.

Kavrama. En tepeden kaymağını yediğini umursadıklarını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Arkalarından iş çevirmesini umursadıklarını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. O tam olarak istedikleri yerde." Ona yan gözle bakıyorum. "Ve onu ortadan kaldırsalar bile, Cian da en az onun kadar hırçın ve hırslı. Onun yerini alır ve yine de savaşı kapınıza getirir."

"Cian onun oğlu mu?"

"En büyüğü, evet. Beni neden aldın?" Gerçekten istediğim tek cevap bu. Beni neden aldı? Neden gecenin köründe beni yatağımdan kaldırıp buraya getirdi? Bir cevap alana kadar aklım rahat etmeyecek... gerçek bir cevap, anlayabileceğim somut bir şey.

"Çünkü sen bana aitsin," diyor tekrar. "Onun için kaç kişi çalışıyor?"

"Yüzlerce mi? Binlerce mi? Bilmiyorum. Ben güvenilir bir sırdaş değildim, Domani. Duymaması gereken şeyleri duyan, cam kafesteki küçük, sevimli bir kuştum. Beni neden aldın?"

"Çünkü pencereden tırmandığımda gördüğüm tek şey sendin," diye homurdanıyor, eli boğazımda sıkılıyor. Hava kaynağımı kesmiyor. Beni tutsak ediyor, ellerinden çok yoğunluğuyla beni yerimde sabitliyor. "Çünkü seni gördüm ve seni elimde tutmak için savaşa gireceğimi biliyordum. Sen benimsin, mio sole." Dudakları dudaklarıma değiyor, öpücüğü sert ve inatçı ama bir şekilde ateşli bir bağlılıkla da dolu, sanki aynı anda hem bir hak iddia ediyor hem de bir yemin ediyor. "Benim."

Sözleri içimi parçalıyor. Ruhumda akorlara çarptıklarını hissediyorum, her nota beni acıtan derin bir aidiyet duygusunu sarsıyor. Odasında uyandığımdan ve sesini duyduğumdan beri ilk kez dehşeti tanıyorum.

Bu adam benim kurtarıcım ya da yok edicim olacak. Beni cennete götürecektir... ya da cehenneme gönderecek. Hangisi olacağını bilmiyorum. Ve bunu öğrenmek için ne kadar acı çektiğimi düşündükçe dehşete düşüyorum.

Üçüncü Bölüm

Domani

"Y Giyinmeliyiz," diyorum ve pişman olacağım kadar uzun yaşayacağımı bildiğim bir şey yapmadan önce kendimi Finley'den uzaklaştırıyorum. Onun için yanıyorum, onun mükemmel bir parçasına dokunduğum her dakika ateşim daha da harlanıyor.

Vücut. Enfes bir işkence.

İstedığımı vermesi için onu zorlamak bir seçenek değil. Onun istekli teslimiyeti arzuladığım şeyin bir parçası. Onun teslim olmasını istiyorum. Ruhunu bana çekinmeden teslim etmesini istiyorum. Ancak o zaman istediğimi alacağım.

Ama yol boyunca adil oynamayacağım. Eğer amcası ona hayatta kalmayı öğrettiyse, babam da bana bunu öğretti. O vicdansız bir piç kurusuydu, özüne kadar çürümüştü. Yalan söyledi, hile yaptı ve bu şehirdeki tüm yataklara girebilmek için manipülasyon yaptı. İşe yaramadığında da istediğini alırdı. Bunu asla yapmayacağım. Ama bu kızı baştan çıkarmak? Bunu yapacağım. Yüzümde lanet bir gülümsemeyle.

"Senin itaatkâr küçük oyuncağın olmayacağım Domani," diyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi beni izliyor. Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Beni amcama geri gönderebilirsin ya da öldürebilirsin. Umurumda değil. Ama senin küçük oyuncağın olmayacağım."

"Oyuncak istediğimi kim söyledi Finley?" Çantasını yerden alarak soruyorum. "Sana ne istediğimi zaten söyledim. Yüzüğümü. Senin

parmak." Çantayı yatağın üzerine, onun yanına koyuyorum.
"Giyin. On dakika içinde gidiyoruz."

"Gidiyor musun?" Bana bakakaldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Şimdilik mi? Kulübeme," diyorum. "Ondan sonra?
Göreceğiz."

Yolun cazibesi, uzun zamandır kendi hapisanesinden başka bir şey görmemiş biri için güçlü bir ayartmadır. Yataktan fırlıyor, neredeyse umutsuzca istekli. Sevimli olduğu kadar üzücü de. Neredeyse iki yıldır kilit altındaydı, kapana kısılmıştı ve o evin içinde yaptıkları her aşağılık şeyi dinliyordu.

Cillian'ı elime geçirdiğimde, sırf bu yüzden onu öldürebilirim.

Elleri çantasının üzerinde geziniyor. Başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu benim dolabımdan."

"Öyle."

"Benim için bir çanta mı hazırladın?"

"Bazı şeylere ihtiyacın olacağını düşündüm." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Belli ki onun için önemli. Ağlamak istiyormuş gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Giyin." Odanın karşısındaki kapıya doğru başımı salladım.
"Banyo hemen şurada."

Çantayı kaptığı gibi banyoya doğru kaçıyor, muhteşem poposu her adımda sallanıyor. Tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan alamadan izliyorum. Yakında bir gün, o kışın sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissettirdiğini tam olarak öğreneceğim.

Çok yakında bir gün.

Banyoya girip kapıyı kapatıyor.

İhtiyacım olan birkaç şeyi almak için dolaba doğru ilerliyorum. Silahlar, cephane ve birkaç bıçak daha. Bilirsiniz, temel şeyler. Hepsini bir spor çantasına dolduruyorum, kasayı açıyorum ve iki deste nakit çıkarıyorum. Çoğunu çantaya ekliyorum ve sonra cüzdanıma birkaç bin dolar dolduruyorum. Ayrıca birkaç banknot daha yuvarlayıp çorabımın içine koyuyorum. Eğer kaçmak zorunda kalırsak, arabayı, kartlarımı, her şeyi bırakmamız gerekecek. Washington'daki güvenli evime ulaşabileceğimizden emin olmak için yeterli nakit paraya ihtiyacım var.

Bu iş bittikten sonra kıyafetleri üstüne atıp çantanın fermuarını çekiyorum. Arkamı döndüğümde Finley dolabın dışında durmuş beni izliyordu. Yeşil bir kazak ve bacaklarına oturan, onları kilometrelerce uzun gösteren dar bir kot pantolon giymişti. İyi seçim yapmışım çünkü mükemmel görünüyor.

"Bu çok fazla nakit," diyor sessizce.

"Sadece bir önlem."

"Peki ya silahlar?"

"Ayrıca bir önlem." Çantayı omzuma asıyorum, silahlar birbirine çarpıp kaşlarını çatmasına neden olunca bir küfür mırıldanıyorum. "Hazır mısınız?"

"Amcamın peşimden gelmesini bekliyorsun, değil mi?"

"Bunu yolda konuşuruz." Çantası için elimi uzattım.

İsteksizce çantayı veriyor ve sonra beni odadan dışarı kadar takip ediyor. Yolumuza devam ederken konuşmuyoruz.

apartman dairesinden geçip garaja gidiyor. Köşedeki küçük yakma fırınını görünce olduğu yerde durur.

"İçinde ceset yakmıyorum, mio sole," diye mırıldanıyorum. "Ama içinde bir Şeyler yakıyorsun."

"Evet."

Titriyor, kollarını kendine sarıyor.

"Hadi gel." Anahtarlığın düğmesine basıp Range Rover'in kapılarını açıyorum. Kaşları kalkıyor ama yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken bir Şey söylemiyor. Yerleştikten sonra çantalarımızı arka koltuğa koyuyorum ve raflardan bir Şeyler alıyorum - battaniyeler, el fenerleri, yiyecek, su ve tıbbi malzemeler içeren bir acil durum kiti.

Uzun zamandır mafyanın içindeyim. Kaacaksan, hazırlıklı olsan iyi edersin. Bir kere başladın mı durmak yok. Ne yapacağımı biliyorum. İŞ o noktaya gelirse... umarım o noktaya gelmez. Ama gelirse, hazır olacağız.

Her Şeyi SUV'a yüklüyorum, kapıyı çarpıyorum ve Finley'nin yanına tırmanıyorum.

Yolculuğun ilk bölümünü etrafımızdaki Şehre ağzı açık bakarak geçiriyor. Rockford, Chicago kadar büyük ya da hareketli değil ama kendine has bir cazibesi var. Tarihi Viktorya dönemi evleri ve binaları daha yakın zamanda inşa edilenlerle i içe geçmiş, hepsi de doğal manzaralar ve orman koruma alanları arasında yer alıyor. Neredeyse iki yıldır yıkık dökük bir malikane ve kendi ailesinden başka bir Şey görmemiş biri için, özellikle sabahın ilk ıŐıklarıyla, muhtemelen büyülü olmaya yakın.

O konuşmadan önce kasabadan birkaç mil
u z a k t a y ı z , güneş ufukta beliriyor.

"Yakma fırınında ne yakıyorsun?"

"Giysilerimi."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun Finley," diyorum nazikçe, kim olduğum ve ne yaptığım konusunda ona yalan söylemek istemiyorum. Olmadığım bir şeymişim gibi davranmayacağım. En azından dürüstlüğü hak ediyor.

Titreyen bir nefes veriyor. "Sen de insanları öldürüyorsun."

Keşke ona hayır diyebilseydim ama diyemiyorum. Öldürdüğüm insanların sayısını uzun zaman önce kaybettim. Yüzleri on yıldan fazla bir süre önce beni rahatsız etmeyi bıraktı. Ben neysem oyum. Ne yaptıysam yaptım. Geri alamam. Yapabilseydim bile yapmazdım. İşlediğim günahlar, önemli olan insanların hayatlarını kurtardı. Eğer bu beni cehenneme mahkum edecekse, mahşer gününde başım dik bir şekilde durup kaderimi kabul edeceğim.

"Evet," diyorum. "Çoğu, yaptıkları seçimleri yaparken kendilerini neyin beklediğini biliyordu."

"Bu cinayeti haklı çıkarmaz, Domani."

"Bunu haklı çıkarmaya çalışmıyorum, mio sole. Sadece açıklıyorum. Beni bir canavardan başka bir şey olarak görmek için bir neden arıyorsanız, sizin için bir nedenim yok. Neredeyse işlenebilecek her suçu işledim. Ne olduğumu biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Bunu haklı çıkarmıyorum Finley. Ama beni mahkum etmek için bir sebep arıyorsan, bırak gerçek olsun. Öldürdüğüm adamlar başlarına gelecekleri biliyorlardı. Bazıları

diğerlerinden çok daha fazla hak etti, ama hiçbirisi masum değildi. Hiçbiri kurban değildi. Bu hayatta ya öldürürsün ya da ölürsün. Ben öldürülmemeyi ya da aynı kaderin önemli insanların başına gelmesine izin vermemeyi seçtim."

"Önemli olan insanlar mı? Valentino ailesini mi kastediyorsunuz?" "Bazen, evet. Ama her zaman değil. Bazen, benim için Valentino ailesi ya da mafya ile hiçbir ilgisi yoktu." Gözlerimi ona doğru çevirdim. "Bazen onlar da senin gibiydi, sadece amcan gibi adamlardan kurtulmaya çalışıyorlardı. Tanıdığım tek canavar o değil. En kötüsü bile değil."

Bunu uzun bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. Ne demek istediğimi sormasına gerek yok. O biliyor. Finley akıllı, kendi iyiliği için fazla akıllı, sanırım. "O kızları da mı aldın?"

"Hayır. Onların sorunlarını hallettim ve çekip gittim. Varlığımdan bile haberleri olmadı."

"Ama sen beni aldın," diye fısıldıyor. "Sana söyledim; sen bana aitsin."

Bana bakmak için başını yana çeviriyor. "Belki de sadece deli olduğunu hiç düşündün mü Domani?"

Sorusuna kıkırdıyorum. "Bu düşünce bir iki kez aklımdan geçti, mio sole. Ama hayır, bu delilik değil. Bu başka bir şey. Daha büyük bir şey." Ona tekrar bakıyorum ve sanki beni gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerinin yüzüme kilitlendiğini görüyorum. "Senin de bunu hissettiğini biliyorum."

Yutkunuyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. Ama

gözlerindeki onayı görmeden önce değil. Hissediyor

O. Aramızdaki elektrik yükü. Olması gereken yerin burası olduğuna dair geri dönülmez kesinlik. Bileğindeki ip yanığını görmeden önce bile, o evden benimle ayrılacağını biliyordum. Eğer bu beni lanet bir canavar yapıyorsa, bunu kabul ediyorum.

Tekrar sessizliğe bürünüyoruz. Rahatsız edici ya da garip değil. Sadece sessizlik. Hala sessiz. Huzurlu, hatta. Cip yolda hızla ilerlerken, arkamda bıraktığım karmaşayla aramıza hızla mesafe koyarken, bakışlarını ara sıra üzerimde hissediyorum. Ama çoğunlukla pencereden dışarı bakıyor, sadece görmeye aç biri gibi hevesle merak ediyor.

"Bana arabada amcam hakkında konuşacağımızı söylemiştin," diyor sonunda. "Peşimden gelmesini bekliyorsun, değil mi?"

"Değil mi?" Cevap vermek yerine soruyorum.

Çökmüş omuzları yeterli bir cevap. Onun peşinden geleceğini biliyor. "Beni umursadığını sanmıyorum. Yarın ölebilirim ve o bir damla gözyaşı dökmez. Ama kaybetmekten nefret eder. Beni onun evinden aldın. Buna kızacaktır." Duraksıyor. "Ve ben onun için değerliyim."

"Neden?"

"Çünkü vakıf fonumun kontrolünü elinde tutmak istiyor. Vasim o. Evlenmediğim ya da onu azletmek için dava açmadığım sürece yirmi beş yaşına kadar vakıf fonu üzerinde son söz onda olacak." Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım kontrolü mümkün olduğunca uzun süre elinde tutmayı planlıyor."

"Neden? Onun kendi parası var."

"Babamın parası onda," diye homurdanıyor. "Sahip olduğu her şeyi babamdan aldı. Ve o vakıf fonundakilerin yanında devede kulak kalır, Domani."

"Cristo. Yirmi beş yaşına geldiğinde ne olacak? Onun planı ne?"

Bir omzunu silkiyor. "Beni öldürmek mi? Beni yandaşlarından biriyle evlendirmek mi? Bilmiyorum ama eminim bir planı vardır. Onun her zaman vardır."

O zaman hiç şüphe yok. Sahip olduğu her şeyle onun peşine düşecek. Ve onu geri almak için savaşa girecek.

Cazzo. Mattia beni görmeye gelir gelmez gecemin bir sürü saçmalıkla sona ereceğini biliyordum. Kimseyi öldürmedim, kanım da akıyor ama her nasılsa her zamankinden daha berbat durumdayım.

Ama bu hiçbir şeyi değıştirmez. Aslında, her şeyi değıştirir. Çünkü Cillian'ın onu ele geçirmemesi her zamankinden daha önemli. Rafe ve Mattia riskler bu kadar yüksekken aynı fikirde olmayabilirler. O İrlandalı, İtalyan değıl. Biz onların işine karışmayacağız, onlar da bizimkine karışmayacak. İşler böyle yürümeli. Ama masum bir kadını Cillian'ın yönetimi altında bir hayata mahkum etmeyeceğim. Birini ölüme göndermeyeceğim. Özellikle de bu kadını.

Onu öldürecek ya da parasını almak için evlendirecek. Ve onu lanet olası yatağa bağıladığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, onu evlendirmesi üzerine kumar oynamaya istekli değılim. Bana ait olmasaydı bile, bu riski almazdım.

Amcasını öldürmek zorundayım. Ve kuzeninin, o orospu çocuğu öldükten sonra pazarlık yapmaya istekli olmasını umuyorum. Eğer değilse... savaşı gidiyoruz. Ve bu savaş benim kafamın mızrağı geçirilmesiyle bitecek.

Rafe onu oraya kendisi koyacak.

Dördüncü Bölüm

Finley

"Uyan, mio sole." Domani elinin tersini yanağımda gezdirerek yumuşak bir sesle konuşuyor. Tam olarak yapmak istediğim şey bu olsa da, dokunuşuna sokulma dürtüsüyle savaşıyorum. Saatlerdir arabadayız, yolun uğultusundan başka bize eşlik edecek bir şey yok. Her nefes alışımda onun kokusu ciğerlerime doluyor.

Beni engin ve derin bir şeye doğru çekiyor. Ya da belki de rehavet konuşuyordur. Emin değilim. Ama onunla ne kadar uzun zaman geçirirsem, ona karşı o kadar yumuşuyorum. Kim olduğunu biliyorum

ve ne hakkında olduğunu biliyorum ve bu beni gerektiği kadar korkutmuyor.

"Uyumuyorum."

"Küçük yalancı," diye kıkırdıyor Domani. "Son bir saattir uyuyorsun."

"Gözlerimi dinlendiriyordum."

Tekrar kıkırdıyor, zengin, çökmekte olan sesi midemin derinliklerine çarpıyor. İnanılmaz bir kahkahası var. Kimi kandırıyorum ki? Günah işlemek için yaratılmış bir adam varsa, o da bu adamdır. Onunla ilgili her şey çökmüş ve şehvetli. "Onları dinlendirirken son sürüşü kaçırdın, mio sole. Geldik işte."

Gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum. Ormanın ortasındayız, etrafımızda gökyüzüne doğru yükselen devasa ağaçlar var. Çok güzel ama burada hiçbir şey yok. "Burada mıyız? Neredeyiz?"

Dudaklarına bir sırıtış simgesi daha değişiyor. "Buradan sonra yürümek zorundayız, Finley."

Ormanda yürüme düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Dışarıda özgürce dolaşmayalı çok uzun zaman oldu. En son ne zaman temiz hava ve açık alan gördüğümü bile hatırlamıyorum. Ama yine de endişeyle ağaçların arasından bakıyorum.

"Güvenli mi?" Ne kadar küçük ve savunmasız görüldüğümden nefret ederek soruyorum. Elinin tersini tekrar yanağımda gezdiriyor. "Mükemmel, tesoro. Dışarıdaki herhangi bir şey bizden daha fazla."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun. Yani, arabayı bırakmak güvenli mi? Ya aceleyle gitmemiz gerekirse?"

"Ah," dedi, anlayarak. "Burası arazinin arka tarafı Finley. Tam da bu nedenle arabayı burada bırakıyorum. Kulübede bir tane daha var ve oraya giden küçük bir çakıl yol var. Bu taraftan gideceğiz."

"Başka bir önlem," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle."

"Bunlardan çok alıyorsun, değil mi?" Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, bu adam ve yaşadığı hayat hakkında sonsuz bir merak içindeyim. Yaptığı şeyleri biliyorum. Ama kaç tanesi ona musallat olmak için geri döndü? Zihnine değil ama gerçekliğine? Şeytanları onu uyanıkken de kovalıyor mu, yoksa sadece geceleri mi ortaya çıkıyorlar? O benim ve hayatım hakkında çok şey biliyor ama benim onunki hakkında cevaplardan çok sorularım var. Eşit şartlarda değiliz ve bu hoşuma gitmiyor.

"Biliyorum. Beni hayatta tutuyorlar. Şimdi de seni güvende tutacaklar."

Onun sözüne güveniyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum. SUV'den inip etrafta dolaşıyor ve bana elini uzatmadan önce arkadan çantalarımızı alıyor. Elini tutuyorum, bana yardım etmesine izin veriyorum. Ayağa kalktığımda elini bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Beni iri bedenine doğru çekerek tekrar kişisel alanıma giriyor.

Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum.

"Uykunda adımı söyledin," diye mırıldanıyor, sanki çözmeyi umutsuzca istediği bir bulmacaymışım gibi bana bakıyor.

"Öyle mi yaptım? Ne tuhaf," diyorum, bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak. Yine de biliyorum. Tam olarak ne hakkında rüya gördüğümü hatırlıyorum, ama cehennemin kendisi gerçeği dudaklarımdan çekip alamadı. Bazı sırlar paylaşılamayacak kadar lezzetlidir.

O neredeyse gülümsemelerinden biri daha dolgun dudaklarını süslüyor. Elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Şimdilik sırlarını sakla, mio sole. Ama bu gece güneş batana kadar bana söyleyeceksin."

"Hayır, yapmayacağım."

"Yapacaksın, ama kendine bunu söylemeye devam et, Finley." Elimi bırakıyor ve Rover'ın kapısını çarpıyor. "Haydi. Yola çıkmamız gerek."

Bir an arkasından bakakaldım, beni orada öylece bırakıp gitmesine şaşırdım. Ya kaçacağımdan endişelenmiyor ya da kaçmamı umursamıyor. Kaçmak istiyor muyum ki? Özgürlük tam orada. Tek yapmam gereken dönüp ters yöne gitmek ve o benim. Hayatımda ilk kez kendi başıma olacağım. Kimse bana ne yapacağımı söylemeyecek. Kimse beni isteğim dışında tutmayacak. Kendimden başka benden sorumlu kimse yok.

Bu güçlü bir ayartmadır. Hem de ezici bir şekilde. Ama uzaklaştım bile özgür değilim. Bu sadece bir yanılsama olacak. Amcamın tehdidi hala başımın üzerinde bir kılıç gibi asılı duruyor. O benim geleceğime musallat olan bir hayalet. Dışarıda tek başıma olduğum için bu değişmiyor.

Domani'ye ihtiyacım var. O benim gerçek özgürlük için tek şansım ve bunu bildiğimi biliyor. Bu yüzden kaçacağımdan

korkmuyor. Ona ihtiyacım var.

Onu. Onun olduğu adama ve yaptığı Şeylere ihtiyaçım var. Onun acımasız vahŐetine ve ellerindeki kana ihtiyaçım var. Eğer amcamdan kurtulacaksam... Onu öldürmesi için bu adama ihtiyaçım var.

Sanırım o bir canavarsa, ben de öyleyim.

Peşinden yürümeye başladım. Birkaç adım ileride duraklıyor ve yetişmemi bekliyor.

"Kaçmadın," diyor yanına vardığımda. "Nereye?

Gidecek başka bir yerim yok ki." Domani homurdanıyor ama bir Şey söylemiyor.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. Orman durgun ama sessiz değil. Etrafımızda küçük sesler yankılanıyor. Yaprakların arasından rüzgarın hışırtısı. Kuşların cıvıltısı. İçgüdülerin cıvıltısı. Bir düzine farklı ses var, hepsi de yıllardır duymadığım bir Őarkıyı oluşturuyor. Çok güzel. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ama rahatlatıcı değil.

Ruhum çiğ çiğ kazındı; yaralarım çıplak kaldı.

"O hayatta olduğu sürece asla özgür olamayacağım Domani," diye fısıldıyorum.

"Bileğindeki ip yanığını gördüğüm an hayatı sona ermişti, mio sole." Başını eğip bana bakıyor, gözleri sert ve karanlık. Kötü niyetli. "Yaptıklarının bedelini kanla ödeyecek, buna söz veriyorum."

Elimi onunkinin içine sokuyorum, aynı anda hem umutlu hem de üzgün. Bir zamanlar amcamı çok severdim. Babam öldükten sonra o benim kahramanımdı. Ama kahramanlarla ilgili bir Şey var. Eninde sonunda onların da insan olduğunu, hepimiz gibi aynı hatalara, kusurlara ve zaaflara sahip olduklarını fark edersiniz. Amcamın

Hataları çok ve büyük. O iyi bir adam değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece rol yapmakta iyiydi.

Birkaç dakika sonra, bir açıklığın tam ortasında yer alan kulübe görünür. Ağaçlar her tarafta aniden kesiliyor ve kulübeyi tamamen açıkta bırakıyor. Uzak taraftaki araziye bir dere kesiyor ama geri kalanı çimenlik. Tek katlı kütük kulübenin kendisi, bir masal kitabı için koparılmış küçük bir masal kulübesi gibi büyüleyici ve sevimli. Sol tarafta bitişik bir garaj yer alıyor. Hiç de Domani Brambilla ile ilişkilendirebileceğim bir şey değil.

"Bu senin mi?" Ona bakmak için başımı geriye doğru eğerek soruyorum.

"Öyle."

"Vay canına."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye fısıldıyorum, adımlarımı hızlandırarak.

Domani beni durdurdu. "Yavaş ol, mio sole. Önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Yürümeyi bırakıp ona bakıyorum. Kulübeye bakıyor ama bütün gün olduğundan daha gergin görünüyor. Önlemlerini seviyor ama bunun onlardan biri olduğunu sanmıyorum. Bu başka bir şey. Ben uyurken bir şey oldu. "Kayıp olduğumu biliyorlar, değil mi?"

"Biliyorlar," diyor bana bakmadan. "Beni kaçırdığını biliyorlar mı?"

Bana cevap vermemesi bile yeterli bir cevap.

"Kusacağım," diye fısıldıyorum, bir bulantı dalgası boğazıma tırmanırken bir ağacın yanına çömelıyorum. Karşı koyuyorum, bu adamın önünde kusmayı reddediyorum. Bunun için panik yapmayı reddediyorum. Yani kayıp olduğumu ve Domani'yle birlikte olduğumu biliyorlar. Er ya da geç öğreneceklerdi. Bu kaçınılmazdı.

"Nefes al Finley," diyor Domani, yanıma çömelerek. "Bir şeyin yok. Sadece nefes al, tesoro."

Bir ciğer dolusu havayı içime çekiyorum ve hemen boğuluyorum.

Domani küfrederek beni kollarına sürüklüyor. Yapmamalıydım ama ona sokuluyorum, vücudumu titreme sararken yüzümü boğazına bastırıyorum. Cehenneme geri dönmek istemiyorum. Uzun zamandır ilk kez umut hissediyorum. Onu kaybetmeye hazır değilim. Onu kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Eğer oraya geri dönmek zorunda kalırsam... Ölüme giderim.

Cillian Amca kaçtığım için beni öldürecek. Merhamet dileklerim kapılardaki çatlaklardan sızacak. O evde ölecek bir sonraki kişi ben olacağım. Ve içerideki her santim boşluğa nüfuz eden benim yanan etim olacak.

"Güvendesin," diye fısıldıyor Domani kulağıma, sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi sarılıyor. "Burada benimlesin ve güvendesin."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, bunu o kadar çok istiyorum ki. Ama hiç olmadığım bir şey mi? Saflık. Güvende değilim, o da değil. Şu anda, bundan en uzak şey biziz.

"Nasıl hissediyorsun?" Domani bir saat sonra mutfak masasının karşısından beni dikkatle izleyerek soruyor. Güçlü kolları geniş göğsünü kavıyor, takım elbise ceketini omuzlarına doğru çekiştiriyor.

"İyi. Daha iyi," diye fısıldıyorum tabağımdaki yiyecekleri iterek. Ben uyurken bir markette durdu ve erzak aldı. Buraya gelir gelmez bana öğle yemeği hazırladı. Çok fazla yemedim ama faydası oldu. Daha sakin hissediyorum, her an parçalanacakmışım gibi gelmiyor.

"Konuşmaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, konuşmayı mümkün olduğunca uzun süre engellemek istiyorum. Bunun çocukça bir hareket olduğunu biliyorum. Durum hakkında konuşmamak durumu değiştirmeyecek. Bizi daha güvenli kılmayacak ya da gerçekliğimizi yeniden şekillendirmeyecek. Ama neredeyse iki yıldır ilk kez amcamın boyunduruğu altında değilim.

Eğer oraya geri götürüleceksem ya da öldürüleceksem ya da hayatımın geri kalanını kaçarak geçirmek zorunda kalacaksam ya da durum her ne olursa olsun, en azından bir günümü özgürlüğün tadında boğulmuyormuş gibi davranarak geçirmek istiyorum.

Bunu istemek çok mu fazla?

"Hayır mı?" Domani tek kaşını kaldırarak soruyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Bugün için sadece normal bir kız olmak istiyorum," diyorum çatalımı tabağıma koyarken. "O evde kapana kısılmadığım, yavaş yavaş aklımı kaybetmediğim gerçeğinin tadını çıkarmak istiyorum. Bunu bir günlüğüne yapabilir miyim Domani? Lütfen?"

Hiçbir şey söylemiyor, her an gerçekler üzerimize çökebilecekken gerçekleri inkâr etmeme izin vermekten çekiniyor.

"Lütfen?" Yalvarıyorum, gerekirse yalvarmaya hazırım. "Aptalca olduğunu biliyorum. Ama Cillian on bir yaşımdan beri hayatımın her anını kontrol ediyor. On yıldır onun hükmü altındayım. Yarın, hala onun altından çıkamadığım gerçeğiyle yüzleşeceğim. Hayatımın sonsuz derecede karmaşık olduğu ve daha iyi olmasının tek yolunun beni kaçıran adamın beni büyüten adamı öldürmesi olduğu gerçek dünyada yaşamaya geri döneceğim. Ama şu anda nefes almak için beş dakikaya ihtiyacım var."

"Seni ben kaçırmadım, Finley."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Merhamet dilememden çıkardığın sonuç bu mu? Beni kaçırmadığınızı mı?"

"Alakalı görünüyordu." Gülümsüyor, ben de ona bir parça ekmeği füze gibi fırlatıyorum. Adamın ninja gibi refleksleri var. Bir mille ıskalıyorum, ama kolunu uzatıyor ve kafasının yanından geçerken ekmeği havadan koparıyor. Ona bakmadı bile. Sadece kaptı ve yanına koydu.

tabağı. Gözleri benimkilerle buluştu, bakışları hararetiydi. "Eğer bana bok atacaksan, ıskalama Finley."

"Tüh. Kaydım," diye yalan söylüyorum, kirpiklerimi ona doğru kırıştırarak. Beni korkutmuyor. Ondan korkmuyorum. Belki de korkmalıyım. Korkmam gerektiğini biliyorum. Ama korkmuyorum. Karanlıkta beni bekleyen, beni kafesimden çıkarandan daha büyük canavarlar var.

Uzun bir süre beni izliyor, bakışları kıvılcımlar saçıyor. Yine de kızgın değil. Tahrik olmuş. Şehvet gözlerinde bulutlar gibi dönüyor. Onu sandalyesinde ve benden uzak tutan tek şey kendi davranış kuralları, hangi ahlak anlayışına bağlıysa o. Ahlak onun dünyasında sabit bir mutlak değildir. Sürekli değişiyor. Ama bence sağlam durduğu bir şey varsa o da şudur: Ona kendi özgür irademle sunmadığım şeyi almayacaktır.

Ruhumu istiyor. Ve onu bana vermemi istiyor.

Tanrı ikimize de yardım etsin, ama onunla geçirdiğim süre uzadıkça, bunu yapabileceğimi daha çok düşünüyorum. Yapmak zorunda olduğum için değil, yapabildiğim için. Çünkü üzerimde nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

Eğer bu yanlırsa, öyle olsun. Bana hiçbir zaman hizmet etmeyen masumiyete tutunarak yaşamaktansa onun kollarında ölmeyi tercih ederim. Amcamın bunu ne için kullanacağını biliyorum. Kaçtığım için beni öldürmezse, bekaretimi en yüksek teklifi verene satacak. Ben onun dünyasında bir metayım, tahtada hareket ettirilecek bir parça. Şimdiye kadar olduğum tek şey bu.

Domani ile mi? Farklı bir geleceğin pırıltılarını görüyorum ve ona ulaşmak için can atıyorum. Bu son derece korkutucu. Çok erken. Daha önümüzde çok şey var. Yine de içim acıyor. Belki de her şeye rağmen safımdır.

"Beni senin kaçırmadığını biliyorum," diye fısıldıyorum, ruhumun ilk parçasını ona uzatarak. "Beni sen kurtardın."

"Bana çok fazla güvenme, mio sole. İpin yandığını görmeden önce bile o evden seninle birlikte ayrılmaya niyetliydim." Gözleri beni yakıyor. "Buna ne dersen de."

"Ayartma."

Bakışları üzerimde gezinirken, "Bunun için tek kelime bu," diye mırıldanıyor. Onu okumak çok zor. Gözlerindeki arzuyu görüyorum. Bana bakmaktan ne kadar hoşlandığını görüyorum. Bazen, herhangi bir anda ne hissettiğini bile anlayabiliyorum. Ama ne düşünüyor? Yüzeyin altındaki şeyler? Her ikisini de o ela derinliklerde özenle kilitli tutuyor.

"Bana kendinden bahset."

Ani soru karşısında hazırlıksız yakalanarak bana göz kırpmıyor. "Ne bilmek istiyorsun, Finley?"

"Herhangi bir şey."

"On sekiz yaşımdan beri mafyanın içindeyim." Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun dışında her şey."

Bir başka gülümseme benzetmesi. "Bu benim hayatım, tesoro. Bildiğim şey bu."

"Güzel. Neden inisiyatif almaya karar verdin?"

"Babam." Tabağını kendisinden uzaklaştırarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Mafyada mıydı?"

Domani başını sallar. "Onun izinden gitmek için inisiyatif almadım. Onun bir pezzo di merda gibi öldüğünden emin olmak için başladım."

"Onu sen mi öldürdün?" Bu sefer hazırlıksız yakalanan ben oldum. O kadar rahat söylüyor ki, sanki sadece hava durumunu bildiriyormuş gibi. Kendi babası hakkında konuştuğunu hayal etmek zor.

"Hayır ama onun ölüm fermanını imzalayan bendim," diyor usulca. "İşlediği suçlardan sıyrılmamasını sağlayan kanıtları ben teslim ettim."

Bunu hafife aldığını düşünmüyorum. Sebebi ne olursa olsun, bir sebebi vardı. Sormak istiyorum ama sormuyorum.

Yine de bana söylüyor.

"Çürümeyi hak etti," diye homurdanıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Annem onun yüzünden canına kıydı. Dadım onun yüzünden kızını -kız kardeşimi- aramakla geçirdi. Sayısız kadın onun kendilerinden aldıkları yüzünden hâlâ korku içinde yaşıyor."

"Sebebi o mu...?" Soruyu tamamlamadan sözümü kesiyorum. Yine de ne sormaya çalıştığımı biliyor.

"Evet."

Cevaptan tatmin olmuş bir şekilde başımı sallıyorum. Bugün ondan beklediğimden daha doğru bir cevaptı bu. Onu ve nasıl bir adam olduğunu şimdi beş dakika öncesine göre daha iyi anlıyorum. Bir canavar olduğunu düşünüyor olabilir -ve belki de canavarca şeyler yapıyor- ama bu canavarın bir

kalbi var. Ve hala kanıyor

Onu yetiştiren adam yüzünden. Hâlâ kendisine ait olmayan ve hiçbir zaman da olmamış günahların kefarecini ödüyor.

Hayır, o bir canavar değil. O bir canavarın yarattığı şey. Sanırım ben de öyleyim.

"Gel." Masadan kalkıp elini bana uzattı. "Bugün dünya yokmuş gibi davranacağız, mio sole. Ve yarın, savaşı gideceğiz."

Elini tutmakta tereddüt etmedim.

Beşinci Bölüm

Domani

"Oraya girmeyeceğim," diyor Finley, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak. Güneş ışığı kızıl saçlarına vuruyor ve saç tellerini ateşli bakır iplere dönüştürüyor. "Muhtemelen

Donuyorum!"

"Öyle değil." Kulübeden kısa bir yürüyüş mesafesindeki küçük kaynağın yanına çömelip elimi suyla doldurduktan sonra ona doğru kaldırıyorum. "Kendin hisset."

Başını yana eğip tereddütle bana bakıyor. Sonra omuz silkiyor ve parmaklarını elimden yavaşça akan suda gezdirerek ileri atılıyor. "Çok sıcak," diyor şaşırarak.

"Yeraltındaki bir sıcak su kaynağından besleniyor. Yıl boyunca bu sıcaklıkta kalır."

"Dışarısı buz gibi olsa bile mi?"

"O zaman bile," diye onaylıyorum, ayağa kalkarak. "Islanmalısın."

Rahatlatıcı."

"Bu şeyin içinde mi islanıyorsun?" "Evet."

"Sen mi? Bay Bin Dolarlık Mafya Takım Elbisesi mi?"

Sesindeki şüphe karşısında dudaklarım seğirdi. Kuşkusuz, dağ adamı karakterine uymuyorum. Mahalle parkının ortasındaki bir aslan kadar buraya aitim. Ama vuruldum, bıçaklandım ve her yerim kesildi. İhtiyacım olduğunda

burada yaptım. Ve bahar, en kötü yaralarımın bile iyileşmesine yardımcı oldu.

Ceketimi bu yüzden çıkarmıyorum. Silahlarımı üzerine yıgmamın nedeni de bu değil. Ben her bir düğmeyi açarken, gömleğimi yavaşça vücudumdan sıyrırken, o beni kocaman gözlerle izliyor.

"Biniyor musun?" diye soruyor, sesinde sikimin zonklamasına neden olan nefes nefese bir ton var.

"Mmhmm." Kemerimi çekip çıkardım ve kıyafetlerimin yanına bıraktım. O bana karşı küstahlaşana kadar içeri girmeye hiç niyetim yoktu. Artık vahşi atlar bile beni o lanet sudan uzak tutamazdı. Ayakkabılarımı çıkardım ve pantolonumu indirdim.

Bakışlarını yüzümden ayırarak çatlıyor. Keskin bir nefes alış verişıyla ağzım bir karış açık kalıyor. "Domani," diye fısıldıyor, bana doğru uzanarak. Parmakları yan tarafımda, göğüs kafesimdeki yara dokusunun üzerinde geziniyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Mafya oldu, tesoro." Durdurmak için yeterince güçlü olmadığım bir şeye başlamadan önce elini tutup onu kendime çekiyorum. Çıplak bedenimdeki elleri marka gibi, arzuyu varlığımın her zerresine işliyor. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Cristo. Acı çekiyorum. Sahip olmak için. Tüketmek için. Yıkma, mahvetmek ve yok etmek. Ve her şey bittiğinde, sahip olmak. Efendiden köleye, otoriterden asta değil, iki ruh birbirine o kadar sıkı bağlanmış ki asla çözülemezler. O bensiz var olamaz, ben de onsuz var olamam. Sahip olmak istiyorum

ve başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde ona sahip olmak. Bu ihtiyacı ve sikişı yönlendiren ilkel, içgüdüsel bir açlık var. Bu ezici bir şey.

"Onlardan çok fazla var. Çok fazla yaralanma. Çok fazla acı var." Sesi titriyor.

Benim için mi ağlıyor?

Gözlerindeki yaşların ıslaklığını görmek için başını geriye doğru eğiyorum. Cristo. Benim için ağlıyor.

"Benim için ağlama, amorina. Gözyaşlarını hak etmiyorum." "Buna sen karar veremezsin, Domani. Ben karar veririm."

Elimi çenesinin etrafında kıvırıyorum, parmaklarımı gözünün altında gezdiriyorum. Gözyaşları dökülmemiş ama yine de parmak uçlarımdaki hissini hayal ediyorum. Hiç kimse benim için ağlamadı. Kimsenin beni gözyaşlarına layık bulduğunu sanmıyorum. Bu kız bulmamalı. Onu gecenin karanlığında yatağından kaçırdım. Ve hala ağlıyor.

O anda iki şeye karar verdim. Bir, ona asla ağlaması için bir sebep vermeyeceğim. Ve ikincisi, onun gözyaşlarına layık bir adam olacağım.

Onu vücuduma doğru çekiyorum, ağzımı onunkinin üzerine doğru eğiyorum. Öpücüğün yumuşak ve tatlı olmasını, basit bir teşekkür olmasını amaçlıyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. Ama dudaklarım onunkilere değdiği anda, bir kıvılcım yağmuruyla tutuşuyoruz.

Hangimizin önce çıkacağını bile bilmiyorum ama birlikte yanıyoruz. Homurdanıyorum, onu sabit tutmak için elimi saçlarına daldırıyorum. Geniş omuzlarıma yapışarak çığlık atıyor. Yatağının yanına indiğimden beri yapmak istediğim

gibi ağzını alıyorum.

Dün gece. Ona sahip çıkıyorum, onu ve o tatlı tadı tüketiyorum.

Alt dudağımı ısırıyor, vücuduma tırmanırken tırnakları omuzlarıma gömülüyor. Bacakları belime dolanıyor, amı sikimle aynı hizaya geliyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, sıcaklığı dar kotunun içinden bile beni yakıyor. Onları üzerinden çıkarmak istiyorum. Şimdi. Dokunduğumuz her yeri kavuran alevler dışında aramızda hiçbir Şey olmasın istiyorum. "Durdur beni, mio sole."

"Hayır."

Tiş rt n  başından çekip çıkartıyorum ve yüzümü göğüslerinin arasına g m yorum. Gün ışığında daha da m kemmeller, meme uçları ilgi için yalvarıyor. Bunu seve seve yapıyorum. Başımı çevirip birini ağzıma götürüyorum.

"Domani!" Elleri saçlarımda, çekiştiriyor. Yine de beni sürüklemeye  alışmıyor. Yakınından bile geçmiyor. Beni olduğum yerde istiyor.

Isırıp emiyorum, kaymaktaşı teninde kırmızı bir iz bırakıyorum. Sonra karşı göğüsüne geçip aynısını yapıyorum. "Durdur beni," diye hırlıyorum. "Eğer yapmazsan, durmayacağım, Finley. Beni istesen de istemesen de seni alacağım."

"Durma."

Cristo. Kendimi kontrol edemiyorum. Açgözlü bir canavar gibi üzerine düşüyorum.

 nlemeleri küçük açıklığı dolduruyor, ormanın ötesine doğru süzülüyor. Yakınlarda biri varsa, eminim onu duyuyordur. Umurumda değil. Burası benim mülküm ve

benim kadınıım. Eğer

seçimlerine pişman olacak kadar uzun yaşayacaklar.

"Domani, Domani, lütfen."

"Lütfen, ne, mio sole? Neye ihtiyacınız var?"

"Daha fazla," diye fısıldıyor inleyerek. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Ben kimim ki ona hayır diyeyim? Bir gün normal olmak istedi. Ona bundan daha fazlasını verebilirim. Ona tam bir mükemmellik verebilirim.

Onu kollarıma alarak dönüyorum ve birkaç metre ötedeki büyük bir meşeye yaslıyorum. Etrafımızda, yukarıdaki uçurumdan düşmüş büyük, yassı kayalar var. Vücudunu öpüyorum, bir yandan da pantolonunu çıkarmaya çalışıyorum.

Her nasılsa, onu ve ayakkabılarını çıkarmayı başarıyorum ve üzerinde sadece küçük bir külot kalıyor. Dün gece giydiklerinin aynısı değiller ama en az onlar kadar masumlar. Üzerindeki sade kumaş dantelden daha seksi.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş, büyük bir bağlılıkla ona bakıyorum. Evet, hayatımın geri kalanını burada, bu şekilde geçirebilir ve sonunda gezegendeki en mutlu orospu çocuğu olarak ölebilirim.

"Domani," diyor ağzından.

Bacaklarını omuzlarıma atıp yüzümü kalın kalçalarının arasına gömüyorum.

Düşmesine izin vereceğimden korkuyormuş gibi ağaca ve başıma tutunarak haykırıyor. Sanki endişelenmesi gerekiyormuş gibi. Tam istediğim yerde. Hiçbir yere gitmiyor. Koşuyorum

Burnumu külotundaki ıslak noktaya götürüp onu içime çekiyorum. Baş döndürücü kokusu etrafımda dönüyor, kadınsı ve saf.

Dilimi dışarı çıkarıp külotunun dikişi boyunca sürüklüyorum. Tadı da kokusu kadar güzel. Daha da güzel. İçimden bir şehvet dalgası geçerken homurdanıyorum, külotunu dilimle yana doğru sürüklüyorum. Şimdi onun dilime boşalmasını istiyorum. Cristo. Benim için parçalanırken çıkardığı sesin nasıl olduğunu öğrenene kadar düşünemem.

Bacaklarını ayırdım ve onu mideye indirdim. Ona karşı dikkatli değilim. O narin değil. Onu dilimle beceriyorum, ellerim onu sabit tutmak için kalın kalçalarına giriyor. Coşku dolu çığlıkları ağaç tepelerinden geri sekerek açıklığı dolduruyor. Her biri bana bir tüfek patlaması gibi çarpıyor, ona daha fazlasını vermemi talep ediyor.

Sahip olduğu her şeyi alıyorum, sanki benimmiş gibi ondan çalışıyorum. İtiraf etmeye hazır olsun ya da olmasın, ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Ruhu, kalbi, lanet vücudunun her santimi. Onlar bana ait. Her yerine izlerimi ve damgamı bırakacağım. Beni düşünmeden ne yemek yiyecek, ne uyuyacak, ne de nefes alacak.

Artık onun geleceği bu. Ben onun esiriyim. Sevgilisiyim. Onun dünyasıyım. Benden ötesini görmesine gerek yok. Onun için var olan tek şey benim.

Dilimi onun küçük, dar sik deliğine sokuyorum ve onu boşaltmak için bir sik gibi kullanıyorum. Bana karşı sallanıyor, sanki kendine engel olamıyormuş gibi yüzüme biniyor. O ateşli küçük bir şey, kovalıyor

Sanki onun işiymiş gibi. Şu anda öyle. Endişelenmesi gereken tek şey bu.

Yanaklarını ayırıp daha derine inmeme izin veriyorum. Kirazının tadını alıyorum, çok olgun, çok tatlı. Onu istiyorum. O bana ait.

"Domani. Aman Tanrım."

O yakın. Yakın olduğunu biliyorum. Yüzüme karşı sallanırken iç kasları dilimin etrafında çırpınıyor, akılsızca yüksekliğin peşinden koşuyor.

Burnumu klitorisine sürtüyorum, onu oraya getirmek için yüzümün her parçasını kullanıyorum. Onun geldiğini görmeliyim. Bunu hissetmeliyim. Bundan zevk almalıyım. Sikeyim. Sadece buna ihtiyacım var.

Elimi aramıza sokup yanaklarının arasına sıkıştırarak mükemmel küçük göt deliğiyle oynuyorum. Sıkı kas halkasına bastırdığımda bağılıyor, girişini kırmaya çalışmıyor ama karışıma bir his daha ekliyor.

Bu kadar yeter.

Bacakları başımın etrafında kenetlendi, elleri saçlarımda kilitlendi. Boşalırken yüzümü ıslatıyor, sertçe boşalıyor. Teslimiyetinin her dakikasını severek inliyorum. Zafer çok tatlı. Tadı kiraz gibi.

Onu kollarımın arasına alıp ayağa kalktığımda hâlâ titriyordu. Kaynağın kenarına doğru yürüyorum ve suya giriyorum. Sıcak su önce ayaklarımdan sonra da bacaklarımdan etrafında dönüyor. Daha derine iniyorum, göğüs derinliğine kadar durmadan.

"Öp beni, mio sole," diye emrediyorum, bacaklarını belime dolayarak.

İtaatkâr bir şekilde dudaklarını benimkilere doğru kaldırıyor ve onları hevesle bana sunuyor. Onu yutuyorum, aletim vücutlarımızın arasına sıkıştığı yerde ağrıyor, kaygan sıcağına karşı sıkışmış. Küçük bir hareketle başım tam orada, girişine sürtünüyor.

"Durdur beni," diye homurdanıyorum, yapmayacağını bilerek. Yapamayacağını bilerek. O da benim kadar kapana kısılmış, ikimizi de boğabilecek lanet bir ağa dolanmış durumda. Hayır. Boğmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Öyle ya da böyle, onu tutacağım ve güvende tutacağım. Kimi öldürmem gerekiyorsa öldüreceğim, neyi yok etmem gerekiyorsa yok edeceğim. Ama bu, o ve ben, Romeo ve Juliet saçmalığı değil.

"Domani." Öpüşmemizi kesiyor, bakışlarını benimkilere kaldırıyor. İfadesini okuyamıyorum. Orada çok fazla şey dönüyor. Ama gözlerinde ve içinde küçük alevler gibi büyüyen umutta kayboluyorum. Her baktığımda o alevler daha da parlıyor, sanki Cillian'dan ve o lanet olası korku evinden uzaklaştıkça inancı daha da güçlenmiş gibi.

"Finley," diye fısıldıyorum.

Ellerini omuzlarıma koyuyor, gözlerinde kararlılık parlıyor. Anlamaya başlıyor ama yaptığı şeyi durdurmak için çok geç kalıyor. Kendini üzerime bırakıyor. Sikim onun küçük deliğine girerken ellerim beline dolanıyor ve sıcaklığı beni sarıyor. Kızlık zarı yırtılıyor. İkimiz de hissediyoruz.

Acı içinde haykırıyor.

Adını öfkeyle haykırıyorum ve sonra dudaklarındaki acıyı öpüyorum. "Aptal küçük principessa."

"Özür dilerim," diye inliyor. "Hissetmek istiyorum." "Neyi hissetmek, mio sole?"
"Yaşıyor."

Elini tutup avucunu kalbime bastırıyorum. "Bunu hissediyor musun Finley? Kalbin attığı sürece hayattasın demektir. Bunu hissetmek için kendine zarar vermene gerek yok. Hâlâ nefes aldığını her dakika bilmeni sağlayacağım. Neşeyi, kahkahayı ve özgürlüğü bileceksin. Kalbim attığı sürece yaşayacaksın."

"Acıtması hoşuma gidiyor, Domani."

Cristo. O benim ölümüm olacak. Bunu biliyorum. Amcası, Mattia ya da Rafe Valentino'nun peşimden göndereceği herhangi biri yetmeyecek. Bu kızla birlikte olmak, başka hiçbir şey beni bitiremezken bitirecek. O güzel, karmaşık bir yapboz, her parçası başka bir şaşırtıcı gerçeği ortaya çıkarıyor. Bu hepsinden daha derin olabilir. Düşündüğüm kadar farklı değiliz, melek ve şeytan. O da karanlığı ve onun tüm vahşi zevklerini arzuluyor.

Ancak dikkatlice tanımlanmış parametreler içinde aranan zevkli acı ile hiç çekinmeden peşinden gidilen acı arasında fark vardır. Eğer sert istiyorsa, ona bunu veririm. Ama bu benim şartlarımda, o doğru kafa yapısına sahip olduğunda olacak. Şimdi ve burada değil. Acıya dalmadan önce zevki takdir etmeyi öğrenmesi gerekiyor. Birini çok fazla yaşadı ama diğerini yeterince yaşamadı.

"Sen de bu zevki seveceksin, mio sole," diye mırıldanıyorum, uzun saçlarını gevşek bir yumrukla toplayıp başını geriye yatırıyorum. Alt dudağını dişlerimin arasından geçiriyorum ve kollarımda titrediğinde gülümsüyorum. "Daha fazlasını almaya hazır mısın?"

"Evet."

"Yap şunu. Bu sefer yavaşça Finley. Beni cennete götürmeden önce o tatlı amcığınla bana işkence et."

"Domani," diye inliyor, gözleri kararıyor. Yine de söyleneni yapıyor, yavaşça üzerime doğru kayıyor. Beni santim santim içine alıyor, ben kopmaya hazır olana kadar sürüklüyor. Bu enfes bir işkence, benim gibi bir adamın asla hak etmeyeceği türden bir cennet. Ama yine de elde tutmak için cehennem gibi savaşıcağım.

Beni içine alırken inliyor, başı geriye atılmış ve ağzı mutlulukla ayrılmış. Kendinden geçmiş bir görüntü, o kadar güzel ki gözlerimi ondan alamıyorum. Dışarıda birileri varsa, onların da alamayacağını biliyorum. Ama yüzü ve suyun üzerinde sallanan göğüslerinin üst kısmı dışında hiçbir şey göremiyorlar. Geri kalanı görünmüyor. Yine de onu hissediyorum, beni derinlere ve daha da derinlere götürürken vücudunun her santimi bana doğru kayıyor.

Kıçı kalçalarıma dayandığında, hangimizin kırılmaya daha yakın olduğundan emin değilim. Ben mi? O mu? İkimiz de mi? Hareket etme, sevişme, alma ve tüketme ihtiyacı çok baskın.

"Lütfen," diye hıçkırıyor, omuzlarımı tırmalıyor. Kan çekiyor. Buna bayılıyorum.

"Ne istiyorsun, tesoro? Neye ihtiyacın var?"

"Beni becermeni
istiyorum." "Hayır."

Sözsüzce hıçkırıyor, beni tekrar pençeliyor. Yine kan
akıtıyor.

"Ne istediğimi biliyorsun,
Finley." "Ruhumu."

"Evet." Gülümsüyorum. "Ama sırların şimdilik yeterli.
Arabada ne hayal ediyordun?"

"Sen."

"Mmm. Sana ne yapıyordum? Neden adımı söylüyordun?"

"Bu," diye soluk soluğa kalıyor. "Bunu sen
yapıyordun." "Seninle mi konuşuyordum?"

"Beceriyordun beni. Beni beceriyordun!" diye bağılıyor,
gözlerinde şimşekler çakıyor. "Yatağıma girdin, elini ağzıma
koydun ve istediğini aldın. Ve ben buna bayıldım!"

İşte gerçek. İkimizin de bütün gün inkar ettiği gerçek. Bir
yanım onu almak istiyordu... ve bir yanım da onun bana izin
vereceğini biliyordu. Bu çarpık, berbat ve her açıdan yanlış.
Ama yatağımda uyandığından beri yüzeyin altında
iltihaplanan şey buydu.

Benden korkmuyor çünkü ruhu benimkini tanıyor. Onu
amcasından aldım çünkü benimki onunkini tanıyor. Biz aynı
madalyonun iki yüzüüz ve bu madalyon gecenin
karanlığında dövuıldı.

Ben canavarların korktuğu şeyim, babam gibi adamları avlıyorum, istediklerini alan ve arkalarında yıkım bırakanları. Ama onun için? Ondan daha iyi değilim. O hayatta kalan biri, amcası gibi acı çektirmeyi seven adamlara boyun eğmeyi reddediyor. Ama benim için? Teslim olur ve her dakikasını sever.

Aynı sapkın şeyi, yapmamamız gereken tek lanet şeyi arzuluyoruz. Bu bizim hakkımızda her ne söylüyorsa, artık ortada. Ve geri dönüşü yok. Yapabilsem bile yapacağımı sanmıyorum. Bu kıza ruhumu açacağım, her çirkin köşeyi görmesine izin vereceğim. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ortalık yatıştığında, o hala benim olacak.

Biliyorum çünkü şu anda burada, sikime sarılmış ve kıvranıyor.

O benim. Bunu biliyorum. O da biliyor. Tüm evren biliyor.

Dudaklarımı kulağına bastırıp ona gerçeği söylüyorum. "Seni orada tutmak için yatağına bağlamam gerekmezdi Finley. İstedığımı aldığımda, cehennemin kendisi seni kollarımdan sürüklemezdi."

Haykırıyor, amcığı sikimin etrafında kenetleniyor. Onu kaldırdım ve sonra bıraktım. Su etrafımıza sıçradı. İniltisi açıklıkta dalgalanıyor. Tekrar yapıyorum ve sonra tekrar.

"Sikeyim." Dudaklarımı boğazından aşağı sürüklüyorum. "Bugün bu bahardan ayrılamayabiliriz, mio sole. Bedenini terk etmek istemiyorum."

"O zaman yapma. Senin içimde olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamayana kadar içimde kal, Domani. Sonsuza kadar burada kal."

Sonsuza kadar. Şimdi benim dilimi konuşuyor.

Dudaklarını kendi dudaklarımla kovalıyorum, onu derin, durgun bir öpücüğe çekiyorum. Aynı şekilde sevişiyoruz, derin, tembelce. Sanki bütün günümüz varmış gibi. Vücudunu, onu neyin titrettiğini, neyin yalvarttığını öğrenmek için acele etmiyorum. Benim için tekrar tekrar geliyor, inliyor, yalvarıyor, çığlık atıyor.

Daha fazla dayanamayacağını anladığımda, ona gerçekten istediği şeyi veriyorum. Elimi ağzının üzerine kapatıp istediğimi alıyorum. Onu sertçe beceriyorum, pençeleri ve kavgaları sırasında ona vuruyorum, kaçmak istiyormuş gibi davranıyor. İkimiz de bunun sadece bir rol olduğunu biliyoruz. Ne zaman kollarımdan kaymaya başlasa, kendini tekrar kollarıma atıyor, ben onu orada tutmak için ne kadar çaresizsem o da kollarımda kalmak için o kadar çaresiz.

Başını arkaya doğru eğip, güçlü bir orgazmın içinden geçerken yüzünü izliyorum. Onu nefessiz bırakıyor. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyor. Bir an için bayılmış olabileceğini düşündüm, ama elime karşı boğuk ecstasy çığlıklarını duydum ve tamamen uyanık olduğunu biliyorum... en iyi lanet hayatını benim horozumda yaşıyor.

Onu üzerime doğru sürüklüyorum, orgazmının gücü benimkini benden koparıırken onu orada tutuyorum. Tohumlarım shaftımdan aşağı fışkırıyor, içine dökülüyor. Prezervatif takmıyorum ve onun da doğum kontrol hapi kullandığından şüpheliyim. Hayatlarımız altı yönden sikildi

Pazar günü. Ama şu anda, kök salıp büyümesi ve onu da bana bu şekilde bağlaması için dua ediyorum.

Altıncı Bölüm

Domani

B Eve döndüğümüzde Finley çok yorgundu. Onu doğruca yatak odasına götürüp yatağa uzandı. Hemen yastığıma kıvrılıyor, gözleri dalgalanıyor.

"Uyu, mio sole. Ben nöbet tutacağım." "Tamam," diye fısıldıyor.

Birkaç dakika içinde dışarı çıktı.

Üzerini örtüp başında duruyorum, sadece uyumasını izliyorum. Lanet olası kalbim boğazıma düğümlenmiş gibi hissediyorum. Bu kadar çabuk aşık olmak mümkün mü? Bir zamanlar, kesinlikle mümkün değil derdim. Ama aşkın şimşek gibi çaktığına defalarca şahit oldum, artık bu kadar kolay göz ardı edemem. Gönül işlerinin bir mantığı ya da nedeni yoktur. Bazen karşınızdaki kişiyle tanışırsınız ve bilirsiniz. Diğer zamanlarda ise aşk yavaşça sinsice yaklaşır. Karşınızdaki kişi en son beklediğiniz kişidir ya da başından beri orada olan kişidir. Tek bir yol ya da doğru yol yoktur. Sadece aşk vardır.

Şimdi hissediyorum, kalbimin her odasından akıyor. O kadar çok ki. Cristo. Sonsuz bir dalga gibi beni tekrar ve tekrar ve tekrar yere seriyor. Kalbim onun. Attığı sürece de onun olacak.

Atmaya devam etmek için bir yol bulmalıyım. Kahretsin, bir yolunu bulmalıyım.

Odadan çıkıp koridorun sonundaki ofise doğru ilerliyorum. İçeri girerken kapıyı açık bırakıyorum ve masanın arkasına yerleşiyorum. Buraya en son geldiğimden beri epey zaman geçmişti. Burası bana her zaman

Benim için biraz sürgünde yaşamak gibi. Başka seçeneğim olmadıkça gelmiyorum. Beton ormanına alışkınım. Bildiğim şey bu. Geliştiğim yer orası. Tüm hayatımı Chicago'da geçirdim, her köşesini öğrendim. Ama bugün burası biraz cennet gibi, Chicago ise büyük bir bilinmeyen gibi geliyor. Bu garip bir değişim.

Masamdan ocağımı aldım ve açtım. Birkaç saniye içinde düzinelerce cevapsız arama ve mesaj gelmeye başlıyor. Mesajlara göz gezdiriyorum ama sabahki mesajların aynısı. Sadece, Mattia bu sefer beni ikna etmek için yardım istemiş.

Geri dönmelisin kardeşim. Bunu bir aile olarak halledebiliriz.

Diego: JFC, Domani. Savaş mı başlatmaya çalışıyorsun? Bunu Rafe'ye anlatmak zorunda kalmadan önce kışını buraya geri getir.

Mattia: Beni gerçekten kızdırma ya başlıyorsun. Aç şu lanet telefonu.

Kırk beş dakika önce, Rafe mesaj attı.

Rafe: Lanet yeğeni mi? Onun lanet yeğeniyle mi birliktesin? Eğer beni bir saat içinde aramazsan, peşinden Coda'yı gönderirim.

Cazzo. Coda benim en yakın arkadaşım. Ayrıca Rafe'nin maaş bordrosundaki diğer tek tetikçi. Adam mafya hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Ve benden açık ara daha tehlikeli. Ama Coda için sadakat önemlidir ve biz yıllardır ölüm kalım meselesi yaptık. Eğer Rafe onu benimle uğraşması için gönderirse, bu onu büyük bir şekilde mahveder. Rafe bunu biliyor, piç kurusu. Ve benim de bildiğimi biliyor. Elimi zorlayan bu gerçeğe güveniyor.

Nefesimin altında ona küfrederek numarasını çeviriyorum. Rafe her zaman acımasız, vahşi bir orospu çocuğu olmuştur. Acıtmak için tam olarak nereye vuracağını bilir. Ve her zaman tam olarak ne zaman saldıracığını bilir. İşte bu yüzden her zaman çok iyi anlaştık. O iyi bir adam... ama gerektiğinde düpedüz bir orospu çocuğu olabiliyor.

Telefonu açar açmaz, "Onun lanet yeğenini kaçırdın," diye kükrer. Rafe sık sık bağırılmaz. Şu anda bağırıyor olması kızgınlıktan da öte olduğu anlamına gelir. "A k l ı n d a n ne geçiyordu?"

"Ben kimseyi kaçırmadım. O olmak istediği yerde."

"Yüzünde bir maske ve kollarında uyuyan yeğeniyle onun lanet olası evinden çıkıp gittin," diyor. "Adam kaçırmamanın tanımını budur, Brambilla."

"O evde kendi özgür iradesiyle bulunup bulunmadığını sordunuz mu?" Ben sordum. "Çünkü bileklerindeki ip yanıklarını gördüm. Ve dışarı adım atmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyorum. Bir yıl, dokuz ay, on sekiz gün."

"Cazzo. Onu bağladığını mı söylüyorsun?"

"Dün gece değil," diye itiraf ediyorum. "Ama evet, bileklerinde kalıcı izler bırakacak kadar sık."

"Mafankulo." Rafe ve benim her zaman hemfikir olduğumuz bir şey varsa, o da kadınları taciz eden orospu çocuklarının bu dünyada yeri olmadığıdır. Onlar piyon ya da takas fişi değil. Bizler korumak ve sağlamak için varız, terörize etmek ve kurban etmek için değil. Özellikle de bir prensesi. Damarlarında İtalyan yerine İrlandalı kanı akıyor olabilir ama yine de bu hayatın içine doğmuş. Onun gözünde, bu onu yeterince prenses yapıyor.

"Bu senin kavgan değil, Rafe. Benim kavgam. Seni ve ailemi bu işin dışında tutmak için maske taktım."

"Evet, lanet olası odasında kamera olup olmadığını kontrol etmeliydin," diye mırıldandı. "Onu kimin kaçırdığını çok iyi biliyorlar. Cillian bir görüşme talep ediyor."

"Odasında kamera mı vardı?" Homurdanıyorum, kanım kaynıyor. Cazzo. Mahremiyeti yok muydu? Kaçışı yok muydu? Cillian Brennan hakkında öğrendiğim her yeni şey, onun benim elimde ölecek olmasının sebepleri listesine bir madde daha ekliyor.

"Bunun bizim sorunumuz olmadığını biliyorsun," diyor Rafe sessizce. "Biz İrlandalıların işine karışmayız, onlar da bizimkine karışmaz."

"Evet, bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin," diye çıkıştım, uzun zamandır ilk kez ona karşı sinirlerim bozulmuştu. "Chicago'da olmasının tek nedeni sensin. Başka türlü elde edemedikleri şeyi alması için onu gönderdiler."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Chicago'dan bir parça istiyorlardı ve onu senin elinden almak için gönderdiler," diyorum. "Onunla anlaşmalarını sağlama planımız mı? Hiç önemi yok. Finley'e göre Boston'daki adamları onun kaymağını yediğini ve arkalarından iş çevirdiğini biliyorlar. Umursamıyorlar ünkü Chicago'da bir güç üssü kurmuş. Bir tehdit haline geldi. Senin için. Bu döl için çok şeye katlanmaya hazırlar."

Rafe bir küfür mırıldanır.

"Oturduğum yerden, her halükarda ölmesi gerekiyor gibi görünüyor, Rafe. Senaryo dışına çıktığım için ailemi peşimden gönderebilirsin; sorun değil. Yapman gerekeni yaparsın. Ama ben de yapmam gerekeni yapacağım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, onu lanet bir köpek gibi avlayacağım ve sefil hayatına son vereceğim anlamına geliyor. Sonra da en zayıfı kalana kadar oğullarını teker teker öldüreceğim. Şartlarımı kabul ederse, yaşamasına izin vereceğim. Kabul etmezse, o da ölecek. Ama Finley'i Cillian'a geri vermeyeceğim. Onu o evdeki herhangi birine geri göndermeden önce cehennem buz tutacak," diye hırlıyorum, her kelimeyi kastederek. "Ve eğer ailemiz yoluma çıkar ya da beni durdurmaya çalışırsa, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Onu ailene tercih mi edeceksin? Yeminlerin yerine?"

"Evet. Ve sen de Amalia'yı aynı şekilde seçerdin. İkimiz de seçeceğini biliyoruz." İkimiz de onun yaptığını biliyoruz. O olduğunda, onu ve hepimizi gömmek için ihtiyaç duyduğu her kanıtı ona verdi ve sonra oturup dünyanın etrafımızda yanıp kül olmasını bekledi. Bunun olmamasının tek nedeni, onun da kendisini seçmiş olmasıydı.

"Cristo, Domani. İşler bu noktaya gelmek zorunda değildi." "Geldi," diyorum.

"Bana gelebilirdin!"

"Size gelseydim, ona yardım eder miydiniz? Yoksa bir savaşı önlemek için onu geri mi gönderirdiniz?"

Hiçbir şey söylemiyor. Söyleyemez.

"Düşünmen gereken koca bir organizasyon varken benim pisiğim senin pisiğin olamaz, Rafe," diyorum sessizce. "Sen yapman gerekeni yapardın. Ben de yapmam gerekeni yaptım."

"Lanet olsun, Domani," diye homurdanıyor, sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir duyguyla sertleşiyor. Bu onu öldürüyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ama ben seçimimi yaptım. Finley. Rafe'in de kendi seçimini yapmaktan başka seçeneği yok. Bunun için onu suçlamıyorum. Suçlayamam. Onun yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım. Kaptan olmanın bedeli bu. Liderliğin anlamı budur.

Taç giyen baş huzursuzdur.

"Coda'yı göndermeyin," diyorum. "Peşimden başka kimi göndereceğiniz umurumda değil ama onu göndermeyin."

Rafe iç çeker... ve sonra bağlantıyı keser.

Telefonumu masanın üzerine bırakıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Tam da düşündüğüm kadar zordu. Ama farklı bir şekilde yapmazdım.

Seçimimi Finley' i odasından çıkarmadan önce yapmıştım. O kızdı. Her zaman o olacak.

Yedinci Bölüm

Finley

"W "Kalk bakalım uykucu." Parmaklarımı Domani'nin saçlarında gezdirerek gülümsüyorum. Uykusunda huzurlu görünüyor,

Bir savaşçıdan çok uyuyan bir deve benziyor. Uyanırken olmayan bir yumuşaklık var onda. Onu neredeyse bir çocuk olarak hayal edebiliyorum. Neredeyse. Ama bu adamda çocuksu hiçbir şey kalmamış.

Uyumak istediğini sanmıyorum. Kanepede arkasına yaslanmış, bir ayağını sehpanın üzerine koymuş, kumandayı göğsüne dayamıştı.

"Uyumuyorum."

"Küçük yalancı."

Gülümsemem büyüyor.

"Gözlerimi
dinlendiriyorum."

"Bir süredir onları dinlendiriyordun. Ve horluyordun."

Bir ela gözünü kırarak açıyor. "Ben horlamam, mio sole," diyor, ateşli ve huysuz bir şekilde. Sabah insanı olduğunu sanmıyorum. Ya da neredeyse alacakaranlık olduğu için uyanma insanı.

"Siz öyle diyorsanız, ama eminim ki ormanda kış uykusunu böldüğünüz için bir protesto planlayan aylar vardır."

Hareket ettiğini hissetmiyorum. Ben de görmüyorum. Ama kelimeler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki elleri belime dolandı ve beni kucağına doğru sürükledi.

Kollarında debeleniyorum, kurtulmak için fazla çaba sarf etmiyorum. Üstsüzdü, güzeldi ve ben deli değildim. Kollarımı arkamdan tutup beni kolayca bastırıyor.

"Şimdi söyle, piccolina," diye alay ediyor, siki kıcımda sertleşiyor.

"Hangi kısmı anlamadın Domani?" Hâlâ ondan korkmadığım için karşılık veriyorum. Aslında ondan hiç korkmuyorum. Onu temel düzeyde anlıyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini biliyorum. Ruhunun en karanlık kısımlarını gördüm. Ve açıkçası, beni büyülüyorlar.

"Tam burada sikime binerek sevimli olabileceğini ve bunun bedelini ödemeyeceğini düşündüğün kısım."

Yüksek sesle inliyorum.

Aletini pantolonundan çıkarmak ve külotumu kenara çekmek için beni yeterince yükseğe kaldırdı. Beni kulübeye geri götürmeden önce giydirme zahmetine girmedim. Beni sadece ceketine sardı.

"Ellerini arkanda tut." "Sana dokunmak istiyorum."

"Biliyorum. Yakında yapabilirsin." Başparmağını yarığımın üzerinde gezdirip kıvrımlarımı ayırıyor. "Cristo. Şimdiden ıslanmışsın."

"Evet, çünkü bana dokunuyorsun." Ve onu tekrar rüyamda gördüğüm için. Bu rüyalar beni uykumdan çekip onun yanına gitmeye zorluyordu. Ona ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı. Bunun için açgözlüyüm, her dokunuşu, her anı ve hissi sanki beni bir ömür boyu ayakta tutmalarını istiyormuşum gibi yalayıp yutuyorum.

Becerikli, hınzır parmakları kıvrımlarımda dans ediyor, beni yalvaran, kıvranan bir karmaşaya dönüştürüyor. Ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yerime dokunuyor.

"Domani, lütfen," diye inliyorum. "Lütfen." Ona dokunamıyorum. O bana izin vermez. Ben de gelemem. Bunu yapmama da izin vermiyor. Bana eziyet ediyor. Zevk, zevk üstüne zevk katıyor, ateş gibi bir noktaya ulaşıyor. Ama rahatlama yok. Sadece beklentinin amansız acısı var.

"Yatağında aradığın acı bu Finley. Bu şekilde acıtacağız," diyor. "Anladın mı?"

"Evet!" Hıçkırarak ağlıyorum, her şeyi kabul etmeye hazırım. Geleceğim anlamına geliyorsa ona her şeyi vermeye hazırım.

"Güzel." Aleti giriş yerimi dürtüyor. Nefes alamadan içime girdi.

Vücudum ona uyum sağlamak için esnediğinde nefes nefese kalıyorum, onun ilahi hissini hatırlıyorum. O kadar büyük ki nefesimi kesiyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Hemen hareket etmeye başladığında, ellerini kollarımın etrafına dolayarak içime girdiğinde, onları yerinde kilitlediğinde ve beni horozunun yukarı ve aşağı sürüklemek için kullandığında daha da çok seviyorum.

Ben onun oyuncacı ya da oyuncacı değilim. Ben onun bebeğiyim. Beni istediği gibi kullanıyor, bir makine gibi beceriyor. O acımasız, merhametsiz. Ve Tanrım, doyamıyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye homurdanarak beni yüzüstü çeviriyor ve kışımı havaya kaldırıyor. Başparmağı kasların oluşturduğu sıkı halkaya bastırırken

tekrar içime girerek beni nefessiz bıraktı. "Rüya gibi sikişiyorsun, Finley."

Başparmağı kıcıma giriyor. Bedenim onun altında gücünü kaybediyor, tüm kaslarım gevşiyor. Homurdanıyor, başparmağını beni siktiği aynı hızda içime sokup çıkarıyor.

Parçalanıyorum, rüzgarlara dağılıyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. "Her tarafıma gel, mio mostriciattola." Tekrar içime girdi. Tekrar. Bir daha.

Çıglık atıyorum, göz kapaklarımın arkasında binlerce yıldız patlıyor.

Kükrüyor, bir eli saçlarıma dolanıyor, diğeri kalçamı kavırıyor. Derine doğru itiyor, o kadar derine ki sikinin başını rahim ağzımda hissediyorum ve sonra tohumu içime sıçırıyor. Sıcak ipler derinlere iniyor, rahmimi birlikte olduğumuzun kanıtıyla boyuyor.

Patlayıcı. Kaçınılmaz. Geri alınamaz.

İnleyerek içimden çıkmadan önce birkaç uzun an boyunca bu şekilde kalıyoruz. Bir saniye sonra beni koltuktan kaldırıyor, dokunuşu nazik ve saygılı, sanki beni tamamen mahvetmemiş gibi.

Beni kollarına aldı ve dudakları tacımda. "Tu mi appartieni, mio sole."

"İtalyanca bilmiyorum, Domani."

Dudakları tenime karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Biliyorum. Bana ait olduğunu söyledim."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye fısıldıyorum ve bunu düşündüğümünden daha fazla kastediyorum.

Başımı arkaya yatırıyor, ela gözleri benimkilerle buluşuyor.
"O zaman bunu gerçekleştirelim. Evlen benimle."

"Ne?"

"Evlen benimle, mio sole. Şimdi, bu gece. Yarın. Bunu gerçekleştirebildiğimiz anda."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Amcan parana dokunamayacak. Ne de l. Bunu sağlamak için evlilik sözleşmesi imzalayacağım."

Kalbim sıçradığı gibi hızla mideme düşüyor. Benimle evlenmek istemiyor. Sadece beni korumaya çalışıyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Evlilik sözleşmesi istemiyor musun?" "Seninle evlenmek istemiyorum."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri bana dikilmiş. Hayal görüyor olabilirim ama ifadesi düzleşmeden önce sanki gözlerinden acı fışkırıyor gibi görünüyor. "Benimle evlenmek istemiyorsun."

Bu aslında bir soru değil, daha çok kırılmış, huysuz bir ifade. Ama yine de cevap veriyorum. "Sırf paramı güvende tutacağını düşündüğün için kendimi sana bağlamıyorum Domani."

Evlenmeyi hayal ettiğimi hiç sanmıyorum. Amcamın evinde kapana kısılmışken, hayallerim çok daha hüzünlüydü. Kaçmayı hayal ederdim. Beni alıp götürmeye gelen beyaz şövalyeler yoktu. Peri masalı düşünleri yoktu. Çocukken bile beni bekleyen geleceğin bu olmadığını biliyordum sanırım. Bu hayata doğan çoğu kadın gibi ben de kullanılacak bir araçtım.

Ama eğer kendim için farklı bir hayat hayal ettiysem, müstakbel kocam bana bir zorunluluktan ya da sorumluluk duygusundan dolayı bağlanmadı. Bunu önümüzdeki günlerde hayatta kalamayacağını bildiği için yapmadı. Bunu yaptı çünkü bensiz hayatta kalmayı hayal bile edemiyordu. Ben de bunu istiyorum. Daha azıyla yetinmeyeceğim. Onunla yapamam. Çünkü ben onun kalbine sahip olmayabilirim ama sanırım o benim kalbime sahip.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl bir his olduğunu, neye benzediğini ya da onunla ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Biri benim için bunu hissetmeyeli ya da ben biri için bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki; bu yabancı bir duygu, bildiğim her şeyle tamamen çelişen bir duygu. Ama yine de... Domani'ye baktığımda? O bana dokunduğunda? Sanırım içimden fısıldayan şey bu. Bu fısıltılar her geçen an daha da artıyor.

Onu kaybetmek beni öldürebilir. Ama o beni sevmezken kendimi ona bağlamak beni çok daha yıpratıcı bir şekilde yok edecektir. Acıyı bilirim. Her geçen gün kendini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Hayatımın çoğunda bunu yaptım. Bir daha bu şekilde yaşamayacağım. Yaşayamam.

"O zaman evlen benimle çünkü sensiz yaşayamam," diye homurdanıyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor, içimden bir şok geçiyor.

"Beni duydun, Tesoro. Bunu hafife alarak mı sorduğumu sanıyorsun? Sanmıyorum." Yanağını okşadı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Öleceğimizi düşündüğüm için sormuyorum.

Sana soruyorum çünkü bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum. Sen bundan kurtulacaksın, ben de öyle. Ve bittiğinde, hayatın kalıcı olarak benimkine bağlı olacak. Ama bu arada paran güvende olacak. Amcan artık parayı kontrol edemeyecek ve sen de özgür olacaksın."

"Domani," diye fısıldıyorum, umut ve korku göğsümde ziller gibi birbirine çarpıyor. Ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama inanıyor muyum? İnanabilir miyim? İkimizin bundan canlı ve birlikte çıkacağı bir gelecek gerçekten var mı?

"Il mio cuore batte per te." "Hala İtalyanca bilmiyorum."

"Kalbim senin için atıyor, Finley." Elimi tutuyor ve göğsüne yaslıyor. Kalbi güçlü ve sabit bir ritimle avucuma çarpıyor ve beni derinden sarsıyor. "Her zaman senin için atacak. Dün gece seni amcanın evinden çıkarmadan önce de bunu biliyordum."

"Nasıl?" Fısıldıyorum. Nasıl bu kadar emin? Kendinden o kadar emin, o kadar tereddütsüz ki. Sanki olması gerekenin bu olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyor, sanki olması gereken bizmişiz gibi. Ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama onun benim aradığım kişi olduğunu haykıran o küçük sese güvenmekten korkuyorum. Yanılacağımdan ve beni tıpkı amcam gibi bir yere kapatacağından korktuğum için değil. Ama haklı çıkarsam aniden kaybedecek bir şeyim olacağından korktuğum için. Daha önce hiç böyle bir şeyim olmamıştı.

"Çünkü sen benim bir parçamsın. Mio cuore. Mio sole.

Luce mia." Dudakları benimkileri okşuyor. "Io e te per
sempre. Sen ve ben

sonsuzu dek."

Kalbimi yararak duvarlarımı yerle bir ederken yüzümü boğazına bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Duvarlar bir ihtişam aleviyle yıkılıyor ve onun kalbimdeki her boşluğa girmesine izin veriyor. Ona sarılıyorum, yılların korkusu, kederi ve öfkesi içimden akıp giderken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor ve aşkın parlak kıvılcımları onların yerine bir orman yangını tutuşturuyor.

"Evet," diye fısıldamayı başarıyorum. "Evet."

Sekizinci Bölüm

Domani

Finley ve ben geceyi kulübede geçirdik, geç saatlere kadar seviştik. Sonunda, o da benim yanımda sızdı.

Gözlerini daha fazla açık tutamayacak kadar bitkin. Birkaç saat uyumasına izin verdim ama uyumadım. Gözlerimi dört a ç a r a k arazinin çevresinde yürüyorum. Rafe'in şimdiye kadar bana birini gönderecek vakti olurdu ama birini gönderdiyse bile ortaya çıkmıyor.

Onun merhametine güvenmiyorum. Eğer bir savaşı önleyebiliyor ve ailesini koruyabiliyorsa, yapması gerekeni yapmalı. İster inansın ister inanmasın, savaşın kapısına kadar gelmemesinin tek yolu Cillian'ı öldürmek. Onu hayatta bırakmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirir.

Finley'i şafakta uyandırdım. Geldiğimiz yoldan ayrılıyoruz, güneş ufukta zar zor beliriyor. Ama Chicago'ya geri dönmeyeceğim. En azından hemen değil. Güneybatıya, St. Louis'e doğru gidiyoruz. Amcasıyla uğraşmaya gitmeden önce yüzüğümü parmağına takmak istiyorum.

Rafe'in bizi arayan birilerini bulma ihtimaline karşı eyaletler arası yollardan kaçınarak arka yollardan gidiyorum.

Yolun yarısına bile gelmeden Finley mısır tarlalarına ve ineklere bakmaktan sıkılır. Eyaletin bu kısmında başka pek bir şey yok. Eşyalarımı karıştırmaya başladı.

"Tanrım, Domani." Keşfettiği her silahla kaşları daha da yükseliyor. "Bu arabada kaç tane silahın var?"

"Yeterli," diyorum

acımasızca. "Kaç kişi yeterli?"

"İş bitirmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar, mio
sole." "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Duymaya hazır olduğunuzdan daha
fazla." "On mu? On beş mi?"

"Bundan daha fazlası var,
tesoro." "Çok daha fazlası
mı?"

Başımı salladım.

"Beş yüz mü?"

Gözlerimi ona dikiyorum, bu da onu güldürüyor. Benimle taşak
geçiyor. Bu beni şaşırttı. "Kim olduğum *seni* dehşete
düşürmüyor, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldıyor, ayılarak. "Seni anlıyorum. Belki de itiraf
etmek istediğimden daha iyi. Eğer sen bir canavarsan, ben de bir
canavarım. Elimden gelse ben de amcam gibi insanlara aynı şeyi
yapmaz mıydım sanıyorsun? İncittiği insanlar onun peşini
bırakmıyor. Benim peşimi bırakmıyorlar. Senin incittiğin insanlar
sana musallat olmuyor, ama onların incittiği insanlar? Onlar sana
musallat oluyor. Biz birbirimize benziyoruz, Domani. Önemli olan
her yönden birbirimize benziyoruz."

"Cristo," diye mırıldanıyorum. O kadar zeki ki, korkutucu. Çoğu
insan duygusal olarak farkında değil. Kendileriyle yüzleşmek
istemedikleri için neler yapabileceklerini bilmezler. O biliyor çünkü
derinlere bakmaktan ve kendisinin en karanlık kısımlarını bile
incelemekten korkmuyor. Onlardan kaçmıyor. Sadece onları
oldukları gibi kabul ediyor.

Karanlık düşüncelerin ve şiddetli zevklerin bizi canavar
yapmadığını biliyor çünkü gerçek canavarlarla yüzleşti. Kötülükle
birlikte yaşadı. Kurbanlarının çığlıklarını dinledi ve yakarışları sağır,
umursamaz kulaklara düştüğünde yanan etin kokusunu aldı.
Karanlık aydınlığı dengeler. Biri olmadan diğeri var olamaz. Ama

Kötülük mü? Umutsuz acı ve çaresizlikten oluşan dipsiz bir kuyu. Hiçbir ışık onu söndüremez. Hiçbir iyilik onu dengeleyemez. Sadece öldürmek ve tüketmek için vardır. Ve sonunda, yok etmek için.

O tekrar sıkılmadan önce birkaç mil boyunca sessizce sürüyoruz.

"Ne yapıyorsun?" Emniyet kemerini çözüp koltuğunda dizlerinin üzerine çökerken ona dikkatle bakarak soruyorum, yüzünde artık çok iyi tanıdığım bir ifade var. Küçük kıcını belaya sokacak bir şeyin peşinde.

"Bir şey deniyorum," diyor aramızdaki konsolun üzerinden uzanarak. Eli sikimin üzerine düşüyor.

"Siktir," diye inleyerek başımı koltuğa yasladım.

"İstersen beni durdurabilirsin. Ama ikimiz de istemediğini biliyoruz." Sırtarak pantolonumun üzerinden beni avuçluyor. Haklı. İstemiyorum. Şu anda ona hayır deme şansım yok.

Pantolonumun fermuarını açıyor, küçük ateşli elini içeri sokup sikimi dışarı çıkarıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi onun yaptıkları yerine yolda tutmaya çalışıyorum. Hız sabitleyiciyi hızlıca ayarlıyorum, elleri sikimdeyken beni lanet olası bir ağaca çarpmaktan korumanın en güvenli yolunun bu olduğunu düşünüyorum.

"Her zaman sert misin, Domani?"

"Sen yakındayken mi? Evet. Her zaman."

Bu onu gülümsetiyor. Yumruğunu bana doluyor, aşağı yukarı kaydırıyor.

"Daha sıkı," diye homurdanıyorum.

Sıkıyor, doğru yapıp yapmadığını görmek için yüzümü izliyor. "Evet, aynen böyle."

Beni tekrar okşuyor. Ellerim direksiyonda yumruk olmuş, tüm dikkatim lanet olası c i p i yolda tutmaya odaklanmıştı.

"Üzerine tükür, Finley. Güzelce ıslat."

"Hayır. Sanırım onun yerine bunu yapacağım." Kendini konsolun üzerinde düzleştirerek sikime doğru atılıyor.

"Siktir!" Kükrüyorum, sıcak küçük ağzı horozumun başının etrafına kapanırken SUV keskin bir şekilde sapıyor. Hızla rotamı düzelterip şeridimize geri dönüyorum.

Aşağıya dalıyor, beni alabildiği kadar derine alıyor. Beni boğuyor.

Arabayı yolun kenarına çekiyorum, takla atıp ikimizi de öldürmeden önce frene basıyorum. Bir elim başının arkasına gidiyor, parmaklarım saçlarının arasına giriyor. Onu sürükleyerek nefes almaya zorluyorum.

Küçük bir cehennem kedisi gibi benimle dövüşüyor, horozuma geri dönmeye hevesli. "Daha ister misin, mio sole?"

"Evet," diye tıslıyor.

"Al şunu."

Yapıyor, bana tekrar ve sonra tekrar dalıyor. Ruhumu bedenimden emiyor, emerken, yalarken ve beni çılgına çevirirken etrafımda mırıldanıyor. O beceriksizse, ben de öyleyim. Harika hissettiriyor.

Kalçalarımı pompalıyorum, o bana sahip olurken hareketsiz kalamıyorum. Bunu yapmamdan hoşlanıyor. Bunu yaparken onu hareketsiz tutmamdan daha da çok hoşlanıyor. Bir süre yüzünü beceriyorum, onu kendimi boşaltmak için kullanıyorum. Titreyerek etrafımda inliyor.

Hayalarım kalkıyor, omurgam karıncalanıyor.

"Geleceğim, tesoro. O güzel boğazından aşağı ister misin?"

Başını hevesle sallıyor.

Kahretsin, o mükemmel.

İnliyorum, onu itiyorum ve üzerime çekiyorum. Taşaklarım mücadeleyi bıraktı. Onu tutuyorum, tohumlarım dilinden ve boğazından aşağı dökülürken adını homurdanıyorum. Hevesle yutkunuyor, ona verdiğim her damlayı içiyor.

Bu güzel küçük canavarın benim olduğunu hayretle ve hayranlıkla izliyorum. Benim kalbim. Ruhum. Kraliçem.

Onu konsolun üzerinden kollarıma sürüklüyorum ve dudaklarına derin bir öpücük konduruyorum. Tadının bana benzemesi umurumda bile değil. O benim.

"Mmm," diye inliyor hava almasına izin verdiğimde. "Bu mısır tarlasını seviyorum."

Kıkırdıyorum, yüzümü boğazına bastırıyorum. Cristo, bana hiç hissetmediğim bir şekilde yaşadığımı hissettiriyor. "İsteddiğinden çok daha fazlasını görmeden önce o muhteşem kışını koltuğuna geri koy, mio sole."

Bana sırtarak konsolun üzerinden koltuğuna geri dönüyor. O yerleştikten ve ben de sikimi pantolonumun içine soktuktan sonra elini uzatıp parmaklarımızı birleştiriyorum. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri yatağımda uyandığından beri hiç olmadığı kadar parlak, sanki bir ömür önceymiş gibi.

Parmak eklemlerine bir öpücük kondurup tekrar yola çıkıyorum ve St. Louis'e doğru ilerliyorum.

Top sahasına yakın bir oda kiraladım, nakit ödedim. Perdeleri açıp Arch'ı odamızdan görebildiğini fark ettiğinde gözleri parlıyor.

"Hiçbir yere gitmedim," diye fısıldıyor, bir eli camda, sanki ona dokunmak istiyormuş gibi kemere bakıyor. "Hayatım boyunca hayalini kurduğum şey buydu. Bir yerlere gitmek. Dünyayı görmek. Sadece kaçmak." Dönüp bana bakıyor. "Seninle bir günde tüm hayatım boyunca gördüğümünden daha fazlasını gördüm, Domani."

Onu kollarıma çekiyorum, dudaklarımı alnında gezdiriyorum. Bu iş bittiğinde, sırf her yeni manzara gördüğünde gözlerindeki şaşkınlığı görmek için onu her yere götüreceğim. Bu onun için sihir gibi. Ona dünyayı vereceğim. Her köşesini.

"Teşekkür ederim."

Başını geriye yatırıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni o yerden aldığım için bana teşekkür etme Finley. Sen oraya ait değildin."

"Bana son yirmi dört saati yaşattığın için teşekkür ederim demek istedim. İlk defa kendimi normal hissediyorum."

"Alış buna, mio sole. Bu sadece başlangıç." "Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"O zaman harekete geçsek iyi olur," diye fısıldıyor. "Plan yapmak için ne kadar uzun zamanı olursa, herkes için o kadar kötü olur."

Bu konuda haksız değil. Ona harekete geçmesi için ne kadar uzun süre verirsek, ilk saldırıyı yapmak için o kadar az zamanımız olur. Sabaha Chicago'da olmayı planlıyorum. Yani bugün parmağına yüzük takacaksam elimi çabuk tutmalıyım.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Neden duş almıyorsun?" "Ne tür aramalar?"

"Size bir kimlik ve sosyal güvenlik kartı almamız gerekiyor," diye mırıldandım. "Evlilik cüzdanı çıkartmak için bunlara ihtiyacımız olacak. Bunu yapabilecek birini tanıyorum ama onu bulmam lazım."

"Oh. Bunu düşünmemiştim."

Dudaklarımı alnında gezdiriyorum. "Git duş al, mio sole. Ben hallederim."

Banyoya doğru dönüyor ama son anda elini tutarak onu durduruyorum.

"Bekle." Cebimden telefonumu çıkarıyorum, saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum ve kimliği için adamıma göndermek üzere bir fotoğraf çekiyorum. "Kimliğin için," diye açıklıyorum bana sorgulayan bir bakış fırlattığında.

"Oh." Bana kaşlarını çattı. "Saçımı taramama izin verebilirdin, Domani."

"Çok güzel görünüyorsun, tesoro."

Gözlerini deviriyor ama tartışmıyor. Onun yerine banyoya doğru yürüyor ve nefesinin altında sinir bozucu erkekler hakkında mırıldanıyor. Gülümseyerek gidişini izliyorum. Rol yapmayı sevdiği kadar sinirli değil.

Duşun sesini duyar duymaz, telefon etmeye başladım. Adamımın izini bulmam uzun sürmedi.

"Bu sabah mı ihtiyacın var?" Aero Doukas şikayet ediyor. "Lanet bir mucize istiyorsun, Brambilla."

"Farkındayım. Bir mucize için para ödemeye de hazırım. Bunu gerçekleştirebilir misin, gerçekleştiremez misin?"

"Polisin olaya dahil olup olmamasına bağlı," diyor Aero. "Eğitimsiz birinin gözle incelemesinden geçecek bir kimlik yapabilirim, ancak bir polis bunu ele geçirirse, farklı bir hikaye. Bu tür bir sihir yapmak için birkaç saatten fazlasına ihtiyacım var."

"Polis bu işe karışmadı." Cillian onları arayamaz. Evinin her santimini didik didik etmelerini göze alamazdı, hele de içeride kim bilir kaç kişiyi öldürmüşken. Finley'i aramaya başlamadan çok önce onu kelepçeleyip dışarı çıkarırlardı.

"Sikeyim. Bana fotoğrafını gönder. İhtiyacın olanı getireceğim," diyor Aero. "Her zamankinin iki katı."

"Ne zaman hazır olur?"

"Bana öğlene kadar süre ver."

"On bir."

"Öğlen."

"Cazzo," diye homurdandım.

"Tamam." "Her zamanki yerde buluşalım mı?"

"Hayır. Şehir merkezindeki Olive Caddesi'ndeki elbise dükkanı." "Elbise dükkanı mı?"

"Gelinlikçi dükkanı."

Islık çalıyor. "Evleniyor musun yoksa başka bir şey mi yapıyorsun, Brambilla?"

"Onun gibi bir şey."

"Lanet olsun. Kendimi istemediğim bir saçmalığın ortasında bulmadan önce işime bakacağım ve soru sormayacağım, ama tebrikler."

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Aero alışılmadık bir adam ama yıllar boyunca bana faydalı oldu. Mafya için çalışmıyor. Kendi işini yürütüyor. Hepimizin kendi ağıları var. Onlara ne zaman ihtiyacımız olacağını asla bilemeyiz. Bazen ailemiz için yapabileceğimiz en iyi şey dışarıdan kaynak çağırmaktır. Bazen de aynı kaynaklara kendimiz için ihtiyaç duyarız.

Hiç kimse ihanet etme planıyla işe başlamaz. Onur, bu yemini eden her birimiz için önemlidir. Etrafımızda her şey darmadağın olurken bizi bir arada tutan şey budur. Ama bazen koşullar değişir ve biz de onlarla birlikte değişmek zorunda kalırız. Ya uyum sağlarız ya da ölürüz.

Ben uyumlu bir orospu çocuğuyum.

Yine de sadakatsiz biri değilim. Rafe yeminlerime ihanet ettiğimi düşünebilir. Ama ben farklı görüyorum. Onları korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onlardan kaçmak için ayrılmadım. Onları çiğnemekten kaçınmak için ayrıldım. Ve aynı sebepten dolayı geri dönüyorum.

"Öğlen görüşürüz," diyorum Aero'ya ve sonra bağlantıyı kesiyorum.

Dünün aksine, düzinelerce cevapsız arama ve mesaj yok. Bilinmeyen bir numaradan sadece bir tane var.

Eve gitme.

Kimin gönderdiğini bilmek için sormama gerek yok. Ben biliyorum. Coda.

Hay sikeyim. Sanırım başladı.

Dokuzuncu Bölüm

Finley

DOmani hakimın önünde yanımda durdu, parmakları benimkilere dolandı, yeminlerini o şekilde söyledi.

Çok sevdiğim derin bir gümbürtü. Sesi titremiyor ya da sarsılmıyor. Sakin ve kendinden emin, günlerinin geri kalanında beni seveceğine, onurlandıracağına ve el üstünde tutacağına söz veriyor.

Aynı sözleri tekrarlama sırası bana geldiğinde, sesim duygudan titriyor. Varlığımın her zerresiyle onları kastediyorum. Bu adamı bu kadar yoğun sevmem ve bunun beni bu kadar hızlı etkisi altına alması korkutucu. Ama artık onunla savaşıyorum ve onu sorgulamayı bıraktım. Eğer ruhumu istiyorsa, alsın. Kalbimi, bedenimi, her santimimi alabilir.

Birlikte seçtiğimiz yüzüğü parmağıma takarken bakışlarımı esir alıyor, gözlerinde duygular dönüyor. Gözyaşları benimkilerde yüzüyor, bir anlığına beni kör ediyor. Yargıcın bundan sonra ne dediğini duymuyorum. Tüm dikkatim önümdeki adamda. Benim kocam. Sevgilim. Benim dünyam.

Her nasılsa, başımızın üzerinde sallanan kılıca rağmen, bugünü mükemmelleştirdi. Elbisem, çiçeklerim ve güzel bir yüzüğüm var. O smokin giymiş, acayip bir manken gibi görünüyor. Bir düğünü hiç hayal etmemiştim, ama bu isteyebileceğim her şey. Her şey.

"Missouri Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan etmekten büyük mutluluk duyuyorum. Bay Brambilla, güzel gelininizi öpebilirsiniz."

Domani yanağımı tutuyor, bana doğru adım atıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor. Beni şiddetli bir bağlılıkla öpüyor, ön tezgâhtaki kadınlar kibarca alkışlarken her parçasını bu öpücüğe döküyor.

"Io e te per sempre," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Sen ve ben sonsuza dek," diye İngilizce fısıldıyorum.

Gülümsüyor, beni kollarıyla sarmadan önce alnını alnıma bastırıyor. Hâkim bizi tebrik etmek için öne çıkıyor ve ardından ruhsatı imzalamak için masasının yanına götürüyor. Evlilik Ehliyeti bürosuna girdikten bir saat sonra resmen karı koca olmuşuk. Ruhsatı dosyalamak için yeterince durduk ve sonra dışarı çıktık.

Dışarı çıkar çıkmaz beni kollarının arasına alıyor, ağızı yine benimkinin üzerine eğiliyor. "Artık benimsin, mio sole," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı, öpücüğü sıcak ve vahşi, sınırsız. "Benimsin."

"O zaman beni odamıza götür ve bunu kanıtla, kocacığım." "Siktir. Bir daha söyle."

"Kocacığım," diye fısıldadım.

Beni kollarına alıp cipe doğru koşuyor. Yol boyunca gülüyorum, hiç olmadığım kadar mutluyum.

"Bekle," diyor otuz dakika sonra, ben asansöre adım atamadan elini koluma koyarak. Ben daha ne olduğunu sormadan beni tekrar kollarının arasına alıyor. "Seni taşımam gerekiyor, tesoro."

"Bu sadece evimizin eşiğinin ötesinde, Domani."

"Hayır, söylediğim her yerde var."

Gülümseyip yanağına dokunuyorum. Elinde anlayabileceğimden çok daha fazla kan olan bir adam için son derece tatlı biri. Bu yönünü seviyorum. Kendisi neyse o, ama ruhu tamamen sağlam, kendisinden daha aşağı bir adamı lekeleyecek kötülükten etkilenmemiş.

Asansöre doğru adım atıyor ve bizim katın düğmesine basıyor. Yansımalarımız krom duvarlardan geri yansıyor. O smokiniyle. Ben beyaz elbisemle. Onun zeytin rengi teni ve koyu renk saçları benim kırmızılarım ve beyazlarım için bir fon gibi. Her nasılsa, farklılıklarımıza rağmen, birbirimize uyuyormuşuz gibi görünüyoruz.

Asansör kayarak bizim katta durdu. İniyor, gülümseyerek tebriklerini sunan orta yaşlı bir çift için kenara çekiliyor.

"Biz evliyiz," diyorum uzaklaşırken.

Çift beni duyuyor ve gülüyor.

Domani kıkırdar. "Evet, öyleyiz, tesoro."

"Ben bir karıyım."

"Evet. Benim." Başını eğiyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Ve ben senin kocanım."

"Daha hızlı yürü," diye emrediyorum, bunu söylediğinde göbeğim sıkışıyor.

Sırıttıyor ve adımlarını hızlandırıyor.

Zamanı akıllıca kullanıyorum, yüzümü boğazına sokuyorum. Teninin tadına bakıyorum. Dişlerimi boynundaki tendon boyunca sürüklüyorum. Hırlıyor, vücudu benimkinin etrafında geriliyor. Tahrik oldu. Etrafımızdaki havada somut, canlı bir şey gibi titreştiğini hissediyorum.

"Belanı arıyorsun, mio sole."

"Hayır, hiçbir şey istemiyorum Domani." Dudaklarımı kulağına bastırıyorum, parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdiriyorum. "Bunun için yalvarıyorum."

Sözsüzce homurdanıyor, beni sert vücuduyla odamızın kapısının yanındaki duvar arasında dengeliyor. Saniyeler içinde kapı açıldı ve o da hışımla içeri girdi. Kapı arkamızdan çarpıyor. Beni duvara doğru itiyor, ellerimi başımın yanına sıkıştırıyor. Dişleri boynumla omzumun birleştiği hassas deriye batıyor. Hiç vakit kaybetmeden elbisemi kalçalarımın yukarı çekiyor. Ben geleneksel bir gelin değilim ve geleneksel bir elbise de seçmedim. Omzu açık elbise tamamen dantel. A-Line alt kısmı dizlerin hemen üstüne geliyor ve

dolgun, kabarık bir etek. Kısa ve cüretkar. İçinde gerçek bir prenses gibi hissediyorum.

Domani'nin sevdiğini biliyorum. Soyunma odasından onunla çıktığımda neredeyse çözülüyordu. O zamandan beri çok sert.

"Bu tatlı ve nazik olmayacak," diye uyarıyor beni, göğüslerimi ortaya çıkarmak için üstümü aşağı çekerek. "Sana çok fena ihtiyacım var."

"Güzel. Tatlı istediğimi kim söyledi?" Ben istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Daha sonra tatlı ve nazik olmak için bolca zamanımız olacak. Bana bunu vereceğini biliyorum. Bana zaman tanıyacak. Tanrı biliyor, o da kendi zamanını kullanacak. Ta ki ben parçalanmaya hazır olana kadar. Domani'yi aceleye getirmek yok. Benimle sevişmek istediğine karar verdiğinde, her seferinde tek bir dokunuşla beni varoluşun başka bir boyutuna gönderir. Dün gece bunu defalarca yaptı. Adam yatak odasında tam bir canavar, sadece bana ve benim zevkime odaklanıyor.

Ama şu anda sadece içimde olmasını, beni her şekilde sahiplenmesini istiyorum. Parmağımda yüzüğünü ve içimde sikini istiyorum. Adını dudaklarımda ve ellerini saçlarımda istiyorum. Onu istiyorum. Nokta.

Dişlerini meme ucuma geçirmeden önce "Sikimi çıkar," diye emrediyor. Ellerimi bırakıyor ve işe koyulmama izin veriyor. Pantolonunun düğmesini yırtıp yere fırlatıyorum.

Sikini çıkarmadan önce külotumu yırtıyor... parmakları içimde. Ne yaptığımı unuttum. Onun

dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti halinde dökölüyor.

"Sikimi çıkar Finley," diyerek sağ meme ucuma cezalandırıcı bir ısırık atıyor. Acı doğrudan klitorisime gidiyor. İçime girip çıkan parmaklarının çıkardığı yüksek ve ıslak sesler beni daha da ıslatıyor, daha da ateşlendiriyor.

Elimi shaftının etrafına sarıp sikini pantolonundan çekiyorum. Çok güzeldi. Aletlerin güzel olması gerekir mi bilmiyorum ama onunki beni büyölüyor. Ya da belki de onunla neler yapabileceğini bildiğim içindir. Beni nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bu dünyada beni siken bu adamdan daha iyi bir şey varsa, hayatta kalamam.

Beni kaldırıyor, sikinin başı girişime geliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ifadesi sıcak ve vahşi. Nasıl adlandıracağımı bilemediğim bir duyguyla dolu. Saplantı mı? Sahiplenme mi? Aramızda büyüyen bağa tam bir teslimiyet mi? Her neyse, çok büyük ve güçlü, beni de içine çekiyor.

"Ti amo, mio sole."

İtalyanca bilmiyorum ama bunu biliyorum. Seni seviyorum.

Beni doldururken inleyerek ileri doğru itiyor. Cevap verme şansım olmadı. İşlem yapma şansım da yok. Bir fırtına gibi hareket ediyor, beni sert ve derin bir şekilde beceriyor. Kapa tıkırdayana kadar içime giriyor ve ben onun adını yüksek sesle ve sonra daha yüksek sesle haykırıyorum.

Eminim otelin yarısı bizi duyuyordur. Umurumda olmadığından da eminim. Bırak umursasınlar.

"Ti amo," diye homurdanıyor, ruhumun her bir parçasına sahip çıkarken gözleri yarıya iniyor. "Ti amo, Finley."

Kollarında cam gibi paramparça oluyorum. O da benimle birlikte düşüyor, adımı alçak sesle ve derinden haykırıyor. Cennet ve dünya arasında bir yerde, sonsuzluğun o kadar da imkansız görünmediği o yerde süzülüyorum.

Lütfen Tanrım, imkansız olmasına izin verme.

"Ciddi miydin?" Beni duvardan çekip kollarını etrafıma doladığında soruyorum. Sesimin bu kadar küçük çıkmasından ve kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum ama şu anda küçük ve savunmasızım. Ve bana bunun başka bir rüya olmadığını söylemesine ihtiyacım var.

"Her şeyden daha çok. Seni seviyorum." "Domani, ben..."

Parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Henüz değil, mio sole." Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum, anlamıyorum.

"Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum Finley. Bana dokunduğunda bunu hissediyorum. Ama bunu atlatacağımızı bilene kadar bunu söylediğini duymak istemiyorum," diye mırıldanıyor. "İşte o zaman senin için gerçek olacak."

"Artık benim için gerçek, Domani. Artık benim için gerçeksin."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Biliyorum, tesoro. Ama şu anda bana kalbinin tamamını veremezsin çünkü kalbin bütün değil. Bunun senin için bir son olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilene kadar, bütün olmayacak. Gerçekten özgür olduğunu ve bunun senin için sadece bir başlangıç olduğunu bildiğinde

bana nasıl hissettiğini söyle. O zamana kadar bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün."

"Domani," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Onu hak edecek ne yaptım ki? Nasıl hak edebilirim ki? O beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. Ve bana hiç kimsenin göstermediği bir şekilde değer veriyor, kendisi pahasına bile olsa. Onu her şeyimle seviyorum. Ve haklı olmasından nefret ediyorum. Bir parçam şu anda ona ait olamaz çünkü o parçam hala sıkı sıkıya kafeste, korku ipleriyle bağlı. Amcamın evinden hiç ayrılmadı. Çıkana kadar da amcamın olacak. Hala benim bir parçama sahip.

Ama karşımdaki adamı kaybetmekten o kadar korkuyorum ki; nasıl vazgeçeceğimi bilemiyorum. Artık kaybedecek bir şeyim var. Özgürlükten, hayattan ya da nefesten daha çok ihtiyacım olan bir şey. İşte tam da bu yüzden amcam onu benden almak için deli gibi savaşıyor.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, mio sole," diye mırıldanıyor Domani bir süre sonra, ellerini saçlarımda gezdirirken. "Ben geri dönerken burada kalmanı istiyorum."

"Hayır."

"Finley."

"Hayır, Domani." Başımı kaldırıp sert bir bakışla onu kısıtıyorum. "Eğer sen geri dönersen, ben de dönerim."

"Chicago şu anda olman gereken son yer."

Aniden güldüm. "Senin için daha güvenli değil. Beni amcamdan aldığında neleri riske attığını bilmediğimi sanma. Ben de bu hayatın içinde doğdum. Kuralları en az senin kadar iyi biliyorum. Yeminine ihanet ettin. Kendi ailen peşine düşecek ve seni bulurlarsa öldürecekler."

Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Neden omzunun üzerinden baktığını ve bu kadar dikkatli olduğunu biliyorum. Amcamın bizi bulacağından endişelendiği için değil. Kendi insanların bulacağından endişelendiği için. Beni aldığında kuralları çiğnedi. İrlanda işine karıştı ve ailesini misillemeye açık bıraktı. Amcam isterse bu yüzden bir savaş başlatabilir. Muhtemelen başlatacak.

Başından beri planı buydu. İstismar etmek için bir zayıflık bulmak. Kullanacak bir zayıflık bulmak. Sadece ilk hamleyi beni alarak yapacaklarını hiç tahmin etmemişti. Bu küçüklüğü affetmeyecek. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Şu anda Chicago'ya ait değilsin, Finley."

"Beni burada bırakamazsın. Çünkü bırakırsan seni takip ederim."

"Cazzo," diye homurdanıyor, burun kemiğini sıkıyor. Ama kızgın değil. Kızgın olmadığını biliyorum çünkü elini hareket ettirdiğinde gözlerinde karanlık bir eğlence parlıyor. "Beni takip ederdin, değil mi?"

"Evet."

İç çekerek başını sallar. "Peki, tesoro. Benimle döneceksin. Ama dediğimi yapacaksın." Bana sert bir bakış fırlattı. "Eğer yapmazsan ve amcan seni ele geçirirse, seni geri almak için Chicago'yu yerle bir ederim, bu sırada kimin zarar göreceğine aldırmadan."

Ciddi. Gerçek tam gözlerinde, kutsal olmayan bir ateş gibi yanıyor. Bu adam sadece beni elinde tutmak için savaşmaz. Tüm dünyayı yakıp kül eder.

Onuncu Bölüm

Domani

"W Burası neresi?" Finley, çete bölgesinin kalbindeki güvenli evde dolaşırken soruyor. O

parmaklarını kanepenin arkasında gezdiriyor ve ardından küçük kitaplığın üzerinde gezdiriyor.

"Bir güvenli ev," diyorum, pencerelerin üzerindeki tahtaların arasındaki çatlaklardan aşağıdaki caddeye bakarak. Caddenin iki yanında arabalar sıralanıyor, ama biz geldiğimizde orada olanlarla aynı arabalar. Takip edilmemişiz. "Kimsenin haberi yok. Burada güvende olursunuz."

Chicago'da daha güvenli bir yer varsa da ben bilmiyorum. Burayla hiçbir bağım yok, buraya gelmek için hiçbir sebebim yok. Ailemin tanıdığı kimsenin de yok. Daire, Silver Spoon Falls'taki Arakas ailesinin bir ortağı olan Constantine Attias'a ait. Satın alma işlemini, benim şu anda kullandığım gibi, ihtiyaç duyulduğunda ortadan kaybolmak için bir yer olarak kullanmak üzere paravan şirketlerin altına gömdü.

Bizim yaptığımız işi yaptığınızda, her zaman hazırlıklı olursunuz. Birisi buranın etrafındaki ağı çözene kadar, çoktan gitmiş olacağız. Diego'nun Amalia'ya yaptığı hatayı Finley'e yapmayacağım, onu üzerinde adımın yazılı olduğu bir dairede saklamayacağım. Bulabildikleri tüm güvenli evlerimi araştırabilirler ama onu bulamayacaklar. Beni de bulamayacaklar.

St. Louis'de SUV'u bıraktık ve bir Tahoe kiraladık. Onu otelimizden birkaç mil ötede bir otoparkta bıraktım ve sıradan bir Charger aldım. İçine zar zor sığıyorum ama artık kimse ne sürdüğümüzü bilmiyor. Kocaman bir dizi soru işaretinin yanına dizilmiş bir başka soru işareti sadece.

Ben aptal değilim. Bu oyunda uzun süre hayatta kaldım. Bu sefer, her zamankinden daha fazla kaybedecek şeyim var. Ve ben asla kaybetmem. Rafe bize bunu öğretti.

"Pencereler neden tahtayla kapatılmış?"

"İnsanları dışarıda tutmak için." Omuz silkiyorum.
"Biliyorsam ne olayım. Bana düşmez."

Sinsice dolaşmayı bırakıp şaşkınlıkla bana döndü. "Değil mi?" "Hayır. Bir arkadaşıma ait."

"Oh."

"Buraya gel." Elimi ona doğru uzatıyorum, onu koridordan yatak odasına götürmek için elimi tutmasını bekliyorum. Biz ilerlerken ışıkları açıyorum. Evdeki mobilyalar eski ve yıpranmış, ama ancak bir aptal böyle bir yeri pahalı mobilyalarla doldurur ve onları saklamayı bekler.

Bu binadaki dairelerin yarısı boş. Üçte biri de gecekonducularla dolu. Onları bu birimden uzak tutan tek şey güçlendirilmiş çelik kapı ve altıncı katta olması. İçeri girmek daha kolay olsaydı, Constantine'in bütün pislikleri onların da pisliği olurdu. Uyuyacak bir yer istiyorlar. Girmesi çok daha kolay bir sürü başka birim varken bu birim çok zahmetli.

Onu dolaba çekiyorum, oradaki ışığı yakıyorum.

"Biz neyiz... Ah," diye fısıldıyor dolabın arkasına gizlenmiş küçük kapıyı gördüğünde.

"Burası güvenli bir oda, mio sole." Elektrik kutusu gibi tasarlanmış paneli çekip açıyorum ve kodu giriyorum. Kapı açılıyor ve onu buraya getirmemin gerçek nedeni ortaya çıkıyor. Güvenli oda neredeyse yatak odası kadar büyük, kendi banyosu ve mini mutfacı var. Ayrıca tamamen dolu ve onu gizleyen daireden çok daha güzel. "Burada kalmanı istiyorum."

"Neden? Kimsenin güvenli evden haberi olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yok ama burada çok daha rahat edeceksin. Ve bu kapının seninle bu binadaki diğer herkes arasında kapalı durduğunu bilirsem seni burada bırakma konusunda kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Amcan ve Valentino ailesi bu şehirdeki tek tehlikeli insanlar değil. Etrafımızdalar," diye mırıldandım. "Ve senin için endişelenirsem yapmam gereken şeyi yapamam."

"Burada kalacağım," diye söz veriyor, kollarıma doğru ilerliyor. "Bana geri döndüğünden emin olmak için neye ihtiyacın varsa Domani."

Başını kaldırıp bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Sana geri döneceğim Finley. Bu gece tek yaptığım biraz bilgi toplamak. Uzun sürmeyecek."

Sözüm alındaki çatlağı yatıştırmıyor. Gözlerindeki endişeyi de yok etmiyor. Bu, onunla birlikte büyüdü.

Bu gece her milde. Onu susturacak tek şeyin sözümü tutmak olduğunu biliyorum. İkimizden birinin ya da ikimizin de bu işten sağ çıkamayacağından korkuyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim ama buna inanmasının tek yolu bunu kendi gözleriyle görmesi. Kolayca vazgeçemeyeceği kadar uzun süre korkuyla yaşadı.

Bunun için onu suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirim ki? Umut kırılğan bir şeydir. İnsanlar ölmez derler ama yanılıyorlar. Yeterince bastırılırsa, açlıktan ölür. Amcası onu yıllardır umuttan mahrum bırakıyor.

Artık yok.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, güvende tutması için ruhumu ona akıtıyorum. Zaten ona ait. Onu gördüğüm andan beri öyle. Belki de daha uzun süredir. Kimseyi yatağıma almamamın bir nedeni var. Ona kadar kimseyle bir gelecek hayal etmememin bir nedeni var. Ruhum sadece ve sadece onun için şekillenmişken bunu nasıl yapabilirdim?

"Io e te per sempre, tesoro. Yakında döneceğim."

"Sen ve ben sonsuza dek, Domani," diye fısıldıyor.

Ona kodu veriyorum ve daireden çıkmadan önce aramızdaki kapıyı kapatmasını bekliyorum.

Silahımı çekmiş koridordan geçerken Coda kanepemde oturuyordu. O silahını çekmedi ama beni duyduğunu biliyorum. Kara kafasını eğmiş, ellerini kucağında birleştirmiş.

"Sana eve dönme demiştim," diyor başını bile kaldırmadan.

"Biliyorum. Seni Rafe mi gönderdi, yoksa kendin mi geldin?" "Fark eder mi?"

Onu daha iyi görebilmek için kanepenin arkasına doğru kayıyorum, sırtımı duvara veriyorum. Buradaki tek kişinin o olduğunu biliyorum. Pencereden girmeden önce kontrol ettim. Ama dikkatli olmazsam bir hiçim. Ve sırtını duvara dayadığında, kimseye güvenmezsin. En yakın, en eski arkadaşınıza bile.

"Önemli," diyorum sessizce.

"Beni o göndermedi," diye mırıldanıyor ve başını kaldırıp karanlık bir bakışla bana bakıyor. Yeşil gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor, çoğu kişinin ondan alamayacağı kadar duygusal. Coda gerektiğinde buz gibi bir orospu çocuğu olabiliyor. Kimsenin yaklaşmasına izin vermez. Nadiren kimseyle konuşur. Adam, kendisi izin vermediği sürece kimsenin aşamayacağı lanet bir duvar. Ama

On beş yıl boyunca yan yana çalıştık. Benden hoşlandığına karar vermesi için beş yıl geçmesi gerekti. "Bu seferkine katılmamamı emretti ama seni beceriyor, o yüzden yine de buradayım."

"Beni öldürmek için mi?"

"Henüz karar vermedim. Sanırım bu sana bağlı." Elimdeki silaha başıyla işaret ediyor. "Beni öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Olmadığımı biliyorsun. "Ya bineriz ya da ölürüz, orospu çocuğu."

"Evet, belki de en ölümcül kısım bu, orospu çocuğu." Keskin bir nefes üflüyor. "Ne düşünüyorsun dostum? Bu sen değilsin."

"Bu benim. Öyle olduğunu biliyorsun."

Coda beni herkesten iyi tanır. Bana dikiş attı, etimi bir arada tuttu ve kurşun deliklerini parmaklarıyla tıkadı. Yaptığım şeyleri ve neden yaptığımı biliyor. Kim olduğumu ve neden yaptığımı çok iyi biliyor. Şu an burada çünkü beni tanıyor.

"Onu neredeyse iki yıl boyunca o evde kilitli tuttu, yaptığı her aşağılık şeyi dinledi. On bir yaşından beri özgürlüğün ne olduğunu bilmiyor. Onu orada bırakamazdım," diyorum ona. "Sen de onu orada bırakmazdın."

"İrlanda işi İrlanda işidir, kardeşim."

"Hayır, fanculo quello," diye homurdandım. "Bu şehir Rafe'ye ait. İtalyanlara ait. İçinde olanlar bizim işimiz. Her zaman bizim işimiz oldu. Şu anda burada olmasının tek nedeni, kendisine ait olmayan bir şeyi almaya çalışması. Ve Rafe'nin ona izin vermesinin tek nedeni

başka bir savaşıyla yüzleşmek istemiyor. Ama uyan artık, Coda. Cillian bu şehre ayak bastığından beri savaşa hazırlanıyor. Burada olmasının tek sebebi bu."

"Bir savaşta hayatta kalabilecek sayıları yok."

"Bundan o kadar emin misin?" diye sordum. "Çünkü ben değilim. Finley de değil. Neredeyse iki yıldır o evde yaşıyor ve her gün onun saçmalıklarını dinliyor. Chicago'ya geldiğinden beri saflarını genişletiyor ve savaşa hazırlanıyor. Biz de burnumuzun dibinde olmasına izin veriyoruz çünkü kendi saçmalıklarımızla meşgul olduğumuzdan dikkatimizi veremiyoruz."

Coda bana bakıyor, kapıdan içeri adım attığımdan beri ilk kez emin olamıyor. Aptal ya da yavaş değil. La Cosa Nostra hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Ve sanırım İrlanda mafyası hakkında da payına düşenden daha fazla bilgi edinmiştir. Eğer ona savaşın yaklaştığını söylüyorsam, bunu sadece kendi kışımı kurtarmak için uydurmadığımı biliyor. Bu kadar saçma bir şeye inanmayacak kadar çok şey biliyor.

"Rafe, Cillian'ın istediği görüşmeyi yaptı mı?" "Kabul etti. Cillian gelmedi."

"Neden gelmedi ki?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "O istedi."

"Bilmiyorum. Yaptığı her konuşmayı dışarıda yaptı. Duymamızı istemediği tek bir kelime bile duymadık. Mattia evde bir yere cihaz yerleştirdiğinizden şüphelendiğini düşünüyor."

"Cazzo."

"En iyi tahminimiz, nasıl ilerleyeceğine çoktan karar verdiği için bugün gelmediği yönünde." Coda bana seviyeli bir şekilde bakıyor. "Savaşa hazırlanıyoruz ve yanıldığımızı umuyoruz kardeşim."

"Neden buradasın, Coda?"

"Nedenini biliyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, bir küfür mırıldanıyorum. "Hayır."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil kardeşim. Benim seçimim."

"Evet, şu anda orada değil de buradaysan boktan bir seçim yapıyorsun demektir." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ona sert bir bakış fırlattım. "Çünkü onların sana ihtiyacı var. Benim yok. Burada yapacağın tek şey sırtına bir hedef tahtası çizmek olur."

"Birlikte ata bineriz, birlikte ölürüz." Sırıttıyor, soğukkanlı, acımasız bir sırıtış. "Ama ölmeden önce o orospu çocuğunun merhamet için inlediğini görmek isterdim, ya sen?"

"Yapılacaklar listemdeki bir numaralı madde bu." Duraklıyorum. "Ama sadece onu ortadan kaldırmıyorum. Oğullarını da ortadan kaldırıyorum. Hayatta bırakacağım tek kişi, en yüksek sesle yalvaran kişi olacak."

"Bana iyi bir zaman gibi geldi."

Başımı sallayarak iç çektim. Bunu yapmasını istemiyorum. Eğer yaparsa, geri dönmesinin hoş karşılanacağını garantisi yok. Benim gibi o da doğrudan bir emre karşı gelmiş ve yeminine ihanet etmiş olacak. Mafyada emir alamayan adamlara yer yoktur. Sözünü tutamayan adamlara yer yoktur.

Birini cezalandırmamak, diğerlerinin de aynı şeyi yapması için açık kapı bırakır.

Ama bu Coda. Mafyadaki en tehlikeli orospu çocuğu. Ve her zaman, her yerde, her gün, her gelene karşı arkamı kollaması için güvenilebileceğim tek kişi. O orospu çocuğunu öldürmeme ve savaş başlatmasını engellememe yardım edebilecek biri varsa o da Coda'dır. Bu işte ona ihtiyacım var, ona her şeye mal olsa bile.

"Peki. Gidip karımın amcasını öldürelim," diye mırıldandım.

Coda'nın kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Dur bakalım. Evlendin mi?"

"Bugün."

"Cristo. Rafe altına sıçacak."

"Hayır," diyorum sessizce. "Rafe'in anlayacağı tek kısım bu. Diego arabasında oturmaktan sıkılıp etrafı kurcalamak için içeri girmeye karar vermeden önce buradan siktir olup gidelim."

"Onu orada gördün mü?"

"Tam olarak saklanmaya çalışmıyordu."

Coda onaylarcasına çenesini kaldırıyor. "Kimse bu boku yapmak istemez, Domani. Sen ailedensin. Her yönden boktan bir durum."

"Evet, yatağımı yaptım."

"Buna değdi mi?"

"Soru yok, kardeşim. Soru yok."

On Birinci Bölüm

Domani

Cillian'ın yerleşkesi bu sefer karanlık ve sessiz değil. Her lanet ışık o üzerinde, neredeyse olarak Eğer onlar korkuyor . Öcü adam. Ön kapıda nöbetçileri bile var. Ben

Sanırım arkada bir tane daha var.

"Onu başka bir yerde öldürmek daha kolay olurdu," diye mırıldanıyor Coda yanımdan. "Evin içinde kim bilir kaç kişi var?"

"Doğru, ama onun buradan ayrılmasına izin vermedi. Neden böyle bir fırsatı olsun ki? Ayrıca bodrum katında bir çöp yakma fırını var."

"Yüce Tanrım." Coda'nın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirir. "Evde onunla birlikte ceset mi yakmış?"

"Bundan daha kötüsünü yaptı."

Coda homurdanıyor, küçümsediği her halinden belli. Bir saat boyunca hiç konuşmadan evi izliyoruz. Muhafızlar ön verandadan ayrılmıyor. Çok dikkatli de değiller. Etrafı kontrol etmiyorlar. Öylece oturup konuşuyorlar.

"Eğer arkadaki nöbetçi de bu ikisi gibiye, içeri girmek sorun olmaz," diye mırıldandım.

"Hayır," diye onaylıyor Coda. "Ne zaman giriyoruz?"

Ona hemen söylemeyi düşünüyorum. Bu saçmalığın bitmesini istiyorum. Ama görünüşe bakılırsa evdeki herkes hâlâ ayakta. Ve bunun olabildiğince kolay olmasını istiyorum. Cillian, dört oğlu ve içeride başka kim varsa onlarla savaşmak istemiyorum. Onları uyurken yakalamak istiyorum. Er ya da geç, o orospu çocukları uyumak zorunda.

"İçeride sadece Cillian ve oğullarının olduğundan emin olur olmaz," diyorum.

"Bu gece olmayacak. Yakında şafak sökecek."

"Biliyorum. Merda." Elimi yüzümde gezdiriyorum, çok yorgunum.

"Uyudun mu?"

"Çok değil. Yeterli değil," diye itiraf ediyorum.

"Git. Ben eve göz kulak olurum ve ayrılırsa izini sürerim. Sen karınla birkaç saat geçir ve gün batımında benimle burada buluş. Eğer şanslıysak, bu gece ölmüş olur."

"Rafe ve Mattia'nın bugün seni arayacaklarını biliyorsun."

"Evet."

"Onlara ne söyleyeceksin?"

"Gerçek bu. Sen benim düşmanım değilsin ve aynı lanet şeyi istiyoruz. Ortalık yatıştığında Rafe ve Mattia'nın benimle ilgilenmesi gerekiyorsa, öyle olsun."

"Öyle olsun," diye iç geçirdim.

"Geri döndün!" Finley ağlıyor ve ben kapıdan güvenli odaya adımımı atar atmaz kendini göğsüme atıyor. Bir kez bile oturduğunu sanmıyorum. Yatak hâlâ mükemmel bir şekilde yapılmış. Sandalyeler hâlâ masaya doğru itilmiş durumda. Muhtemelen ben gittiğimden beri volta atıyor.

Onu kollarıma sürüklüyorum, ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum. İkimiz de nefes alamayana kadar onu öpüyorum, onun zihnini mi yoksa kendi zihnimi mi yatıştırmaya çalıştığımđan emin değilim.

"Sana geri döneceğimi söylemiştim, mio sole." "Yine de endişelendim."

"Biliyorum." Elimin tersini yanağında gezdirip hafifçe gülümsüyorum. "Ama haberlerim var."

"O öldü ve biz sonsuza dek mutlu mu yaşayacağız?" "Henüz değil."

Burnu kırışıyor.

"Onun evine yalnız gitmeyeceğim. Arkamı kollayan bir arkadaşım olacak."

"Bir arkadaş mı? Mafyadan mı?" "Evet."

"Bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğundan emin değilim, Domani."

Ben de emin değilim. Coda'ya güvenim sonsuz. Bana ihanet etmez. Ama bunu benimle yapmak için her şeyi riske atıyor olması beni çok endişelendiriyor. Ya iç cephede işler şüphelendiğimden çok daha kötü ve Rafe tüm kanıtlara rağmen hala bu savaşı durdurabileceğini düşünüyor ya da Coda'nın bir savaştan sağ çıkamayacağımıza inanmak için sebepleri var. Her halükarda bu korkunç bir ihtimal.

Ama Coda yeminine ihanet etmedi çünkü ya devam edeceğiz ya da öleceğiz. Valentino ailesini korumak için yaptı, her zaman onları koruduğu gibi. Rafe'e de ödemesi gereken borçları var.

Sebepleri ne olursa olsun, ona köşemde ihtiyacım var. Ve Rafe ne düşünürse düşünsün, Cillian'ı öldürmek doğru seçim. Boston'daki dostları buna kızmış olabilir. Buradaki dalkavukları da kızabilir. Ama onlar bir araya gelip

yeni lider, oğlunu çoktan yerleştirmiş olacağız. Ve Rafe'in koyduğu kurallara göre oynayacak, ya da Rafe Chicago'nun her köşesini onun elinden alabilir. Seçim onun. Rafe'in neye karar verdiği umurumda değil. Finley güvende olduğu sürece, gerisi sadece gürültü.

Tek yapmam gereken, bu işi bitirecek kadar uzun süre hayatta kalmak. "Haberler iyi, tesoro."

"Tamam. Sen öyle diyorsan." Başını göğsüme yaslayıp iç geçiriyor.

"Aç mısın?" "Pek sayılmaz."

"Benimle duş gel o zaman."

"O banyoda bulundum, Domani. İkimizin de o duş sığmasının imkânı yok. Çok küçük."

"Sığarız." Onu hareket ettirmek için elini çekiyorum ve küçük alanda ilerlemesini sağlıyorum. Banyoya girdiğimizde suyu çalıştırıyorum ve onu hızla soyuyorum. Saniyeler içinde buhar etrafımızda dönüyor ve aynayı buğulandırıyor. Kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce dudaklarımı omzunda gezdiriyorum.

Onu kollarıma alıp duş götürdüğümde ciyaklıyor.

"Sana uyacağımızı söylemiştim Finley." Onu sırt üstü duvara yaslıyorum. Onu burada becermemin imkânı yok ama en başta onu burada istememin nedeni bu değildi. Sadece onu çıplak, sabunlu ve kollarımda istiyordum. Onu soymak için elime geçen her fırsatı değerlendiriyorum.

"Zar zor."

Dudaklarımı yanaklarında, göz kapaklarında, dudaklarında gezdiriyor, muhteşem yüzüne öpücükler yağıdırıyorum. Ulaştığım her yerine dokunuyorum, parmaklarımla kollarına ve yanlarına uzun vuruşlar yapıyorum ve

Sonra bacaklarına. Altımda eriyor, endişesi azalırken mutlu bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor, rahatlıyor.

"Bana ne yapıyorsun, Domani?"

"Sana benden başka her şeyi unutturuyorum," diye mırıldanıyorum, saçlarını yıkamak için başını geriye yatırıyorum. Daha yüksek sesle mırıldanıyor, her dokunuştan zevk alıyor. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yaşamamış olması beni öldürüyor. Sanırım benden önce ona elini süren herkesi öldürürdüm. Ama umuda olduğu kadar şefkate de aç bırakılmış olmasından nefret ediyorum. İkisini de hak ediyordu. "Bir sır öğrenmek ister misin, mio sole?"

"Ne?"

"Senden önce hiç kimse yoktu."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, dudaklarında kadınsı bir gülümseme kıvrılıyor. "Biliyorum, Domani."

"Biliyor musun?"

"Hiç bir kadınla birlikte olmadığınızı biliyorum çünkü ruhunuz bir başkasına aitken bedeninizi asla birine vermezsiniz. Ve bu her zaman benimdi. Beni bulmadan önce bile bunu biliyordun."

Cristo. Beni o kadar iyi tanıyor ki, bu beni korkutmalı. Ama korkutmuyor. Bu güzel küçük canavarın bana hissettirdikleri kusursuzluktan başka bir şey değil. Bunu hak etmiyorum. Tanrı biliyor, bu şehrin her yerinde hayatlar mahvettim, yuvalar yıktım ve erkekleri mahvettim. Ama benim için bir kurtuluş varsa, o da tam burada, onun kollarında. Onun gözlerinde. Sanki her parçamı görüyormuş ve her parçamı değerli buluyormuş gibi bana gülümsemesinde.

Başımı eğiyorum, saygılı ve taparcasına bir öpücükle ağzını alıyorum. Niyetim bu olmasa da, düşün duvarına yaslanarak sevişmeye başladık.

Gözlerim açılana kadar dört saat uyudum. Finley hâlâ yanımda huzur içinde uyuyor ama ben tamamen uyanığım. Yataktan sürünerek kalkıyorum ve Coda'yı kontrol etmek için kullan at telefonumu açıyorum.

Açılır açılmaz bildirimler gelmeye başlıyor.

Coda'nın daha önce benimle iletişime geçtiği aynı bilinmeyen numara çıkıyor.

Bir şeylerin peşinde. Evin içinde ve sokağın önünde çok fazla hareket var.

Yarım saat sonra bir mesaj daha gönderdi.

Hareket halinde. Onu takip edeceğim.

On beş dakika sonra beni aramaya çalıştı.

Bu iki saat önceydi. O zamandan beri irtibata geçmedi.

Ben: İyisin

Cevap vermiyor.

Beni aradığı numarayı çeviriyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor.

Lanet olsun. Bir sorun var. Coda bana her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için bir mesaj gönderirdi. Bu soruyu havada bırakmak için bu işi çok uzun zamandır yapıyoruz. Birinin haber vermemesi asla iyi haber değildir.

İki dakika sonra bir mesaj aldığımda şüphelerim doğrulandı.

Rafe: "Yeğenim için hayatını feda etti. Onu bana getir yoksa onu öldürürüm."

"Coda'dan haber aldın mı?" Cevap verir vermez soruyorum. "Hayır, ama beni aradığına göre duymuşsundur diye tahmin ediyorum."

"Cazzo! O orospu çocuğu onu yakaladı."

"Kim?"

"Cillian."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu sabah Cillian'ı takip ediyordu, Rafe. O zamandan beri gelmedi ve az önce Finley için canını feda ettiğini söyleyen bir mesaj aldım."

Rafe usulca küfretmeden önce ölü sessizliği hatta yankılanır. "Farklı bir seçim yapacağını umuyordum."

"Ailesini korumak için öyle bir seçim yaptı ki, bunu yaptığı için onu öldürebileceğinizin tamamen farkındaydı. Savaşın yaklaştığını biliyor, Rafe. Bunu durdurmama yardım etmek için elinden geleni yapıyordu."

"Sen başlatmamış olsaydın, gelmeyecekti."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Aileyi tehlikeye atan ben olsaydım Coda'nın benim yanımda yer alacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye sordum. "Cillian'la olan bu şey öyle ya da böyle burada sona erecekti. Ben sadece onun kullandığı bir bahaneyim. Coda bunu görüyor. Ben de görüyorum. Sen neden göremiyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bu senin hatan değil, Rafe," diye devam ediyorum, çok ileri gidebileceğimi çok iyi biliyorum. Ama ben söylemezsem, başka kimse de söylemeyecek. Gözünün önündekini görmekte neden bu kadar isteksiz olduğunu biliyorum. Çünkü eğer bunu yaparsa,

gerçekle yüzleşmek zorunda kalacak.

sıçıp batırdı. Ve yaşadığımız onca şeyden sonra, kabul etmek isteyeceği son şey, bunun yeterince dikkat etmediği için gerçekleşmiş olması. Yüzleşmek isteyeceği son şey, son birkaç yıldır savaşı önlemek için yaptığı her şeyin, burnunun dibindeki mayalanmayı kaçırdığı için hiçbir anlam ifade etmemesi olasılığıdır.

"Dikkatini vermekle yükümlü olan tek kişi sen değildin," diyorum. "Hepimiz öyleydik. Hepimiz neler olduğunu görmeliydik ama hepimiz başımıza gelen diğer saçmalıklarla uğraşmakla meşguldük. Bu seni zayıf yapmaz. Sizi boktan bir lider yapmaz. Bu sizi insan yapar. Ama şimdi ne yapıyorsunuz? Bu senin kim olduğunu tanımlar. Ya başka seçeneğin kalmayana kadar beklersin ya da ona kiminle uğraştığını gösterirsin."

"Cristo, Domani," diye homurdanıyor Rafe. "Ne zaman başladın lan sen

Bu kadar çok mu konuşuyorsun?"

"Beni bu saçmalıklardan sorumlu tutmaya karar verdiğinde. Benden öne çıkmamı ve liderlik etmemi istedin. Ben de öne çıktım."

"Eğer bunu yapıyorsak, bölünmüş olarak yapmıyoruz. Kızı buraya sen getir Domani. Bu işi nasıl halledeceğimize aile olarak karar veririz."

"Onu geri vermeyeceğim, Rafe. O benim karım." "Cristo. Elbette onunla evlendin."

"Ben yaptım. Eğer bu bir şeyleri değiştirecekse, öyle olsun."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Brambilla," diyor sesinde alaycı bir eğlenceyle. "Onu buraya getirin. Bunu birlikte çözeceğiz."

"Onun korunacağına dair garanti istiyorum."

"Korunacağını biliyorsun."

"Bu yeterince iyi değil, Rafe. Yeminime ihanet ettiğimi ve emirlere karşı geldiğimi biliyorum. Bu konuda yapman gerekeni yapman gerektiğini de biliyorum. Bunun için beni öldürürsen, öyle olsun. Ama sonuç ne olursa olsun, onun korunacağını bilmek istiyorum."

"Ne olursa olsun onun korunacağına dair sana söz veriyorum Domani," diyor sesi kasvetli bir şekilde.

Bir nefes veriyorum.

"şimdi eve gelin de Coda'yı almaya gidelim. Sonra da beni kızdırdığınız için ikinizi de öldürebilirim."

"Evet. Orada olacağız," diye söz veriyorum ve bağlantıyı kesiyorum. Telefonu bırakıp arkamı dönüyorum.

Finley yatağın yanında duruyor, kocaman gözleri ve şaşkın ifadesiyle bu konuşmayı duymasını istediğimden çok daha fazlasını duyduğunu bana her kelimedenden daha yüksek sesle söylüyor.

Sikeyim.

On İkinci Bölüm

Finley

"Finley, mio sole." Domani bana doğru bir adım atıyor, elini sanki tutmamı istermiş gibi uzatıyor. Çünkü Onunla tanıştığımdan beri ilk kez reddediyorum. Konuşmasının çoğunu duydum. Ona uyanık olduğumu söylemeliydim ama söylemedim.

Bunca zamandır bana bu işten sağ çıkacağımızı söyleyip durdu. Bunu defalarca söyledi, sanki hiç şüphesi yokmuş gibi. Şimdi de Rafe Valentino'ya teslim olacak ve işi olurluna bırakacak.

Bunu hayatta kalmamı sağlamak için yaptığını biliyorum. Ama o hayatta kalmazsa ben de hayatta kalmak istemiyorum. O benim güvenliğim. O benim huzurum. O olmadan, hiçbir anlamı yok. Cehennemde hapis yaşamaktansa özgür ölmeyi tercih ederim diye düşünmüştüm. Ama eğer seçim onun ölmesine izin vermek ya da nefes almasını sağlamak için kendimi cehenneme zincirlemek arasındaysa, zincirleri boğazıma kendim kilitlerim.

Benim için bu seçimi yapamaz. Hayatım boyunca seçim hakkım elimden alındı, beni koruması gereken bir adam tarafından elimden alındı. Bunun da aynı şeyi yapmasına ve buna aşk demesine izin vermeyeceğim.

"Dokunma bana Domani," diye homurdanıyorum, sesim titriyor. "Finley."

"Neyi riske atacağıma benim yerime karar veremezsiniz. Neyi kabul edeceğime sen karar veremezsin. Seçimimi elimden alıp bunun benim iyiliğim için olduğunu

söyleyemezsiniz. Eğer

Sen buna beni sevmek diyorsan, cehenneme kadar yolun var Domani," diye ağlıyorum. "Kendim için karar vermeliyim. Benim için. Ve kendi hayatımı kurtarmak için senin hayatını riske atmayı ben seçmedim."

Sessizce durup dinliyor. "Haklısın, Tesoro. Bu benim seçimim değil."

"O zaman onu benden almaya çalışmaktan vazgeç. Eğer Rafe Valentino'nun seni öldürmesi gibi küçük bir ihtimal bile varsa, oraya gitmeyeceğiz."

"Gitmek zorundayız Finley," diyor sessizce. "Başka bir seçeneğimiz olsaydı, bunu düşünmezdim bile. Yapmayacağımı biliyorsun. Ama Coda amcanın elinde. Seni teslim etmezsem onu öldürecek. Coda'yı oradan canlı çıkarmamı ve seni de güvende tutmamı sağlayabilecek tek kişi Rafe."

Kalbim göğsümde durdu, dışarı fırladı. "Arkadaşın onda mı?"

"Evet, mio sole. Onu yakaladı."

O zaman haklı. Bu artık benimle ya da seimlerimle ilgili değil. Bu bir adamın hayatıyla ilgili. Kendimi amcamın ellerinden uzak tutmak için arkadaşının ölmesine izin veremem. Bunun vicdan azabıyla yaşayamam. Domani'den de bununla yaşamasını isteyemem. Rafe'yi görmeye gitmeliyiz, bu onu kaybedebileceğim anlamına gelse bile.

Hayır. Onu kaybetmeyeceğim. Bu sonucu kabul etmeyi reddediyorum. Kendi kaderimizi çizebilir miyiz, kendi yazgımıza hükmedebilir miyiz ya da Tanrı'ya hayatımız için ne istediğimizi söyleyebilir miyiz bilmiyorum. Ama ben on yılımı amcamın boyunduruğu altında, yavaş yavaş kendimi

kaybederek, yavaş yavaş yok olarak geçirdim. Cehennemin her katında bulundum.

var ve bu sesler, kokular ve aklımı kurcalayan anılarla yaşıyorum. Bana cevaplanmış bir dua borçluyum. Açıgözlü değilim. Bundan daha fazlasını istemiyorum. Sadece bir tane istiyorum. O da şu: İkimizin hayatta kalması, gelişmesi ve sonsuza dek mutlu yaşamımızı birlikte bulmamız.

Eğer Tanrı bana bunu veremiyorsa, o zaman ben kendim için alacağım. Çünkü artık hayatın başıma gelmesine izin vermiyorum. O evde kilitli değilim. Ben bir kurban değilim. Çaresiz değilim. Ve bu adamın nefes almasını sağlamak için kiminle savaşmam gerekiyorsa onunla savaşacağım.

Hayatta kalacağız. Daha azını kabul etmeyeceğim.

"Domani?"

"Evet, tesoro?"

"Seni
seviyorum."

Bana bakıyor, hareket etmiyor, göz kırpmıyor. Hareket bile etmiyor. Uzun, sessiz bir an boyunca sadece baktı. Ve sonra vahşi bir canavar gibi bana doğru saldırıyor. Bana doğru hamle yapıyor, beni yatağa düşürüyor, elini başımın arkasına koyarak zıplamasını engelliyor.

"Ciddisin," diyor, üzerime geliyor ve beni altına sıkıştırıyor.
"Hayatta kalacağımıza inanıyorsun."

"Hayır. Öyle olduğumuzu biliyorum."

Öpüşündeki saf neşe bulaşıcı. Bu adam. Tanrım, bu güzel, güzel adam.

Valentino malikanesinin garaj yoluna girdiğinde, "Sana bağırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Üzülme, mio sole." Parmaklarımı dudaklarına götürüyor. "Kendini ve hak ettiklerini bu kadar şiddetle savunmaktan asla vazgeçme. Eğer seni incitecek bir şey yaparsam, bana aynen böyle söyle. Bana böyle söylemekten asla vazgeçme. Çok uzun zamandır susturuldun. Beni korumak için asla bir parçanı geride tutma. Anladın mı?"

"Evet."

Konağın önüne park ediyor. Ona bakıyorum, midem çalkalanıyor. Cillian'ın yıkık dökük malikanesinden çok farklı. Bahçeler tertemiz. Ev son derece büyük ve gösterişli. Sarmaşıklar beyaz duvarlara yapışmış, bir evden çok bir kale gibi görünüyor. Ama aşkla inşa edildiğini sanmıyorum.

"Burayı sevmiyorum, Domani."

"Ben de," diye mırıldanıyor. "Kimsenin yok. Rafe'in babası Chicago'daki en büyük evi istiyordu. Başardı da, ama sanki bir anıt mezar gibi. Rafe bile bu evi sevmiyor."

"Neden kalıyor?"

"Çünkü annesinin anılarını hâlâ barındıran tek yer orası."

"Ah," diye fısıldıyorum, kalbim hakkında çok şey duyduğum ama hiç görmediğim bu adamla empati kurmak için çarpıyor. Bir ebeveyni kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Annem beni doğururken ölmüş. Sonra da babam öldürüldü. Evimize tutunamadım. Onun yerine amcama sarıldım. Bir canavara tutunduğumu fark ettiğimde, beni kurtarmak için çok geçti.

"Yakınımda kalmanı istiyorum Finley. Ama işler kötüye giderse Amalia'ya koş. O senin güvende olduğundan emin olacaktır."

"Domeni."

"Söz ver bana, mio sole."

"Peki. Söz veriyorum," diye bağıyorum, benim için hayatını riske attığı için yeniden öfkeleniyorum. Hayatta kalacağımızı biliyorum çünkü daha azını kabul edemem. Ama bu, durumu daha az berbat hale getirmiyor.

Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Benimle oraya gelmeni isteyerek senden ne kadar çok şey istediğimi biliyorum, tesoro. Bunu hafife almıyorum."

"Beni ağlatmadan önce lütfen devam edebilir miyiz?" Çenem titreyerek soruyorum. Oraya bir banphrionsa olarak, başım dik bir şekilde girmeliyim... Domeni'nin dengi olarak görebilecekleri biri olarak. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir enkaz olarak içeri girersem, beni asla o şekilde görmezler. Onlara göre ben hep onun kurtardığı zavallı İrlandalı kız olacağım. Onun bir kraliçeye ihtiyacı var, acıyacıkları birine değil.

"Bir dakika içinde, bellissimo mostriciattola." Torpido gözünü açtı ve St. Louis'de araba değiştirdiğimizde oraya sakladığı küçük bıçağı çıkardı. "Bunu cebine koymanı istiyorum."

"Ne? Neden?"

"Çünkü amcanızın burada olduğumuzu öğrenmesi uzun sürmez. Eminim bizi izleyen birileri vardır. Eğer ortaya çıkarsa ya da bir şeyler ters giderse, kendini koruyabilmeni istiyorum."

Elim bıçağın etrafına dolanıyor. Elimde yabancı bir ağırlık var, bana tamamen yabancı. Cillian silahlarını hep benim ulaşamayacağım bir yerde saklardı. Sanırım onları onun üzerinde kullanabileceğimden endişeleniyordu. Domani bana bıçağın açma düğmesinin yerini gösteriyor ve cebime sokmadan önce nasıl açıp kapatacağımı bildiğimden emin oluyor.

"Artık gidebiliriz," diyor motoru durdurarak. Arabadan inip etrafta dolaşmadan önce dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Evi izliyorum ama kimse onu karşılamak için dışarı çıkmıyor. Sanki onun kendilerine gelmesini bekliyorlar. Bu bir tuzak olduğu için mi? Umarım değildir.

Dışarı çıkmama yardım ediyor ve elini sırtımın alt kısmına koyarak beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Parmaklarımı onunkilere geçirmeye çalışmıyorum, eğer bir silaha uzanması gerekirse onu yavaşlatmak istemiyorum. İşin o noktaya gelmemesi için dua ediyorum. Ama Rafe ve ailesi hakkında bildiğim her şeyi amcamdan öğrendim. Pek güvenilir bir anlatıcı sayılmazdı.

Domani kapıya vuruyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Sanırım buradan ayrılana kadar orada kalabilir.

"Io e te per sempre," diye mırıldanıyor. "Sen ve ben sonsuza dek," diye fısıldıyorum.

Kapı açıldı. Arkasındaki adam bana bakmıyor bile; soğuk gri gözleri Domani'nin üzerine yerleşiyor. Yanımdaki adamdan birkaç yaş daha büyük ve sonsuz derecede daha sert. Domani çelikse, bu adam krom, yeryüzündeki en sert metal. Ayrıca kocama çok kızgın.

"Domani," diyor, sesi uyanan bir devin tehlikeli gürültüsüne benziyor.

"Mattia." Domani ona boyun eğmez. Onunla eşit, korkusuz ve korkusuz bir şekilde karşılaşır. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin kocamı korkuttuğunu sanmıyorum.

"Merhaba," diyorum kibarca, bakışlarının arasına girerek. "Tanıştığımıza memnun oldum Mattia. Ben Finley."

Mattia'nın gözleri bana ve ona doğru uzattığım ele kayıyor. Yüz ifadesi giderek yumuşuyor ve bileğimdeki ip yanıklarını gördüğünü biliyorum. Niyetim bu değildi ama artık onları saklamanın bir yolu yok. Onlar benim kalıcı bir parçam, bileğim bir daha asla eskisi gibi olamayacak kadar çok kez ovalandı.

"Merhaba, piccola," diyor, sesi de daha yumuşak. Ama elimi tutmuyor. Belki de Domani'ye duyduğu saygıdan dolayıdır diye düşünüyorum. Emin değilim. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Girmemiz için kapıyı açık tutuyor. "Rafe ve Luca onun ofisinde."

"Gabriel ve Diego nerede?" İçeri girdiğimizde Domani soruyor.

"Coda'nın arabasındaki takip cihazından aldıkları izi takip ediyorlar." Mattia bizi evin içine doğru götürüyor. Her yere dağılmış adamlar var, hepsi de bize dikkat etmiyormuş gibi davranıyor. İyi eğitilmişler ama dinledikleri belli.

Evin her yerinde sıcak dokunuşlar var. Şöminenin ve duvarların üzerinde fotoğraflar. Oraya buraya serpiştirilmiş parlak renk patlamaları. Çarpıcı; bunu inkar etmek mümkün değil. Ama Domani haklı. Sıcak, ev gibi dokunuşlar bile bu yerin ruhu yokmuş gibi hissettirdiği gerçeğini gizleyemiyor.

Burada mutluluk var. Etrafımızda hissediyorum. Havadaki gerginliğe rağmen, sanki biz içeri girmeden önce odada biri kahkaha atmış gibi yumuşak bir duygu hala varlığını sürdürüyor. Ama bunun altında,  l  bir şey var. Eğer Rafe'in babası burayı inşaa etmek için sevgi harcadıysa, uzun zaman önce ölmüş.

Mattia koridorun ortasındaki bir kapıya vuruyor ve girmemiz için kenara çekiliyor. Domani sanki benim için güvenli olduğundan emin olmak istercesine önce davranıyor. İçeri girip etrafa baktıktan sonra beni eşikten geçirmek için elini uzattı.

Odanın etrafındaki raflara dağılmış kitaplara bakmakla o kadar meşgulüm ki, devasa masanın yanında duran iki adamı ilk başta fark edemiyorum. Ama bakışlarım onlara takılır takılmaz merakım endişeye dönüşüyor. İkisi de asık suratlı ve

Sessiz. Kesinlikle kardeşler. Aynı karanlık özellikleri paylaşıyorlar.

Ama daha önce yanılmışım. Mattia tanıdığım en zor adam değil. Sağdaki kardeş öyle. Titanyumdan dövülmüş. O çok güzel. Ve karanlık. Ve sanırım şimdiye kadar tanıdığım en tehlikeli adam olabilir. O Rafe olmalı. Bu da demek oluyor ki diğer kardeş - hala kibarlığı bilen - Luca.

"Domani," diyor Luca.

"Luca."

"Domani," diye homurdanıyor Rafe.

"Capo." Domani, kimseye göstermediği saygıyı göstererek başını öne eğiyor. Onlarla eşit olarak tanıştı. Ama bu adamla hürmet göstererek tanışır.

Rafe karanlık gözlerini bana çeviriyor. Yüzümde beliren her şeyi okuyarak ifadelerimi incelerken Domani'ye daha da yaklaşıyorum. Saklamaya çalışıyorum ama o içimi görüyor. Sanırım ruhumun derinliklerini görebiliyor. Bu adam hafife alınacak biri değil.

Ama ondan korkmuyorum. Bunu görmesine izin veriyorum, isteyerek sunuyorum. O burada kralların kralı olabilir ama ben artık kimseye boyun eğmiyorum. Şimdi değil. Bir daha asla. Bu adama bile.

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvrıyor. Koyu renk gözlerinin derinliklerinde eğlence parıldıyor. "Merhaba, Principessa. Sonunda sizinle tanışmak güzel."

Kibarlık olsun diye ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama sanırım yalanla dans etmektense gerçekte boğulmayı tercih eder. "Merhaba, Rafe. Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim ama şu anda olmak istediğim son yer burası."

Gülümsemesi büyür. "Dürüstlük. Bunu takdir ediyorum." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden burada olmak istemiyorsunuz, Principessa?"

"Finley," diye mırıldanıyor Domani, dikkatli davranmam konusunda beni uyararak.

"Liderler hakkında bir iki şey bilirim, Rafe. Benim babam da öyleydi. Ne zaman çekiç, ne zaman çivi olacağını, ne zaman dinleyeceğini ve ne zaman konuşacağını bilirdi. Liderler ne zaman liderlik edeceklerini ve ne zaman takip edeceklerini bilirler. Her ikisini de yapabilirler çünkü yerlerinde güvendedirler. Kimseye kanıtlamaları gereken bir şey yoktur ve güce tutunmazlar çünkü ona ihtiyaçları yoktur," diyorum bakışlarını tutarak.

"Ama liderlik taslayan zayıf adamlar hakkında da bir iki şey biliyorum. Kimsenin otoritelerini sorgulamamasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduklarını biliyorum. Kendilerini güçlü göstermek için ne kadar ileri gideceklerini ve arkalarında ne kadar yıkım bırakmak istediklerini biliyorum. Bunu biliyorum çünkü amcam da o adamlardan biri." Duraklıyorum. "Sadece senin hangisi olduğundan emin değilim."

Rafe'in gözlerindeki eğlence kaybolur ama bir şey söylemez. Başka kimse de konuşmaz.

"Kocam senin emirlerine karşı geldi," diye mırıldanıyorum

sessizliğin içinde. "Beni hapishanemden dışarı taşıdı ve

Sen geri dönmesini istedikten sonra bile esir alan kişi bana bir daha elini süremedi. Kurallarınız bunun için onu cezalandırmanız gerektiğini söylüyor. Ama eğer bir lidersen, kendi kurallarını koyarsın. O zaman kendi kurallarını koy, Rafe. Çünkü onu öldürmene izin vermeden önce kendimi cehenneme zincirlerim. Ben yaşayayım diye o ölmeyecek. Bunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Bu kadar yeter, mio sole," diyor Domani, elini koluma koyarak. Beni geriye doğru çekiyor. "Yeterince konuştun. Bu aileyi korumak için yapması gerekeni yaptığı için onu suçlama. Senin anlayamayacağın savaşımlardan geçtik. Yaptığı seçimleri başka seçeneği olmadığı için yapıyor. Başka bir şey yapmak herkesi riske atar."

"Ve yaptığınız seçimi başka seçeneğiniz olmadığı için yaptınız," diye itiraz ediyorum, sinirli bir şekilde. "Sizin için her zaman öldürmek ya da ölmek vardır. Uzlaşma yok, daha iyi bir yol bulmak yok. Eski yasalar ve eski yöntemler artık işinize yaramasa bile geleneklere bağlı kalıyorsunuz. Mafya değişmez. İrlandalı, İtalyan, Rus, fark etmez. Hepiniz aynısınız, geleneklere o kadar batmışsınız ki boğuluyorsunuz. Ve siz daha uyanıp bunun farkına bile varamadan bu hepinizi öldürecek."

Hapsedilmem konusunda hiçbir söz hakkım yoktu. Ama zincirleri kendileri taktılar. Ve şimdi bile, onları daha sıkı çekmeyi bırakmayı reddediyorlar.

On Üçüncü Bölüm

Domani

Finley ofisin uzak köşesine çekilmiş, arka bahçeye bakıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama Kızgın olduğunu biliyorum. Bana. Rafe'e. Belki hayata bile.

Rafe'in de onun söyledikleri hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum. Bu konuya değinmiyor. Sadece masasının etrafında dönüp oturuyor ve işe koyuluyor.

"Bu Coda'nın bugün izlediği yol," diyor dizüstü bilgisayarını bana ekranı göstermek için çevirirken. Coda Cillian'ın evinden başlamış ve durmadan önce birkaç mil gitmiş. Sonra tekrar durmadan önce yolunu iki mil geri takip etti.

"Beni oradan aradı. Zaman damgası eşleşiyor."

Rafe bölgeye zoom yapar ama terk edilmiş bir depodan başka bir şey değildir.

Mattia, "Her ne olduysa ya içeride ya da dışarıdaki yolda oldu," diyor.

"Pusu mu?"

"Büyük ihtimalle. Coda onları bir depoya kadar takip etmezdi."

"Katılıyorum," der Rafe. "Biri Gabe ve Diego'ya olayın olduğu yerin burası olduğunu söylesin."

"Çoktan hallettim," diyor Luca, çoktan bir metin yazmaya başlamış. "İzleyici oradan nereye gidiyor?"

"Eve dönüyoruz." "Onu orada mı tutuyorlar?"

"Öyle görünüyor."

"Fottuti idioti," diye mırıldanıyor Luca, telefonunu masanın üzerine fırlatırken.

"Cihazlardan bir şey bulabildiniz mi?" "Hiçbir şey yok."

"Cazzo. Evi onlar için süpürmüş olmalı."

"Ya öyle, ya da onları yerleştirdiğin yerin yakınında bir yerde konuşmuyorlar."

"Onları evdeki her ortak odaya koydum, ofis ve lanet olası alt kattaki banyo da dahil."

Mattia, "Bu, dün gece duyduğum uğursuz sesleri açıklıyor," diye mırıldandı.

"Yani eve mi gidiyoruz?" Luca soruyor.

"Hayır."

Herkes Rafe'e bakıyor.

"İçeride kaç adamı olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Mümkün olduğunca çoğunu dışarı çekmeliyiz. İki takıma ayrılıyor. Biri sahte bir rehine değişimi için Cillian'la buluşacak. Diğer de evi temizlemek için ilerleyecek." Bakışlarımızı aynı seviyede tutuyor. "Ne evden ne de rehine değişiminden kimse sağ çıkmayacak. Hiç kimse."

Sahte rehine değişimi. Cristo. Bunun olacağını biliyordum. O lanet mesajı aldığım andan beri biliyordum. Ama Finley'i o orospu çocuğunun önünde yem gibi sallandırmamızı gerektirmeyen başka bir yol olduğunu umuyordum. Kurşunlar havada uçuşurken aynı odada aynı havayı solumak şöyle dursun, onun yakınında bile olmasını istemiyorum.

Bu çok tehlikeli. İçimdeki her Şey onu korumak için ılık atıyor. Ama bu sefer yapamam. Çünkü bir daha asla tehlikede olmamasını sağlamanın en iyi yolu onu Şimdi tehlikeye atmak. Bu çok büyük bir sorun.

Ama başka seçeneğimiz yok. Onu zgr bırakmak için riske girmeliyiz. "Bundan emin misin?" Mattia soruyor. "Onlar sadece

Eğer kimin olacağına siz karar vermezseniz, onun yerini başka biri alacak."

"Bırakın onları," diye homurdanıyor. "Bu Şehrin bir santimini bile alamayacaklar. Burası bize ait ve paylaşmayacağız. Bu saçmalıktan sonra olmaz. Eğer onları sıraya dizerlerse, anlamaları ne kadar sürerse sürsün onları yere sermeye devam edeceğiz." Bakışları sanki daha önce yaptığımız konuşmayı sessizce onaylıyormuŐ gibi kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. "Bu Şehir bize ait. Onu paylaşmayacağız."

Başımı sallıyorum. Chicago'da sadece bir kral olabilir. Biz kendimizinkini çoktan talandırdık. İrlanda mafyası yeni bir bölge istiyorsa, burası o bölge değil. Zaten çok fazla sorunumuz var. Çeteler, aileler, federaller ve bizi her yönden vuran pislikler arasında İrlandalıların, Rusların ya da yangına krkle gitmeye çalışan başka birinin varlığına ihtiyacımız yok.

Ufukta bir yerlerde barıŐ var. Burada inşa etmeye çalıŐtığımız Şey bu. Rafe'nin herkes için umutsuzca istediği Şey bu. BarıŐ. Nefes almak için bir Şans. Ama bize ait olanı alabileceklerini düşünen diğer her lanet eteyi sürekli savuŐturursak bunu asla elde edemeyiz.

Halkımıza hizaya gelmeleri için öğrenmeleri gereken acı dersleri zaten öğrettik. Sanırım diğerlerine de öğretme zamanı geldi. Chicago'yu alamazlar. Finley'i alamazlar. Derslerini almaları için bir yığın ceset bırakmam gerekiyorsa? Cinayet işleyip paçayı kurtarmakta hep iyi olmuşumdur.

Bir saat sonra Rafe masasının üzerinden bana bakarak, "Onu senin için seviyorum," diyor.

Diğer herkesi kovdu. Finley gitmek istemedi. Ona iyi olacağıma dair söz vermek zorundaydım. Dışarı çıkarken Rafe'e baktı, sanki sessizce bir şey denemeye cesaret ediyormuş gibi.

Karım kendini korumacı hissettiğinde çok serttir. Küçük bir İrlanda prensesinin onun korumasına ihtiyacım olduğuna karar verdiği günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Bunun için onu çok seviyorum.

"Ben de onu kendim için seviyorum."

"Amalia ve Callandria onu sevecek. Genesis de öyle. O da tıpkı onlar gibi lanet bir savaşçı."

"Buralarda, gereken budur."

"Evet." İç geçiriyor. "Amcasıyla buluştuğumuzda bizimle gelmesi gerektiğini biliyorsun. O orada olmazsa ortaya çıkmaz ve planımız suya düşer."

"Siktir." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Biliyorum."

"Onu ele geçirmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum," diye homurdandım.

"Ama eğer başaramazsak..."

"Biliyorum," diye tersliyorum, ona ters ters bakarak. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen planı yaptığından beri başka bir şey düşünmedim, Rafe. Bu beni deli ediyor. Ama bunu yapacağım çünkü başka seçeneğimiz yok. Onu canlı bırakamayız ve herkesi öldürmeden onu ortadan kaldırmak için elimizdeki en iyi şans bu. Bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor."

Başını sallıyor, bu bokun nasıl hissettirdiğini herkesten daha iyi anlıyor. O da buradaydı. Tommaso Genovese karısını kaçırdı. Onu geri almak için adamlarını yok ettik ve sonra Rafe kafasına bir kurşun sıktı. Karısına sahip olduğu gerçeği onu canlı canlı yedi. Şu anda beni yakan cehennem ateşini bilen biri varsa, o da odur.

"Haksız değildi."

Bakışlarına karşılık veriyorum.

"Daha önce söylediği şey," diye açıklıyor. "Haksız değildi."

"Biliyorum. Nadiren öyledir." Bizi yok etmekle tehdit etse bile geleneklere bağlı kalıyoruz. Bu lanet hayatta en nefret ettiğim şey bu. Birçok yönden, hiç değişmiyor. Aynı bok, farklı gün. Ama o da yanıliyordu.

Rafe eski usul mafya, değişmez ve sabit değildir. O ve ikizi Nico, çocukken annelerinin bir kaldırırmda ölümünü izlemişlerdi. Bu onu değiştirdi. Yetkiyi aldığından beri gelenekleri binlerce kez tersine çevirdi, aileleri tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemek zorunda kalsa bile yeni yollar ve yeni kurallar uyguladı. Bizi tek bir organizasyona, tek bir aileye dönüştürdü. Bizim gibi adamların ve bizimki gibi gemilerin her gün battığı bir dünyada geminin batmasını engelleyebilecek biri varsa o da odur. Bu yüzden ona saygı ve sadakat duyuyorum. Bu yüzden onu takip ediyorum.

"Ona seni öldürmek gibi bir planım olmadığını söyle, Domani," diyor. "Hiç yapmadım. Ben tam bir aptal değilim. Senin hayatta olmana daha fazla güce ihtiyacım olduğundan çok daha fazla ihtiyacım var." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ama bir an bile paçayı kurtardığını düşünme çünkü kurtulmadın. Bu bok biter bitmez, sen ve Coda ölmüş olmayı dileyeceksiniz. Yapılması gereken her sefil işi siz ikiniz yapacaksınız. Her ayak işi, gömülmesi gereken her ceset, çıkarılması gereken her iskelet ve temizlenmesi gereken her damla kan için sizi arayacağım. Ve sen de cevap vereceksin. Eğer cevap vermezsen, seni kendim avlarım."

"Yeterince adil," diye kabul ediyorum, ona bunu vermeye hazırım.

Kendimi ayağa kaldırdığımda, "Bir şey daha var," diyor. "Amcasını öldürdüğünde, canının cehennem gibi yandığından emin ol."

"Bunu zaten planlamıştım."

"Güzel."

Finley'i kütüphanede Amalia ile ileri geri fısıldaşırken buluyorum. Ne konuştuklarından emin değilim ama kafalarını birleştirip fısıldaşıyor olmaları muhtemelen iyi bir şey değil. Birbirlerini beş dakikadır tanıyorlar. Ve Amalia kesinlikle Finley'in dünyayı yok etmesine yardım eder. Kraliçe olsun ya da olmasın, kendisi de küçük bir canavar.

Geldiğimi görür görmez dik oturuyorlar.

"Reginetta," diye mırıldanıyorum, başımı Amalia'ya doğru eğerek. "Mio sole. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor Amalia.

"Seni ilgilendirmez," diyor Finley.

Başımı sallayarak gülümsüyorum. Evet, bu ikisi birlikte kesinlikle bir sorun olacak. Ama Finley'i bu evde rahat görmek güzel. Kapıdan içeri adım attığımızdan beri ilk kez. "Bir şey olduğundan çok şüpheliyim Reginetta. Seninle asla öyle olmaz."

"Peki," diyor Amalia sırtarak. "En iyi kaçış yollarını tartışıyorduk ve hangilerinin en uzun sürede

Kaç. Ama görünüşe göre senden kaçmak istemiyor. Bu arada yüzük için iyi iş çıkardın. Çok güzel olmuş."

"Teşekkür ederim. Eşimle biraz konuşabilir miyim?"

Kanepeden fırlayıp Finley'ye gülümsüyor. "Sonra konuşuruz."

"Elbette. Teşekkür ederim, Amalia."

Amalia Finley'e gülümsüyor ve odadan çıkmadan önce dilini bana doğru uzatıyor.

"Size evden kaçış yollarını gerçekten anlattı mı?"

"Evet." Finley sessizce gülüyor. "Onlardan çok var, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok. Rafe onu buraya ilk getirdiğinde Coda ve ben bu lanet mülkün her yerinde onu kovaladık. Arkamızı döner dönmez gitmişti. Neden sana onlardan bahsediyordu?"

"Her kadının nerede olmak istediğine kendisinin karar vermesi gerektiğini söyledi. Sanırım başka bir seçeneğim olmadığını düşündüğüm için değil, gerçekten kendi seçimimle seninle birlikte olduğumdan emin olmak istedi." Gülümsüyor. "Sanırım bu bir testti."

"Senin için mi, benim için mi?"

"İkisi de mi?" Omuz silkiyor. "Emin değilim ama sanırım geçtik." "Bu iyi bir şey." Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum.

"Eğer bana amcamla buluşmam gerektiğini söyleyerek stres yapıyorsan, ben zaten biliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

A r k a m d a . "Bunu daha güvenli evden ayrılmadan önce anlamıştım, Domani."

"Cazzo." Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Seni götürmek istemiyorum." "Biliyorum ama başka seçeneğin yok. İkimizin de yok."

"Sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Parmaklarımı yanağına bastırıyorum. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, mio sole."

"Biliyorum." Kollarımın arasına giriyor, içime gömülüyor. "Bana bir söz ver, Domani?"

"Herhangi bir şey."

"Bu iş bittiğinde, kulübene geri döneceğiz ve bir süreliğine dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranacağız. Sadece seninle olmak istiyorum. Başka kimseyle değil."

"Seni gitmek istediğin her yere götüreceğim, tesoro. Nereye istersen." "Cennete, Domani. Ben sadece cennete geri dönmek istiyorum."

On beş dakika sonra, bu sabah bana mesaj atan numarayı çeviriyorum. Finley sanki hiç bırakmayacakmış gibi elimi tutuyor. Rafe ve Mattia masanın karşı tarafında oturmuş, izliyorlar.

"Araman yeterince uzun sürdü," diyor Cillian telefonu açar

açmaz. Onunla hiç konuşmadım, ama bu arada biliyorum ki

Finley'nin eli, o olduğu için benimkini sıkıca kavırıyor. "Telefonu açtığını da görmedim."

"Takas yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Önce Coda ile konuşmak istiyorum." "Böyle bir şey söz konusu değil."

"Eğer yeğenini bir daha görmek istiyorsan öyle," diye alay ediyorum. "Çünkü ben onun hayatta ve iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey değişmeyeceğiz."

"İyi." Hattan bir hışırtı geliyor.

"Hey, kardeşim," diyor Coda. Sesi bok gibi ama yaşıyor.

"Hey. Reginetta'nın hayatımıza girdiğı geceyi hatırlıyor musun? Onunla ilk tanışmamızdan sonra bir şey söylemiştin. Ne demiştin, kardeşim?"

"Donna buona val più d' una corona."

"Evet," diyorum usulca. "İyi bir kadın bir taçtan daha değerlidir." O zaman yaşıyor. Bu Cillian'ın gerçekmiş gibi göstermeye çalıştığı bir numara ya da kayıt değil. Coda hala nefes alıyor. Şimdi, onu bu şekilde tutmalıyız. "Senin için geliyoruz kardeşim. Sıkı tutun."

"Yeğenimle konuşmak istiyorum," diyor Cillian.

Finley'e başımı sallayarak sessizce ona burada olduğumu hatırlatıyorum. Ondan haber almak isteyeceğini ve onu isteğı dışında tuttuğum konusunda ikna etmesi gerektiğini biliyorduk.

"Merhaba Cillian Amca," diyor, sesi bir yaprak gibi titreyerek.

Bunu duyduğumda küçük bir nefes veriyorum. Korkmuş olmasından nefret ediyorum. Ama korkması bizim lehimize. Çünkü

Tek bildiği, kızın benim elimde olduğu için korktuğu, onunla konuştuğu için değil. Bildiği kadarıyla, kendi isteği dışında kaçırmış. Kaçmaya çalıştığına inanmak için gerçek bir nedeni yok. Kız her zaman itaatkâr olmuş, her zaman onun kurallarına uymuş. Onu sadece yapabileceğini hatırlatmak için bağladı.

"Finley. Senin için endişeleniyorduk. Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Evet, amca," diye fısıldıyor. "Eve gitmek istiyorum." "Yakında, a leanbh."

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyorum, başka bir şey söylemesine gerek kalmadan ve çok fazla şey söyleme riskini göze alarak konuşmayı bitiriyorum. "Eğer onu geri istiyorsan, ben de Coda'yı istiyorum. Sonra da siktir olup gideceksin. Saçmalık yok."

"Saçmalık yok mu? Evime girip yeğenimi kaçıran sensin," diye homurdanıyor. "Burada haksızlığa uğrayan taraf benim."

"İkimiz de seninle ilgili her şeyin yanlış olduğunu biliyoruz, Brennan. Bu şehirdeki varlığın da dahil. Burada olmana izin verdiğimiz için buradasın. Bizi zorlama. Eğer onu geri istiyorsan, gece yarısı limandaki depoda olacaksın."

"Bana yalnız gelmemi söylediğin kısım bu mu?" diye soruyor, sesine soğuk bir eğlence karışıyor.

"Kimi getirdiğin umurumda değil. Takası yapmak için etrafını bir orduyla sarman gerekecek kadar korkak biriysen, elbette korkak ol. Ama gece yarısı orada ol, yoksa onu bir daha asla canlı göremezsın." I

ona başka bir şey söyleme fırsatı vermeden bağlantıyı kesti.

"Cristo, Domani," diye homurdanıyor Rafe. "Onunla alay etmek zorunda mıydın? İhtiyacımız olan son şey onun lanet olası bir orduyla ortaya çıkması."

"Zayıf erkekler zayıf görünmemek için her şeyi yaparlar," diye mırıldanarak Finley'i sandalyesinden kucağıma kaldırıyorum. Kimin izlediği umurumda değil. Karımın rahatlamaya ihtiyacı var ve ben de bunu sağlayacağım. "Bir ordu getirmeyecek. Beklediğimizin bu olduğunu biliyor."

"Umarım haklısındır. Çünkü ortadan ikiye bölüneceğiz."

Bölüm On Dört

Finley

Tlimandaki depolama tesisi, sayısız düzinelerce nakliye kasasını barındıran devasa bir komplekstir. Bu bir Nereye gittiğini bilmiyorsan labirente giremezsin. Domani, Mattia ve Rafe beni labirentin içinden geçirip uzakta olduğunu iddia ettikleri bir binaya doğru götürürken nereye gittiklerini tam olarak biliyor gibi görünüyorlar.

Rafe'in adamlarından birkaçı kompleksin her tarafına dağılmış, gözcülük yapmak için yerlerini almışlar. Onlar bizim desteğimiz. Luca, Diego ve Alessio adında bir adam Rafe'nin diğer adamlarıyla birlikte amcamın evine doğru yola çıktılar. Gece yarısını tam on beş dakika geçe içeri girip karşılarına çıkan herkesi öldürecekler.

Gabriel eşleriyle birlikte malikaneye geri döndü ve onları hayatıyla korumakla yükümlü. Rafe ya da Luca'nın onun bu işe karışmasını istediğini sanmıyorum. Sadece zorunluluktan bu hayatta olduğunu hissediyorum. Diğerleri gibi uyum sağlayamıyor. Üzerinde bir gölge var, sanki bu aile için yaptığı şeyler ona çok pahalıya mal oluyor. Belki de öyle olabilir. Ama o yine de bunları yapıyor çünkü sevdikleri için yapmayacağı şey yok.

Burada su kokusu çok güçlüdür. Yağ kokusu da öyle. Bu kombinasyon midemi bulandırıyor. Belki de bu sadece bir saat içinde amcamın burada olacağı gerçeğidir. Öyle ya da böyle, bu iş bitecek.

Ya kalıcı olarak cennette olacağım ya da cehenneme mahkum edileceğim. Sıcağı hiç umursamadım.

"Bu," der Rafe, aniden durarak.

Mattia ve Domani de durdu. Kocama bakıyorum, neden Rafe'in neden bahsettiğini biliyormuş gibi göründüklerinden emin değilim, ama bilmiyorum.

"Teşekkürler," diyor Domani.

Rafe başını sallıyor ve sonra Mattia'yla birlikte devam edip beni ve Domani'yi yalnız bırakıyorlar.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Bu sandığı hatırlayabileceğini düşünüyor musun, mio sole?" diye sorar.

Ona bakıyorum, kaşlarım çatık. Diğerlerine benziyor. Parlak mavi ve devasa. Bunun gibi düzinelerce daha var. "Bilmiyorum. Neden?"

"Çünkü bu sandık hiç hareket etmiyor. Yıllardır burada, limanın altındaki drenaj sistemine acil erişim kapağını saklıyor" diyor. "Karanlık ve ıslak ama sistem şehrin her tarafına akıyor. Herkes bu girişin varlığını unutmuş."

"Rafe hariç herkes."

"Evet."

"Çok fazla unutmuyor, değil mi?"

"Hayır, bilmiyor. Tüm bu kompleksi bu kapak sayesinde elinde tutuyor." Domani sandığın kenarına vuruyor. "Yararlı oldu."

"Ne şekilde?"

Bakışlarımla buluşuyor.

"Oh," diye fısıldıyorum, yüzündeki gerçeği okuyarak. Cesetleri taşımak için kullanıyorlar. Sanırım buradaki su, Chicago halkının içine attığı çöp ve kirlilikten daha fazlasını barındırıyor. Sanırım şehri yanan etlerinin kokusuyla boğmaktan daha iyi, ama kendi başına korkunç.

"Bu sandığı hatırlamanı istiyorum, tesoro. Eğer bir şeyler ters giderse, buraya geri dönmek zorundasın. Buradan bu şekilde çıkacaksın."

"Domani, sensiz gitmiyorum."

"Yapacaksın," diyor parmağını dudaklarıma bastırarak. "Eğer iş o noktaya gelirse ve benim ya da senin hayatın söz konusu olursa, kendi hayatını seçeceksin Finley. Söz vermeni istiyorum."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Eğer seni ele geçirirse, ölüm için yalvaracaksın, mio sole. Daha önce yaşadığın hayat artık yok. O hayata geri dönmene asla izin vermez. Bizi seçtiğini anladıktan sonra asla. Sırf yapabildiği için sana her gün eziyet edecek. Çünkü o böyle bir canavar. Buna geri dönmene izin veremem. Ne olursa olsun, benim hayatımı kurtarmakla onun eline düşmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan, kaçacağına söz vermelisin."

"Domani," diye ağlıyorum, gözyaşlarım kabarıp taşıyor. "Bu sözü vermek istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum, Tesoro. Ama ne olursa olsun onun elinden kurtulmak için canını dişine takarak savaşacağını bilmeden yapmam gerekeni yapamam. Sen bir kafese ait değilsin. Asla bir kafese geri dönmeyeceğine karar vermeni istiyorum. Senin yerine seçim yapamam. Neye izin vereceğine sadece sen karar verebilirsin." Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor ve alnını alnıma değdiriyor. "Kendini özgür bırakmalısın, amore mio."

Haklı, lanet olsun ona. Beni amcamın evinden çıkardı ama beni özgür bırakamaz. Bunu sadece ben yapabilirim. Hâlâ o lanet evde hapsolmuş, terör tarafından rehin tutulan parçamı geri alabilecek tek kişi benim.

"Peki," diye fısıldıyorum, kalbimin bir parçası kırılırken diğeri iyileşiyor. "Yapacağım, Domani. Eğer yapmak zorunda kalırsam, onun bana elini sürmesini engellemek için seni orada bırakacağım." Bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Ve hayatımın geri kalanını beni burada yalnız bıraktığın için sana çok kızgın geçireceğim. Bunun için seni asla affetmeyeceğim." Alt dudağım titriyor. "Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Tesoro." Başını eğip sert bir öpücükle ağzımı kapıyor. İçine her şeyini döküyor. Kalbini. Ruhunu. Şiddetli gururunu. Bana sahip olduğu ve olduğu her şeyi veriyor, hiçbir şeyi esirgemiyor.

Dudaklarımızda gözyaşlarımın tadını alıyorum, öpüşmemizi acıyla tatlandırıyorum. Bu hayatta mutluluğu sadece acı sayesinde tadabiliyoruz. Bu yüzden, sanırım, gözyaşlarımın tadının öpücüğünün neşesini çok daha tatlı hale getirmesi uygun.

"Ti amo," diye fısıldıyor.

"Sen ve ben sonsuza dek," diye fısıldıyorum.

Amcam ve Cian yarım saat sonra yanlarında dört adamla geliyorlar. Getirmesini beklediğimden çok daha azdı. Coda'nın ağzını bantlamışlar ve ellerini arkadan bağlamışlar. Bağlı olsa bile, amcamın olmayı umabileceğinden çok daha güçlü, gerçek bir dev gibi onun üzerinde yükseliyor.

Amcamın boyu en fazla 5-9'dur. Kısa boylu, kızıl saçları ve buz mavisi gözleri var. Kendine göre yakışıklı biri... tabii tam bir psikopat olduğu gerçeğini görmezden gelebilerseniz. Cian da tıpkı ona benziyor ama o birkaç santim daha uzun ve tıknaz.

Yanlarındaki dört adamı hiç görmedim. Şu anda burada olmaktan huzursuz görünüyorlar. Rafe Valentino ve ailesini ele geçirme konusunda tamamen hemfikir olduklarını sanmıyorum. Adamın ünü ondan önce geliyor. Bildiğim kadarıyla, bu şehirdeki herkes Rafe Valentino'nun varlığında yumuşak yürür. Görünüşe göre, amcamın ahbabları da buna dahil.

Ama amcamın her zaman bastırılamaz bir güç açlığı vardı. Tahtını ele geçirmek için babamı öldürenin o olup olmadığını hep merak etmişimdir.

Kimin yaptığını asla yakalayamadılar. Ölümü her zaman aklımda büyük bir soru işareti olarak kaldı. Uzun bir süre Cillian'ın bu olayla bir ilgisi olabileceğini düşünmeyi bile reddettim. Ama bu, beni Chicago'ya taşımasından ve kendi iyiliğim için olduğunu iddia ederek beni o evde kilitli tutmasından önceydi. Bu onun tecavüzlerini, cinayetlerini ve yok edişini dinlemeden önceydi.

Öz kardeşini öldürür müydü? Evet, öldürürdü. Ama öldürür müydü? Asla bileceğimi sanmıyorum. Bana asla söylemeyecek.

O ve Cian deponun beton zemininde bize doğru yürürken ellerim titriyor. Bir sandalyede oturuyorum, ellerim bağlıymış gibi arkamda. Bağlı değiller ama o bunu bilmiyor.

"Valentino," diye hırlıyor

Rafe'e. "Brennan."

Cillian Mattia'ya küçümseyen bir bakış fırlattıktan sonra o soğuk gözlerini Domani'ye çeviriyor. "Brambilla."

"Brennan."

"Lanet yeğenimi istiyorum."

"Coda'yı buraya gönder, onu alabilirsin."

"Hayır. Coda burada kalıyor. O orada kalıyor. Tarafları değiştiririz," diyor Cillian. "Saçmalık yok."

Bu ideal değil. Onu bana Domani'nin riske atmak isteyeceğinden çok daha fazla yaklaşıyor. Ama buradan canlı çıkamayacak. I

Domani'nin düşüncelerini okuyabiliyorum. Öfkesini hissediyorum. Amcam depoya girdiğinden beri yüzüme bile bakmadı ve Domani bu konuda çok öfkeli.

Hiç şaşırmadım. Cillian beni umursamıyor. Güvenliğim ya da refahım için endişelenmiyor. Domani beni ondan aldığı için çok kızgın. Tek umursadığı bu... Kendisine ait olduğuna inandığı bir şeyin alınmış olması.

Ona kötü haberlerim var. Ben ona ait değilim. Asla da olmayacağım. Ben Domani'ye aitim. Her zaman öyleydim. Onunla tanışmadan önce bile, ruhum onun olacaktı. Bu dünyaya geldiğim andan beri ben ona aitim, o da bana ait.

Ama Cillian bunu anlayamaz. Onun bir ruhu bile yok. Nasıl sevineceğini bilmediğinden eminim.

"İyi," diye homurdanıyor Domani. "Sadece şu lanet işi hallet. Yapacak daha önemli işlerimiz var."

Herkes aynı anda öne doğru adım atıyor. Nefesimi tutuyorum, önümüzdeki birkaç saniyenin ne getireceğinden korkuyorum. Kurşun yağmuru ve ölümle geleceğini zaten biliyorum. Umarım Domani'nin ölümü değildir. Ya da Rafe'nin. Ya da Mattia'nın. Ya da kendi ölümüm.

Birbirleriyle aralarındaki mesafeyi kapatırken kimse bir şey söylemiyor. Depodaki gerilim o kadar yoğun ki, titreyen ellerimde tuttuğum bıçakla kesebilirim. Aralarındaki boşluk gittikçe küçülüyor.

Birbirlerinin yanından geçiyorlar. Cillian ve Cian Şimdi deponun benim tarafımdalar, yaklaŐıyorlar. Amcam beline uzanıyor. Orada saklı silahı görüyorum.

"Silah!" Domani'ye bağırarak onu olacaklar konusunda uyarıyorum.

Cillian Şimdi bana bakıyor. Soğuk gözleri bana bakıyor, kötülük dolu. Şok dolu.

Bu doğru, pislik. Bana sahip değilsin.

"Seni kk kaltak," diye kükrüyor.

Domani ve Rafe dönerler, silahları çoktan ellerindedir.

Kendimi sandalyemden fırlatıp yere yan yatıyorum.

İlk kurşunlar depoyu delip geçer. Cian'ın silahını ekme Őansı bile yok. Arkasını dönme Őansı bile yok. DüŐerken kanı her yere sıçrıyor.

Cillian öfkeyle kükrüyor, bana doğru çılgınca ateş ediyor. Domani ona arkadan saldırıyor. Yere düŐüp yuvarlanırken çığlık atıyorum, yumruklar havada uçuŐuyor. Bir kurşun daha başımın yanındaki zeminden sekiyor. Hıçkırarak geri çekiliyorum.

Cillian'ın adamlarından biri peşimden koşuyor. Rafe ve Mattia diğer yle meşgul, karŐılıklı ateş ediyorlar ve Coda hâlâ ellerini birbirine bağlayan ipten kurtulmaya alıŐıyor. Bıçağı çılgınca sallayarak adamı kendimden uzak tutmaya çalışıyorum.

Benden çok daha büyük ve çok daha hızlı. Ve ayaklarının üzerinde, yerde kıının üzerinde değil. O her Şeye sahip

Avantaj. Saçımdan tutup beni geriye doğru sürükledi.

Bıçakla tekrar saldırdım, onu zar zor ıskaladım.

"Bırakın beni!"

"Sikeyim hayır."

Onu tekrar bıçaklamaya çalışıyorum ve yine ıskalıyorum. Belki de Domani bütün hafta beni becermek yerine bana bu aptal bıçağı nasıl kullanacağımı öğretmeliydi çünkü şu anda hiçbir işe yaramıyorum.

Adam gülüyor, saçımı daha sıkı çekiyor.

Öfke ve acı içinde çığlık atıyorum, kendimi çevirip onunla yüzleşiyorum. Bunu beklemiyordu. Bıçak kalçasına battı. Aşağı doğru çekip kalçasını yırttım.

"Seni kaltak!" diye kükreyerek suratıma ters bir yumruk indirmeye çalıştı.

Darbeyi savuşturup bıçağı bacağına sapladım.

Beni üzerinden attı. Domani ve amcama bir göz atmayı başarıyorum. Hâlâ yerde yuvarlanıyorlardı. Domani amcamın üstüne yuvarlanıyor ve yüzüne yumruk atıyor. O kadar sert vuruyor ki denge merkezini kaybediyor. Amcam hemen onu üzerinden atıyor ve birkaç metre ötedeki silahı almaya çalışıyor.

Saldırgan beni boğazımdan yakaladı ve ben kocamın ve amcamın izini kaybettim.

"Seni hemen şimdi burada öldürmeliyim," diye kulağıma homurdandı adam. "Ölü halin bizim için canlı halinden daha değerli."

"Hayır, değilim," diye mırıldanıyorum, bıçağı onun ellerinden uzak tutmak için mücadele ediyorum. "Ben artık evliyim. Eğer beni öldürürse, vakıf fonum kocama kalır. Bir daha asla parama dokunamayacak. Ne şimdi, ne de başka zaman."

İtiraf tam istediğim gibi oldu. Dikkatini dağıtacak kadar şok etti. Tutuşunu bir an için gevşeterek bıçağı çekmeme izin verdi. Kendimi ayağa kaldırıp koşmaya hazırlanırken bıçağı kolunun arkasına sapladım.

Coda önümde bir duvar gibi yükseliyor. Göğsünden sekerek neredeyse kık üstü yere düşüyordum. Elleriyle beni kollarımdan yakalıyor ve bakışları beni takip eden adama kilitlenmiş bir halde hızla yana doğru itiyor.

"Koş, piccola."

Dinlemiyorum. Tabii ki dinlemem. Coda, sahile vuran bir tsunami gibi saldırganıma çarpıyor. Çılgınca Domani ve Cillian'ı ararken ona izin verdim. Onları son gördüğüm yerden birkaç metre uzaktalar, hâlâ yuvarlanıyorlar. Cillian Domani'nin yarısı kadar olabilir ama hayatı boyunca boks yapmış. O bir dövüşçü. El ele tutuşmayı ve kendini nasıl koruyacağını biliyor.

Ama Domani de ne yaptığını biliyor. Eşit durumdalar, ikisi de üstünlük sağlayamıyor. İkisi de acımasız, cezalandırıcı darbeler indiriyor. İkisi de kan kaybediyor. Sanırım amcam Domani'den daha çok kan kaybediyor, ama onun da yüzündeki kesiklerden kan damlıyor.

"Onu o lanet eve kilitledin!" diye kükrüyor amcam, ellerini boğazına sararak. "Yaptığın her hastalıklı, sapkın şeyi dinlemesi için onu zorladın, seni bok parçası."

Amcam onu tersliyor. "Dinlemeye devam edecek," diye homurdanıyor. "Sen toprakta çürüdükten çok sonra bile geceleri yatağına uzanıp koridorun sonundaki odada neler yaptığımı dinleyecek. Belki bu sefer onu izlemeye bile zorlarım."

Domani kükrüyor ve tekrar üzerine atlıyor. Amcam yine de saldırıya hazırlıklı. Onu sırt üstü çeviriyor ve kafasını beton zemine çarpıyor.

Mide bulandırıcı ses karşısında dehşet içinde haykırıyorum. Çok gürültülü.

Gözlerim daha önce uğruna savaştıkları silaha takılıyor. Nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen aceleyle ileri atılıp onu kapıyorum. Cillian onu öldürmeden önce Domani'ye yardım etmek için çaresizce ağlayarak anlamaya çalışıyorum. Ama buna gerek olmadığını fark ettim.

Domani, Cillian'ı boğazından tutup yere çarpıyor. Kendini onun üstüne atar, başının arkasındaki yaradan kan akmaktadır. Ama artık yavaşlatılamayacak ya da durdurulamayacak kadar kızgın. Amcam beni tehdit etti ve bu yapmaması gereken tek şeydi. Kocam artık durdurulamaz. Hiç merhameti yok.

Amcama tekrar tekrar vuruyor, kan sıçrarken ve kemikler çatırdarken yumruğu yüzüne çarpıyor. "Ona bir daha asla dokunamayacaksın, seni orospu çocuğu!" diye kükrüyor. "O lanet eve asla adımını atamayacak. O benim ve sen bir daha

onun yanına bile yaklaşmadan cehennem donacak."

Amcama son bir kez vuruyor ve sonra onu tekrar yere çarpıyor. Amcam bu sefer hareket etmiyor. Yenilmiş bir şekilde öylece yatıyor.

Domani onun üzerinden tırmanıyor, dengesiz bacakları üzerinde sallanıyor. Etrafında dönüyor, çılgınca beni arıyor. Gözleri bana takılır takılmaz ifadesindeki öfke yatışıyor. Sanki saatler sonra ilk kez derin bir nefes almış gibi hafifçe gevşiyor.

"Buraya gel, mio sole," diyor, sesi bir an öncesine göre çok daha yumuşak. Benimle hürmet ve bağlılıkla konuşuyor. Saygıyla. Amcamla konuşurken amansız bir öfke ve sert bir kötülükten başka bir şey yoktu. Bunlar kocamın iki yüzü, farkındayım. Sadece sevdiklerine karşı nazik bir adam ve çağrıldığında gözlerini açıp oynamak için ortaya çıkan ölümcül, tehlikeli bir canavar.

Her iki tarafı da kucaklayarak ona doğru koşuyorum. İki tarafını da severek. Yüzünü saçlarıma gömüyor, beni içine çekiyor.

"Başardık," diyorum. "Her şey bitti." "Henüz değil, tesoro. O hâlâ hayatta."

Bakışlarımı Domani'ninkilere kaldırıp arıyorum.

"Yapman gereken başka bir seçim daha var," diyor sessizce. "Şimdi buradan çıkıp gidebilirsin ve ben de senin için tetiği çekerim. O ölür ve sen de özgür olursun. Bir daha asla onun için endişelenmene gerek kalmaz."

"Diğer seçeneğim nedir, Domani?"

"Bunu zaten biliyorsun." Elimdeki silaha başıyla işaret ediyor. "Onu almanın sebebi de bu, mio sole. Eğer öldürmek

istiyorsan

kendi ejderhan, burada kimse seni bunun için yargılamayacak. Buradaki hiç kimse de bu konuda tek kelime etmeyecek."

Bir an sessizce durup seçimlerimi tartıyorum. Hangisini seçersem seçeyim, bu adamın beni sevmeye devam edeceğini biliyorum. Beni farklı görmeyecek ya da yargılamayacak. Tetiği çeksem de çekmesem de bana aynı şekilde bakmaya devam edecek. Yine de özgür olmak için onu öldürmeme gerek yok. Ben zaten özgürüm. Ama ihtiyacım olan bir şey var. "Seçimimi yapmadan önce ona bir şey sormam gerekiyor," diyorum sessizce.

Domani ona doğru ilerliyor ve kaburgalarına tekme atıyor. "Uyan," diye bağıyor amcam inlediğinde. "Yeğeninin sana bir sorusu var. Seni sefaletinden ne kadar çabuk kurtaracağımız, vereceğin dürüst cevaba bağlı. Ona yalan söylersen, ölmek için yalvarana kadar seni hayatta tutarım. Ona doğruyu söyle, ben de gitmene izin vereyim."

"Siktir git," diye tükürür Cillian.

"Hayır, siktir git Cillian," diyor Rafe, Domani'nin yanına yaklaşıp. "Sen zaten kaybettin. Oğulların öldü. Parası gitti. Parmağında onun yüzüğü var ve eğer şanslıysa, çocuğu onun karnında büyüyor. Chicago benim. Yapmam gereken buysa, her birinizin kökünü kazıyacağım. Ve eğer onun lanet sorusuna cevap vermezsen seni hayatta tutacağım ve bunu yaparken her gün sana işkence edeceğim."

Cillian tekrar tükürüyor, kan çenesinden aşağı akıyor. "Sor ona," diye hırlıyor.

Domani bana elini uzatarak beni öne çağırıyor.

Hayatımda çok fazla keder, kargaşa ve acıya neden olan amcama bakarken, benimkini onunkinin içine kaydırıyorum, beni topraklamasına izin veriyorum. Şimdi bile o bir canavar. Her zaman bir canavar olacak. Ama artık ondan korkmuyorum.

"Onu sen mi öldürdün, Cillian?" Ben sordum. "Babamı öldüren arabaya bombayı yerleştiren sen miydin?"

Gözlerini bana doğru çeviriyor. Soldaki neredeyse kapanacak kadar şişmiş. Sağı ise morarmış. Ama gözlerindeki pişmanlığı ve suçluluğu görüyorum ve cevabımı aldım. Öz kardeşini öldürdü. Babamı öldürdü.

Görünüşe göre silahı kullanmak sandığım kadar zor değilmiş. Tek gereken doğru motivasyon. Patlama depoyu yerle bir ediyor.

Kurşun kasıklarına saplanınca Cillian sarsıldı. Silahı bırakıp geri çekiliyorum.

"Öldürün onu," diye fısıldayıp uzaklaşıyorum.

Bölüm Fiheen

Domani

"Bitti mi?" Finley soruyor, ben onun yanında cipin arkasına tırmanırken bakışlarını bana doğru kaldırıyor. Çok yorulmuştu.

ve solgun.

"Evet, tesoro," diye mırıldanıyorum, onu koltuğa doğru sürükleyerek kollarıma alıyorum. "Her şey bitti." Luca, biz onların bedenlerini tartarken seslendi. Evdeki herkes ölmüştü. Cillian'ın Chicago'daki dayanağı yok oldu. O da öyle.

Kafasına sıkılan bir kurşun sefil hayatına son verdi. Ama önce bir süre kan kaybından ölmesine izin verdim. Yaptığı seçimlerden pişmanlık duyması için biraz zamanı olsun diye. Sanırım bir kısmı pişman oldu, en azından bir kısmı. Kardeşini öldürmek gibi.

Umarım pişmanlık onu sonsuza dek yiyerek cehennemde çürür.

Ona yaşattığı onca şey için hak ettiğinden daha az. Ama artık ona eziyet etmeyi bıraktı. Onu bir daha asla incitmeyecek. Kimse vermeyecek. Tüm hayatımı bunu sağlamak için harcayacağım.

Artık benim işim bu. Canavarları avlamak değil, bu kadını onlardan korumak. O benim amacım. O benim sebebim. Ve o benim kurtuluşum. Yol boyunca bir yerde, o benim de şifacım oldu. Yaralarım bir zamanlar olduğu gibi kanamıyor. Babamın suçları hayatımın büyük bölümünde olduğu gibi peşimi bırakmıyor. Bana hiç sahip olmadığım bir huzur verdi.

Bugüne kadar bunun farkına bile varmamıştım. Ta ki

Cillian'ın karşısında durup, o avlanma dürtüsünü fark edene kadar.

Punish ölmüştü. Tek yapmak istediğim korumak, savunmak ve bir daha asla zarar veremeyeceğinden emin olmaktı. Artık görevim bu.

Gerisini Tanrı halleder.

"O zaman beni eve götür Domani," diyor Finley, başını göğsüme yaslayarak. "Söz verdiğin gibi beni cennete geri götür."

"Ne istersen, amore mio," diye mırıldanıyorum. "Ne istersen."

"Sakin ol. Sen ve ben sonsuza dek. İstediğim bu." "O zaman senindir, Finley. Io e te per sempre."

"Seni seviyorum, Domani."

Dudaklarımı tacına yaslıyorum, zaten cennetteyim. Bu kelimeleri her söylediğinde, beni oraya götürüyor. Hiç duracağından şüpheliyim. Bundan elli yıl sonra da bunu söyleyecek ve ben yine aynı şekilde hissedeceğim.

Tamamlanmış olmak budur.

Bedenen ve ruhen ona ait olmak budur. "Ti amo, tesoro. Ti amo."

Sonsöz

Finley

Five Yıl Sonra

"Uyan, tesoro," diye mırıldanıyor Domani, elini bacaklarımın arasına kaydırıp klitorisimi okşuyor. Bacağımı geriye çekip arkadan kalçasının üzerine atarken dudakları omzuma değiyor. Ereksiyonu girişimi dürtüyor, sert ve ısrarcı. "Uyan."

"Mmm," diye inleyerek kıcımlı ona doğru itiyorum. "Uyumuyorum."

"Küçük yalancı," diye kıkırdıyor.

"Dinleniyorum... Tanrım." İçime batıyor, bedenim onun etrafında gerilirken tanıdık kelimeleri çalıyor, onu karşılıyor. Zevk yumuşak bir rüzgârla içimde dalgalanıyor, sıcak ve sert.

Sabit darbelerle içime giriyor, benimle yavaşça, tatlı tatlı sevişiyor. Bir eli vücudumun her yerinde geziniyor. Diğeri bacaklarımın arasında oynuyor. Cennet gibi. Onunlayken, her zaman cennet. Uyanmak için en sevdiğim yol bu. O zaten bacaklarımın arasındayken. Bazen beni yiyor. Bazen bana dokunuyor. Diğer zamanlarda, çoktan beni beceriyordur. Ben ona aitim, vücudum onun. Ona asla hayır demem. O da beni reddetmiyor.

Aynı madalyonun iki yüzüyüz, her zamanki gibi birbirimize dolanmış durumdayız. Her geçen gün daha aşık, daha saplantılı ve daha açgözlü. Sık sık gizlice kaçıyoruz

Bu, kulübede günler geçirmek ya da yalnız kalmak için. Bazen çocukları da yanımızda getiriyoruz. Bazen de onları dadımıza bırakıyoruz. Onlar olmadan asla uzun süre kalmayız. Bebeklerimizi görmeden bir gecedan fazla kalamıyorum. Ama benim de böyle anlara ihtiyacım var. Sadece ben ve Domani'nin olduğu, birbirimize sarıldığımız, olabildiğince doyana kadar seviştiğimiz günlere.

Burası benim mutlu yerim. Burası benim cennetim. Tam burada, onun kollarında, içime girerken, elleri vücudumda, aramızda hiçbir şey yok. Burası ait olduğum yer. Onun kollarındayken kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Onun yanındayken hiç bu kadar özgür olmamıştım.

Elini boğazıma doluyor, hamleleri sertleşip derinleşirken beni yerimde sabitliyor. Dişleri omzuma batıyor.

Haykırıyorum, adını hiçkırarak odaya haykırıyorum. "Daha yüksek sesle, mio sole," diyor. "Daha yüksek sesle."

Dudaklarımdaki sesini severek tekrar tekrar bağırıyorum. Domani. Domani. Domani. Bunu sonsuza kadar söyleyebilir ve hiç yorulmayabilirim. Onu binlerce ömür boyu sevebilir ve yine de daha fazlasını isteyebilirim. Bu adama takıntılıyım. Tamamen. Tamamen, geri dönülmez bir şekilde.

Kalbim onun. Ruhum onun. Olduğum her şey ona ait.

Odanın içinde onun adını haykırarak paramparça oluyorum. O da inleyerek beni takip ediyor. Ayrılmıyoruz. Sikişmeyi bile bırakmıyoruz, gerçekten. Sadece nefes almak için bir an duraklıyoruz.

"Ti amo," diye fısıldıyor ve dudaklarımı öpmek için yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

Gülümsüyor ve ben onu sevmek için başka bir neden buluyorum. Bu gülümseme. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi. Ve ondan önceki gibi.

Yazarın Notu

T Domani ve Finley'nin hikayesini okuduğunuz için çok teşekkürler. Eğer kitaplarını beğendiyseniz, lütfen bir gözden geçirin.

Bu seride sırada Coda'nın kitabı Irredeemable var. Şu anda ön sipariş için mevcut.

Valentino ailesine yetişmek mi istiyorsunuz? Mahvolmuş serisine (Nico, Rafe, Luca ve Gabriel'in kitapları) buradan ulaşabilirsiniz. Diego'nun kitabını da burada bulabilirsiniz.

Yasak Aşk Serisi

Valentino kardeşler, birbirlerine aşık olmadan önce Chicago'yu demir iradeleri ve kapalı yumruklarıyla yönetiyorlardı. Şimdi, yakın çevrelerindeki erkekler dizginleri ele alıyor ve kendi lezzetli, kötü sonsuza dek mutlu sonlarına dalıyorlar. Bu kötü çocuklar, kaderin onlar için sakladığı kıvrımlı kadınları evcilleştirmek için yola çıkarken Chicago sokakları kıpkırmızı olacak. Ve yol boyunca hiç esir almayacaklar.

Karşı Konulmaz (Diego'nun hikayesi):

mybook.to/IrresistibleNR - Şimdi Çıktı

Geri Dönülemez (Domani'nin hikayesi):

mybook.to/DomaniNR - Şimdi Çıktı

Irredeemable (Coda'nın hikayesi); mybook.to/CodaNR -
Nisan'da geliyor

Yeri doldurulamaz (Mattia'nın

hikaye): mybook.to/MattiaNR

-

Haziran'da Geliyor

Yıkılmış Seri

Kefaret hiç bu kadar acıtmamıştı.

Yıllardır, karanlık ve lezzetli Valentino kardeşler

Chicago şehrini kapalı yumrukları ve demir iradeleriyle yönetiyorlardı. Acımasız, merhametsiz ve kötüler. Ama krallar bile düşer. Ve onlar için yaratılmış kıvrımlı kadınlar, bu suç patronlarını dizlerinin üstüne çökertmek üzeredir. Ama bu saplantılı mafya adamları onları sahip oldukları her savunmadan mahrum bırakmadan önce değil.

Merhamet zayıflar içindir. Bu kıvrımlı kızlar yalvarmanın ne demek olduğunu öğrenmek üzereler.

Fizik Bilimi (Nico ve Norah) - İkizlerden biri onu öldürmek istiyor. Diğeri ona tapmak istiyor. Ortalık yatıştığında, rüyalarının profesörü ile kabuslarına giren tehlikeli mafya babası arasında kalan genç öğrenci için aşk galip gelecek mi? Ön roman.

Wrecked (Rafe ve Amalia) - Suçun uyumadığı bir şehirde, Rafe Valentino uyanık bir kâbustur. Ama krallar bile düşer. Ve bu kral, düşmanının kıvrımlı kız kardeşine aşık olduğunda arkasında bir krater bırakacağına söz veriyor. Ama kız, imparatorluğunu kendisiyle birlikte yerle bir edebilecek sırlar saklamaktadır. Aralarındaki güçlü bağ gerçeklerden kurtulabilecek mi, yoksa düşmanları bunu ikisini de yok etmek için mi kullanacak?

Wanton (Luca ve Callandria) - Cehennemde bir hayat

Luca Valentino'nun kardeşlerini hayatta tutmak için yaptığı fedakârlık. Ve bu işi tamamlamak için yapmayacağı şey yoktur... düşmanı baştan çıkarmak anlamına gelse bile. Ama ona aşık olmayı hiç düşünmemiştir. Şimdi, geleceğinin anahtarını elinde tutan kadın yatak odasında zincirlidir ve aileleri savaşın eşiğindedir.

Wicked (Gabriel ve Genesis) - Kuralları gücü olanlar koyar derler... ama Gabriel Valentino Genesis Burbank ile tanıştığında, kurallar pencereden dışarı çıkar. Kıvrımlı bomba onun iradesine boyun eğmeyi reddediyor ve o kaybetmeye alışık değil. Özellikle de önemli olduğunda. Ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ona sahip olmak için onu kırmak zorunda kalsa bile.

Mahvolmuş: The Complete Series şimdi çıktı.

Nichole'u takip edin

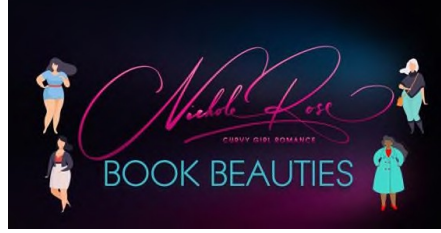
Bedava kitap sever misiniz? Ben de severim! Tüm yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ve özel çekilişler ve ücretsiz hediyeler için <http://authornicholeroose.com/newsletter> adresindeki posta listeme kaydolun!

Benimle ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

Kitapların imzalı kopyalarını, kitap kutularını ve daha fazlasını <http://nicholeroose.shop> adresinden alın.

Nichole'un Kitap Güzellikleri

Nichole ve diğer okuyucularla bağlantı kurmak ister misiniz? Bir kız çetesi kuruyoruz! Eğlence, oyunlar ve perde arkası ayrıcalıkları için Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

Instalove Kitap Kulübü

Instalove Kitap Kulübü şimdi başlıyor!

En sevdiğiniz instalove yazarlarından içeriden bilgi alın, seveceğiniz yeni yazarlarla tanışın ve her ay öne çıkan yazarlardan ücretsiz bir kitap ve bonus içerik kapın. Instalove Kitap Kulübü bülteni haftada bir yayınlanır!

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

Nichole Rose tarafından da

Kitaplarımın bağlantılarını, sesli kitapları, önerilen okuma sırasını ve kitapların nasıl bağlandığını gösteren indirilebilir bir haritayı şu adresteki web sitemde bulabilirsiniz

<http://authornicholeroose.com!>

Alfa Serisi

Komşu Alfa Babası Gizli Alfa

Patronu Alfa'nın Gizli

Bebeği Alfa Koruyucusu

Bir Alfa ile Randevusu

Her Alpha: Serinin Tamamı

Her Bride Serisi

Müstakbel Gelini

Çalınan Gelini

Gizli Gelini

Kıvrımlı Gelini Esir

Gelini Kızaran

Gelini

Onun Gelini: Serinin Tamamı

Sahiplenilen **Seri**

Özgürlüğe Sahip

Olmak Rowan'a

Öğretmek

Caroline'ın

Kennedy'i

Öptüğünü İddia

Etmek

Sahiplenildi: Tüm Seri **Saatli**

Aşk Serisi Adore You

Tut Seni

Koru Seni

Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü

Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı

Milyarderin Büyük Cesaret Dileği

Milyarderin Büyük Cesur Kadını

Milyarderin Büyük Cesur

Mucizesi

Milyarderler Kulübü: Serinin Tamamı

Tutunmak İçin Oynamak

Şirin Turta

Buz Kırıcı

Buz Prensi

Buz Devi

Buz Gibi

Soğuk Buz

Fırtınası

Playing for Keeps: Serinin Tamamı

Tam Boy Başlıklar

Sana Çarpmak

Fight for You (çok yakında)

Kill for You (çok yakında)

İkinci Nesil

Noel için Kızaran Bir Gelin

Aşk Isırıkları

Come Undone

Damlayan İnciler

Sonsuzluğun

Yankıları Tetikçi

Kötü Aziz Tarafından

Alınan Noel Mucizesi

Mahvolmuş **Üçleme.**

Fizik Bilimi

Mahvoldu

Wanton

Wicked

Mahvolmuş: Serinin Tamamı

Yasak Aşk Serisi

Karşı konulamaz

Geri alınamaz Yeri

doldurulamaz Geri

alınamaz

Destinasyon Romantizmi

Kovboyla Romantizm

Sahil Evi Güzeli

Bağımsız Başlıklar

Bir Tutam Yaz

Siyah Kadife

Gizli Saplantısı Kirli

Çocuk

Aralık Ayının Baştan

Çıkardığı Yaramaz

Küçük Elf

Şeytan'ın Hilesi

Canavar için Bir Gelin (Fern Fraser ile birlikte
yazıyor) Onun için Bir Kahraman

Pretty Little Mess

Sevgili Bay Baba

Bod **Easy on Me**

Kolay Sürüş

Kolay Teslimiyet

Seninle Bir Gece

Falling Hard

Model Davranışı

Öğrenme Eğrisi

Melek Öpücükleri

Carmichael Güvenlik Serisi

Truly Mine

Madly Yours

Deeply Hers

Valkyrie Bound

Valkyrie Heart

Valkyrie Fate

Gümüş Kaşık MC

Cerrah

Varis

Avukat Dahi

The Bodyguard

Gümüş Kaşık MC Koleksiyonu: Nichole'un Ekibi

Gümüş Kaşık

Düşüyor Xavier'in

Yavru Kedisi

Callum'un Umudu

Kar'ın Prensi

Aurora'nın

Şövalyesi

Gümüş Kaşık

Şahinleri Leia'nın

Oyun Kurucusu

Aspen'in Savunması

Gabbi'nin Kalecisi

Karanlıktan Sonra Gümüş Kaşık

Bronx

tarafından

bağlandı Coby

için geliyor

Davina için baba

Loni Ree ile Loni Nichole olarak yazmak

Dillon'ın Kalbi

Jiletin Alevi

Ryker'ın Ödülü

Zane'in Asisi

Sözlü

Tartışmalar

Grizz'in

Tutkusu

Garrett'in Takıntısı

Baba Claus

Slade'e teslim olmak

Nichole Rose Hakkında

Üç ödüllü yazar Nichole Rose, kıvrımlı vücutlu okuyucular için müstehcen romantizm yazıyor. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekleri yer alıyor. Huysuz dedektiflerden tavırlı taşralı erkeklere, içgüdüsel aşklara ve abartılı açıklamalara kadar hiçbir şey sınır dışı değildir. Nichole'un herkes için uygun, ateşli ve tatlı bir hikâyesi olduğundan emin olabilirsiniz. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan da dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor. Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanıyor. O mutlu bir evliliği var

Hayatının aşkı ve dünyanın en gülünç kürk bebeklerinin gururlu annesidir. O ve kocası Arkansas'ta yaşıyor.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi authornicholeroose.com adresinden edinebilirsiniz.

